Pierre Lemaître
IRENE

Traducere din franceză şi note de Alina Diana Ene
Pierre Lemaître
Irène
Editura TREI
2015

Lui Pascaline
Tatălui meu

Scriitorul este cel care pune cap la cap „felii de existenţă", înlăturând ghilimelele.
Roland Barthes

PRIMA PARTE
Luni, 7 aprilie 2003
1

— Alice… începu el, privind către femeia care oricui, în afară de el, i-ar fi părut tânără.

Îi spusese pe nume pentru a crea o atmosferă de complicitate, dar nu reuşi să-i stârnească nici cea mai mică reacţie. Îşi coborî privirea spre notiţele luate în grabă de Armand în timpul primului interogatoriu: Alice Vandenbosche, douăzeci şi patru de ani. Încercă să-şi imagineze cum ar fi trebuit să arate în mod normal o Alice V. de douăzeci şi patru de ani: o tânără cu faţa prelungă, încadrată de plete şaten-deschis, cu o privire directă, deschisă. Ridică ochii şi ceea ce văzu i se păru neverosimil. Fata din faţa lui nu semăna cu ea însăşi: părul, odinioară blond, cu rădăcinile închise, paloare bolnăvicioasă, o vânătaie mare şi violacee pe obrazul stâng, un fir de sânge uscat la colţul gurii… şi mai ales privirea, rătăcită şi buimacă, lipsită de orice fărâmă de umanitate, în afara spectrului unei spaime teribile, care o mai făcea încă să tremure ca şi cum ar fi ieşit fără palton într-o zi de iarnă.

Ţinea cana de cafea cu amândouă mâinile, agăţându-se de ea ca de un colac de salvare.

În mod normal, simpla apariţie a lui Camille Verhoeven stârnea o reacţie chiar şi din partea celor mai impasibile persoane. Nu şi în cazul

acestei Alice, cuprinsă de frisoane şi prizonieră a propriei spaime.

Era 8: 30 dimineaţa.

Încă de la intrarea în sediul Brigăzii Omoruri, cu câteva minute în urmă, Camille se simţise obosit. Cina din ajun, cu nişte indivizi pe care nu îi cunoştea, prietenii lui Irene, se terminase cam pe la unu dimineaţa. Se vorbiseră verzi şi uscate, se povestiseră anecdote pe care Camille le-ar fi găsit probabil nostime, dacă în faţa lui n-ar fi stat o femeie care îi amintea prea mult de mama lui. Pe tot parcursul mesei se chinuise să îndepărteze această impresie, dar privea parcă aceiaşi ochi, aceeaşi gură şi inhala parcă duhoarea acelorași ţigări, fumate una după alta. Se pomenise brusc în urmă cu douăzeci de ani, în momentul binecuvântat în care mama lui ieşea din atelier cu bluza pătată de vopsele, cu ţigara între buze şi cu părul vâlvoi, în epoca în care el o mai urmărea lucrând: o femeie puternică, solidă şi taciturnă, mânuind pensula cu o uşoară înverşunare. Trăia în lumea ei, încât uneori părea că nici nu-i simte prezenţa. Momente lungi şi grele de tăcere, când el îi privea cu adoraţie tablourile şi îi pândea atent fiecare gest, ca şi cum acesta ar fi reprezentat cheia unei taine care se dezvăluia doar pentru el. Dar asta se întâmpla înainte. Înainte ca miile de ţigări fumate să-i declare ei un război făţiş, dar cu mult după ce aceleaşi ţigări cauzaseră hipotrofia fetală care marcase naşterea lui Camille. De la înălţimea celor doar 1, 45 metri ai săi, Camille nu ştia în acele vremuri pe cine ura mai mult: pe mama otrăvită de nicotină, care făcuse din el o palidă copie a unui Toulouse-Lautrec mai puţin diform, pe acel tată calm şi neputincios care îşi privea nevasta cu adoraţia celor slabi ori pe sine, aşa cum se vedea în oglindă: tânărul de şaisprezece ani parcă neterminat. În timp ce mama umplea atelierul cu tablouri şi tatăl se ocupa de farmacie, Camille învăţa să se împace cu statura sa, îmbătrânind ca oricare altul, încetând la un moment dat să păşească pe vârfuri, obişnuindu-se să-i privească pe ceilalţi de jos în sus, renunţând să încerce să ajungă la etajere fără să se urce pe un scaun, aranjându-şi spaţiul personal la înălţimea unei case de păpuşi. Şi acest bărbat în miniatură privea, fără să le înţeleagă mesajul, imensele pânze pe care mama sa trebuia să le ruleze pentru a le putea scoate din casă şi duce la galeriile de artă. Uneori ea îi spunea: „Camille, vino la mine…” Aşezată pe scaun, îi mângâia părul tăcută şi Camille simţea că o iubeşte, credea chiar că nu ar putea iubi pe nimeni altcineva.

Dar asta se întâmpla în vremurile bune, reflectase Camille în

timpul mesei, privind-o pe femeia din faţa lui care râdea în hohote, bea puţin, dar fuma cât patru. Se întâmpla pe când mama lui încă nu petrecea toată ziua în genunchi, la picioarele patului, cu faţa lipită de cuverturi, în singura poziţie în care cancerul îi oferea o clipă de răgaz. Boala o îngenunchease. Şi acelea erau primele momente când privirile lor, devenite de nepătruns şi pentru unul şi pentru altul, se întâlneau la aceeaşi înălţime. Pe atunci Camille desena mult. Petrecea ore întregi în atelierul ei, acum părăsit. Când în sfârşit se hotăra să se întoarcă în cameră, îşi găsea acolo tatăl, care îşi petrecea cealaltă jumătate a vieţii tot în genunchi, agăţat de soţia lui, în tăcere, cu braţul petrecut în jurul umerilor ei, respirând în acelaşi ritm cu ea. Camille era singur. Camille desena. Camille îşi făcea de lucru şi aştepta.

Când el intrase la Facultatea de Drept, mama lui cântărea aproape cât o pensulă dea ei. Când venea acasă, îşi găsea tatăl înfăşurat parcă în adânca tăcere a durerii. Tot acest chin se prelungise. Camille îşi aplecase corpul de etern copil asupra textelor de lege, aşteptând sfârşitul.

Şi acesta venise pur şi simplu, într-o zi de mai. Primise un telefon, ca din partea unui străin. Tatăl lui spusese doar atât: „Ar trebui să vii" şi Camille avusese brusc certitudinea că de atunci încolo urma să fie absolut singur.

La patruzeci de ani, bărbatul în miniatură, cu faţa prelungă, cu trăsături pronunţate, chel ca un bec, crezuse că nu valorează nimic. Până când Irene intrase în viaţa lui. Totuşi, bântuită de fantomele trecutului, seara aceea i se păruse epuizantă.

Şi apoi, vânatul nu-i cădea bine la stomac.

Pe la ora când obişnuia să-i aducă lui Irene micul dejun la pat, o patrulă de poliţie o culesese pe Alice de pe bulevardul Bonne Nouvelle.

Camille se ridică de pe scaun şi trecu în biroul lui Armand, un bărbat slab, cu urechi mari, de o zgârcenie proverbială.

— Peste zece minute, zise Camille, vii şi mă anunţi că l-au găsit pe Marco într-o stare deplorabilă.

— L-au găsit…? Unde? întrebă Armand.

— Nu ştiu unde, descurcă-te.

Camille se întoarse în biroul său, cu paşi mici şi apăsaţi.

— Deci, reluă el apropiindu-se de Alice. Vom lua totul, în linişte, de la capăt.

Stătea în picioare, în faţa ei şi privirile lor se încrucişau cam la

aceeaşi înălţime. Alice părea că începea să iasă din acea stare de prostraţie. Îl privea ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară şi probabil simţea, mai mult decât oricând, absurdul situaţiei, conştientizând că ea, Alice, snopită în bătaie cu două ore în urmă, cu măruntaiele făcute zob, se găsea la poliţie, la Omoruri, stând în faţa unui bărbat de 1, 45 metri, care îi sugera să ia totul de la zero, ca şi cum ea n-ar fi fost deja redusă la zero.

Camille trecu în spatele biroului şi culese maşinal un creion din duzina care se găsea într-un vas de sticlă, cadou de la Irene. Îşi ridică apoi ochii spre Alice. Chiar nu era urâtă. Era mai degrabă drăguţă, cu trăsături fine, uşor nedefinite, pe care neglijenţa şi nopţile pierdute le ofiliseră parţial. O adevărată *pieta,* imaginea unei fecioare deznădăjduite, fata semăna cu o falsă operă de artă antică.

— De când lucrezi pentru Santeny? întrebă el, schiţându-i dintr-o mişcare profilul pe un carnet.

— Nu lucrez pentru el!

— Bine, să zicem că de doi ani. Tu lucrezi pentru el şi el îţi furnizează necesarul zilnic, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi ai impresia că te şi iubeşte puţin. Aşa crezi, nu?

Îl privi fix. El îi dărui un surâs şi apoi se concentră din nou asupra desenului. Se lăsă un lung moment de tăcere. Camille îşi aminti vorbele mamei lui: „În corpul fiecărui model bate o inimă de artist".

Din câteva linii de creion, pe caiet începu să răsară o altă Alice, mai tânără, fără vânătăi, dar la fel de tragică. Bărbatul ridică ochii şi păru să ia o decizie. Alice îl privi trăgându-şi un scaun lângă ea şi săltându-se pe el ca un copil, cu picioarele legănându-se la treizeci de centimetri de podea.

— Pot să fumez? întrebă ea.

— Santeny s-a băgat în rahat până-n gât, anunţă el, ca şi cum nu ar fi auzit întrebarea. Toată lumea îl caută. Tu ar trebui să ştii cel mai bine, adăugă el, gesticulând spre vânătăile de pe faţa ei. Nu sunt o fericire, nu? Ar fi bine să-l găsim, nu crezi?

Alice privea ca hipnotizată balansul de pendulă al picioarelor lui Camille.

— Nu are destule relaţii ca să poată scăpa. Nu-i dau mai mult de două zile, în cel mai bun caz. Pe tine, care n-ai atâtea cunoştinţe, te vor găsi şi mai curând… Unde e Santeny?

Ea se încăpăţâna, asemenea copiilor care comit greşeli cu bună ştiinţă.

— În regulă, o să te las în pace, spuse Camille ca pentru sine. Sper ca data viitoare când ne vom întâlni să nu te găsesc într-o pubelă de gunoi.

În acel moment intră Armand.

— Tocmai l-au prins pe Marco. Şi aveaţi dreptate, e într-o stare vrednică de milă.

Camille îl privi cu mirare prefăcută.

— Unde l-au găsit?

— La el acasă.

Dezolat, Camille îşi privi colegul. Armand era laconic chiar şi când minţea.

— Păi atunci putem să-i dăm drumul micuţei, trase el concluzia, sărind de pe scaun.

Panicată, fata lăsă să-i scape dintr-o răsuflare:

— E în Rambouillet…

— O, făcu Camille, cu o voce neutră.

— Bulevardul Delagrange numărul 18.

— Optsprezece, repetă el, ca şi cum pronunţarea numărului ar fi echivalat cu un „mulţumesc".

Fără să ceară voie, Alice scoase un pachet mototolit de ţigări şi îşi aprinse una.

— E un obicei prost, spuse Camille.

2

În timp ce telefonul suna, Camille îi făcu semn lui Armand să trimită de urgenţă un echipaj la adresa indicată.

La celălalt capăt al firului, Louis respira precipitat:

— Am fost chemaţi în Courbevoie…

— Spune… îi ceru scurt Camille, luând un stilou.

— Am primit un telefon anonim. Sunt la faţa locului. E… cum să spun…

— Spune odată, i-o tăie Camille, agasat.

— Oribil, se decise Louis, cu voce distorsionată. Un măcel. Nu-i ceva obişnuit, dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

— Nu prea înţeleg, Louis…

— N-am mai văzut aşa ceva…

3

Linia sa telefonică fiind ocupată, Camille se îndreptă spre biroul comisarului-şef Le Guen. Ca urmare, bătu scurt în uşă, permiţându-şi să nu aştepte răspunsul.

Le Guen era un tip solid, care, după ce ţinuse timp de douăzeci de ani dietă după dietă, fără să piardă însă niciun gram, adoptase resemnarea care i se citea acum pe faţă şi în întreaga înfăţişare. De-a lungul anilor, Camille îl văzuse adoptând treptat o atitudine posacă, de monarh detronat. Ca urmare, comisarul îl întrerupse din principiu pe Camille după primele cuvinte, sugerându-i că nu avea timp să se ocupe de toate cazurile. Totuşi, după ce Camille îi dădu câteva detalii, hotărî să se deplaseze la locul faptei.

4

Louis îi spusese la telefon că nu mai văzuse aşa ceva şi Camille intră la idei, deoarece adjunctul său nu era genul panicard. Era chiar de un optimism agasant şi tocmai de aceea Camille nu se aştepta la nimic bun în legătură cu acea deplasare neprevăzută. În timp ce bulevardele de la periferia oraşului rămâneau în urmă, Camille Verhoeven nu-şi putu reţine un surâs gândindu-se la adjunct.

Louis era blond, pieptănat cu cărare pe o parte, cu o şuviţă care se cerea aranjată cu acea mişcare neglijentă a capului sau a mâinii care trădează linia genetică a copiilor din clasele privilegiate. De-a lungul timpului, Camille învăţase să desluşească mesajele subtile pe care le transmitea gestul de aranjare a şuviţei, veritabil barometru al stărilor sufleteşti ale adjunctului. După el, mişcarea mâinii stângi sugera o gamă care mergea de la „să fim corecţi" la „aşa ceva nu se face". Mâna dreaptă însemna disconfort, jenă, timiditate, confuzie. Privindu-l, nu era greu să-ţi imaginezi un băieţel la prima împărtăşanie. Louis avea încă intacte tinereţea, graţia şi fragilitatea copilăriei. Într-un cuvânt, din punct de vedere fizic, Louis era un tip elegant, subţire, delicat, genul foarte enervant.

Colac peste pupăză, mai era şi bogat. Cu tot farmecul bogătaşilor veritabili: o anumită ţinută, un anumit fel de a vorbi, de a pronunţa şi de a-şi alege cuvintele, pe scurt, întruchiparea vie a „băiatului de bani-gata, educat". Louis făcuse studii strălucite (puţină economie, drept, istoria artei, estetică, psihologie), lăsându-se în voia pasiunilor sale, mereu pe primul loc, tratând disciplinele universitare ca pe o artă a petrecerii timpului liber. Apoi, se întâmplase ceva. Din câte înţelesese Camille,

fusese vorba despre o combinaţie de prea mult whisky şi intuiţie carteziană. Tânărul se imaginase îngheţat într-un viitor din care făceau parte superbul apartament de şase camere din arondismentul IX, etajerele înţesate cu tone de cărţi, vesela preţioasă din dulapurile stil, veniturile din închirierea de apartamente, care îi parveneau mai sigur decât salariul unui înalt funcţionar, vacanţele din casa mamei, la Vichy, mesele la restaurantele de fiţe din zonă şi, pe deasupra, o frământare interioară pe cât de ciudată, pe atât de neaşteptată, o adevărată *doute existentielle1* pe care oricine altcineva ar fi rezumat-o în cuvintele: „Ce naiba caut eu aici?"

În opinia lui Camille, cu treizeci de ani mai devreme Louis ar fi devenit un revoluţionar de extremă stângă. Dar în prezent această ideologie nu mai reprezenta o alternativă. Louis ura sentimentul religios şi, automat, voluntariatul şi actele de caritate. Se gândi deci la un loc obscur în care ar fi putut evada. Şi dintr-odată avusese revelaţia: va intra în poliţie. La Omoruri. În vocabularul său nu exista expresia „nu se poate" – ideea însăşi nu figura în moştenirea sa genetică – şi, în plus, dispunea de suficient talent ca realitatea de toate zilele să nu-i dezmintă încrederea. Susţinu un concurs şi se înrolă în poliţie. Hotărârea sa avea drept surse dorinţa de a „sluji" (nu patria sau interesul public, ci de a fi de folos), teama de existenţa care ameninţa să se transforme în monomanie, dar şi datoria pe care îşi imagina că o are faţă de clasele de jos, în rândul cărora, printr-un joc al sorţii, nu se născuse. Odată examenele luate, Louis intrase într-o lume care nu semăna deloc cu ceea ce îşi imaginase: nici vorbă de eleganţa şi disciplina britanice din cărţile Agathei Christie sau de metodele deductive în stil Conan Doyle, ci bordeluri sordide populate de târfe stâlcite în bătaie, vânzători de droguri care sângerează până la moarte, zăcând prin gunoaiele din Barbes, încăierări între cuţitari drogaţi, toalete fetide – loc de refugiu pentru infractorii fugari, pederaşti care se vindeau pentru o doză şi clienţi care, spre dimineaţă, plăteau doi euro pentru o felaţie. La început, pentru Camille fusese un adevărat spectacol să-l privească pe Louis, cu bretonul său blond, cu privirea îngrozită îndărătul căreia mintea rămânea totuşi lucidă, cu vocabularul lui scorţos, redactând rapoarte peste rapoarte. Louis strângea imperturbabil depoziţii în hărmălaia

---

[1] Incertitudine existenţială, scepticism. Principiu filosofic promovat de Descartes.

unor imobile duhnind a urină, lângă cadavrul unui copil de treisprezece ani spintecat cu lovituri de cuţit chiar în faţa mamei sale. Adjunctul se întorcea la două dimineaţa în apartamentul lui de 150 de metri pătraţi din strada Notredame-de-Lorette, trântindu-se pe canapeaua îmbrăcată în catifea, sub privirea color a unui acvaforte de Pavel, între biblioteca de designer şi colecţia de ametiste a defunctului său tată.

Când Louis se alăturase Brigăzii Omoruri, inspectorul-şef Verhoeven nu se dăduse în vânt după tinerelul spilcuit, cu discurs afectat, pe care nimic nu părea să-l mişte. Ceilalţi colegi însă, care nu se simţeau bine împărţind spaţiul cu Făt-Frumos, nu-l cruţaseră. În mai puţin de două luni, bietul

Louis fusese ţinta tuturor festelor destinate bobocilor din orice mediu social… Suportase totul cu un zâmbet strâmb în colţul gurii, fără să riposteze ori să se plângă.

Camille Verhoeven intuise înaintea tuturor potenţialul unui bun poliţist în acest tânăr inteligent şi plin de surprize, dar, având încredere în ideea darwiniană a selecţiei naturale, alesese să nu intervină. Cu morga sa britanică, Louis începuse să-i placă. Într-o seară, plecând de la serviciu, şeful îl văzuse repezindu-se în barul de peste drum şi dând pe gât două sau trei pahare cu tărie şi îi venise în minte Luke Mână-Rece, care, sub ploaia de lovituri, incapabil să se mai apere, continuă să se ridice, până când publicul potrivnic e descurajat şi adversarul ajunge la epuizare. În final, aşa se şi întâmplă. Colegii dădură înapoi în faţa profesionalismului cu care îşi făcea treaba şi a calităţii sale remarcabile, care aducea foarte mult a bunătate. De-a lungul anilor, Louis şi Camille se întâlniseră undeva la mijloc şi, cum şeful se bucura de o incontestabilă autoritate morală, nimeni nu se miră când băiatul răsfăţat de soartă deveni încet-încet unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai săi. Camille îl tutuise întotdeauna, aşa cum proceda cu întreaga echipă. Dar în timp şi odată cu schimbările survenite în secţie, înţelesese că doar cei mai în vârstă continuau să-i vorbească lui Verhoeven fără ceremonie. Şi pentru că cei mai mulţi erau acum tineri, începuse să se simtă ca un uzurpator al scaunului de patriarh, pe care nu îl râvnise niciodată. I se adresau cu „dumneavoastră", ca unui comisar şi el ştia foarte bine că asta nu avea nimic de-a face cu poziţia ierarhică. Era mai degrabă o modalitate de a compensa sentimentul de jenă care îi încerca pe toţi în legătură cu statura sa fizică. Chiar şi Louis folosea pronumele de politeţe, dar Camille ştia că în cazul său era vorba

despre altceva şi anume un reflex de castă. Cei doi nu deveniseră niciodată prieteni, dar se stimau, ceea ce pentru fiecare dintre ei reprezenta cea mai bună garanţie a unei colaborări fructuoase.

5

Urmaţi îndeaproape de Le Guen, Camille şi Armand sosiră în Courbevoie, pe strada Felix-Faure numărul 17, cu puţin înainte de ora zece. O fostă zonă industrială, cu o mică uzină dezafectată în centru, semănând cu o insectă moartă şi cu nişte ateliere vechi în curs de reamenajare. Patru dintre ele, deja terminate, săreau în ochi ca nişte bungalowuri exotice trântite într-un peisaj hibernal. Toate patru văruite în alb, cu ferestre încastrate în aluminiu şi acoperişuri de sticlă cu panouri culisante, lăsau să se ghicească înăuntru un spaţiu imens. Tot ansamblul părea părăsit şi nu se zărea nicio altă maşină în afara celei de la Casa Mare2.

Accesul în apartamentul de tip studio se făcea din două părţi. Camille îl zări din spate pe Louis sprijinindu-se de un perete şi vomitând într-o pungă de plastic. Se puse în mişcare urmat de Le Guen şi de încă doi ofiţeri din grup şi intră în camera strălucind crud în lumina proiectoarelor. Când ajung la locul unei crime, tinerii caută în mod inconştient locul în care se găseşte moartea. Cei mai experimentaţi caută, dimpotrivă, viaţa. Dar aici aşa ceva nu era posibil. Moartea umpluse întreg spaţiul, pătrunzând parcă şi în privirile celor vii, care nu înţelegeau nimic. Camille nu avu timp să pătrundă sensul atmosferei bizare, pentru că în câmpul său vizual apăru un cap de femeie ţintuit de perete.

Nu apucase să facă nici măcar doi paşi înăuntru şi privirea îi fu atrasă de un spectacol pe care nici cel mai îngrozitor dintre coşmaruri nu l-ar fi putut pune în scenă: degete smulse, bălţi de sânge închegat, mirosuri amestecate de excremente, sânge uscat şi măruntaie golite, îi răsări imediat în minte *Saturn devorându-şi copiii,* de Goya: revăzu pentru o clipă faţa descompusă, ochii gata să iasă din orbite, buzele stacojii şi nebunia, adevărata faţă a nebuniei. Deşi era printre cei mai experimentaţi din încăpere, Camille simţi pe loc dorinţa de a face stânga-mprejur spre ieşirea care dădea spre palier, unde Louis, cu privirea pierdută, ţinea cu vârful degetelor o pungă de plastic, ca un

---

[2] *La maison Poulaga.* În original, termen argotic desemnând Poliţia.

cerşetor pornit împotriva întregii lumi.

— Ce-i porcăria asta?

Comisarul-şef Le Guen vorbise ca pentru sine şi cuvintele răsunară într-o tăcere de mormânt.

Doar Louis îl auzise şi se apropie ştergându-şi ochii.

— Chiar nu ştiu, zise el. Doar ce intrasem şi am ieşit numaidecât… N-am văzut mare lucru…

Din mijlocul camerei, Armand întoarse spre cei doi o privire pierdută. Îşi şterse mâinile transpirate pe pantaloni, în încercarea de a-şi recăpăta cumpătul.

Bergeret, tehnicianul de la Criminalistică, se apropie de Le Guen.

— O să am nevoie de două echipe. O să dureze ceva.

Şi, cu toate că nu-i stătea în fire, adăugă:

— E foarte neobişnuit.

Într-adevăr, era neobişnuit.

— Te-am lăsat, zise Le Guen întâlnindu-se în drum cu Maleval, care tocmai intra şi care în următorul moment dădu buzna afară, cu ambele mâini la gură.

Camille făcu semn spre cei rămaşi din echipă, sugerând că venise vremea celor curajoşi.

Era greu să-ţi imaginezi cum arătase apartamentul… înainte. Asta pentru că oroarea copleşise în aşa măsură scena crimei, încât nu mai ştiai încotro să-ţi îndrepţi privirea. În stânga, pe podea, se vedeau resturile unui corp eviscerat ale cărui coaste frânte străpungeau un sân, cel care nu fusese smuls, dar şi pliurile dizgraţioase ale unei mase informe în roşu şi alb, fără discuţie un stomac. Dar era greu să-ţi dai seama că era vorba de o femeie, deoarece corpul era acoperit cu excremente care ascundeau parţial nenumăratele urme de muşcături. Drept în faţă, spre stânga, era un alt cap de femeie, cu ochii arşi şi cu gâtul ciudat de scurt, ca şi cum capul ar fi fost înfundat între umeri. Gura deschisă era plină de tuburi albe şi roz. În faţa lor zăcea abandonat un corp cu pielea parţial jupuită, pornind de la nişte tăieturi profunde; în abdomen şi vagin se căscau cavităţi adânci, bine delimitate, făcute, neîndoielnic, cu ajutorul unui acid lichid. Capul celei de-a doua victime fusese ţintuit de obraji pe perete. Camille trecu în revistă toate aceste detalii şi scoase din buzunar un carneţel, pe care apoi îl băgă înapoi, ca şi cum orice demers judiciar ar fi fost inutil, orice plan – sortit eşecului. În faţa cruzimii, nu poţi ordona totul metodic. Şi totuşi, pentru asta

venise acolo.

Folosind sângele încă lichid al uneia dintre victime, cineva scrisese pe perete, cu litere uriaşe: „M-AM ÎNTORS”. Dârele scurse din fiecare literă sugerau cantitatea însemnată de sânge folosit. Caracterele fuseseră mânjite cu degetele, într-un loc strânse laolaltă, într-altul răşchirate, aşa încât inscripţia părea făcută printr-o lentilă deformată. Camille păşi peste o jumătate de corp de femeie şi se apropie. La finalul mesajului, un deget fusese apăsat pe perete, cu bună ştiinţă. Fiecare detaliu al amprentei se evidenţia clar, perfect conturat: o amprentă asemenea celor pe care, pe vremuri, poliţistul de serviciu ţi le preleva strivindu-ţi degetul pe un carton galben şi rotindu-l în toate direcţiile.

Un şuvoi de sânge împroşcase pereţii până în tavan.

Camille avu nevoie de câteva minute pentru a-şi veni în fire. I-ar fi fost imposibil să se concentreze în acel decor grotesc, deoarece tot ce vedea sfida raţionalul.

Un grup de vreo zece persoane lucra în acel moment în apartament. La locul crimei domneşte adesea o atmosferă relaxată, asemănătoare celei dintr-o sală de operaţii. Se glumeşte cu plăcere. Camille detesta treaba asta. Unii tehnicieni îşi umplu timpul cu glume, cel mai adesea, cu conotaţie sexuală şi se prefac detaşaţi tot atât de bine cum alţii joacă teatru… E o atitudine normală într-o meserie dominată de bărbaţi. Un trup de femeie, chiar şi moartă, e tot un trup de femeie, iar pentru un tehnician obişnuit să separe realitatea de dramă o sinucigaşă rămâne tot o „fată frumoasă”, chiar dacă are faţa învineţită sau umflată ca un cimpoi.

Totuşi, în ziua aceea, în Courbevoie se instaurase o cu totul altă atmosferă. Nici de reculegere, nici de compasiune, ci încremenită şi grea, ca şi cum până şi şmecherii de serviciu ar fi fost puşi la colţ, întrebându-se ce glumă puteau născoci despre un cadavru eviscerat zăcând sub privirea oarbă a unui cap ţintuit de perete. Făceau măsurători în tăcere, se prelevau probe, se fixau proiectoare pentru a se face poze, totul într-o linişte aproape religioasă. În ciuda experienţei sale, Armand afişa o paloare care friza supranaturalul. Trecea peste benzile de izolare a locului crimei, pe care criminaliştii le întindeau cu o încetineală ceremonioasă şi părea că se temea ca vreunul din gesturile sale să nu trezească dintr-odată la viaţă teroarea care plutea încă în aer. Maleval, pe de altă parte, continua să-şi verse maţele în punga de plastic, între două tentative de a reveni la locul faptei alături de echipă. Însă în

acelaşi moment făcea cale întoarsă, sufocându-se, literalmente asfixiat de putoarea excrementelor şi a cărnii tăiate în bucăţi.

Apartamentul era foarte spaţios. Cu toată dezordinea, se observa grija cu care fusese decorat. Ca în majoritatea studiourilor, se intra direct în salon, o cameră imensă, cu pereţi de ciment zugrăviţi în alb. Cel din stânga era acoperit cu o reproducere foto de dimensiuni monumentale. Trebuia să te retragi mult în spate pentru a vedea imaginea de ansamblu. Era o fotografie pe care Camille o mai văzuse undeva.

Încercă să-şi amintească unde, stând lipit de uşa de la intrare.

— Un genom uman, spuse Louis.

Asta era. Reproducerea unei hărţi a genomului uman, reinterpretată artistic şi stilizată în tuş şi cărbune.

O uşă mare din sticlă dădea spre o aripă îndepărtată a clădirii, ascunsă în spatele unei perdele de copaci care nu avuseseră încă timp să crească. O piele falsă de vacă era fixată pe un perete, o bucată rectangulară, alb cu negru. Sub ea, o canapea de piele neagră de dimensiuni impresionante, fabricată probabil exact pe dimensiunea peretelui, dădea impresia de loc străin, de altă lume, în care e normal să atârni pe perete fotografii enorme ale genomului uman sau să tai în bucăţi femei după ce le eviscerezi… Pe podea, în faţa canapelei, un număr al revistei *Gentlemen's Quaterly.* În dreapta, un bar bine aprovizionat. În stânga, pe o masă joasă, un telefon cu robot. Alături, pe o măsuţă din sticlă mată, un sistem video cu ecran plat, de ultimă generaţie.

Armand îngenunchease în faţa lui. Camille, care din cauza înălţimii nu mai avusese o astfel de ocazie, îşi puse mâna pe umărul lui şi zise, arătând spre dispozitivul de înregistrat:

— Dă-i drumul.

Rola era pregătită. Apăru imaginea unui câine, un ciobănesc german, cu o cască de baseball pe cap, înlăturând coaja unei portocale ţinute între labe, pentru a putea mânca fructul. Părea una dintre acele emisiuni imbecile de gaguri filmate în cadre de amator, previzibile şi violente. În colţul din dreapta jos trona logoul „US-gag": un aparat de filmat minuscul, programat să râdă cu toată gura.

Camille sugeră:

— Lasă-l să meargă, nu se ştie niciodată…

Îşi îndreptă atenţia asupra robotului telefonic. Melodia care

preceda mesajul părea aleasă în funcţie de inspiraţia de moment. Cu câţiva ani în urmă ar fi putut fi *Canonul* lui Pachelbel. Lui Camille i se păru că recunoaşte *Anotimpurile* lui Vivaldi.

— *Toamna*, murmură Louis concentrat, cu privirea pironită în podea.

„Bună seara!" se auzi deodată (voce de bărbat, tonalitate cultivată, pronunţie îngrijită, aproximativ patruzeci de ani, dicţie ciudată). „Îmi pare rău, dar în acest moment sunt la Londra (pare să citească textul, voce uşor ridicată, nazală). Lăsaţi un mesaj după semnalul sonor (puţin prea tare, sofisticat, homosexual?) şi vă voi suna înapoi imediat ce mă întorc. Pe curând".

— Foloseşte un dispozitiv de distorsionare a vocii, sugeră Camille.

Tot peretele din fund era ocupat de un şifonier de dimensiuni impresionante. Patul era şi el plin de sânge şi excremente. Cearşaful purpuriu fusese dat la o parte şi strâns grămadă. O sticlă de Corona zăcea răsturnată la piciorul patului. La capătul lui, un CD-player şi câteva degete retezate, aşezate în formă de corolă. Lângă aparatul zdrobit, fără îndoială, cu călcâiul, o cutie cu un CD al trupei Traveling Wilburys. Deasupra patului japonez, foarte jos şi probabil extrem de tare, o pictură pe mătase ale cărei gheizere de culoare roşie se încadrau perfect în ansamblul apartamentului însângerat. Nicio haină pe nicăieri, în afară de o pereche de bretele înnodate laolaltă în mod ciudat.

Camille aruncă o privire în şifonierul pe care criminaliştii îl lăsaseră întredeschis: gol, în afară de o valiză.

— S-a uitat careva înăuntru? întrebă, fără să se adreseze cuiva anume.

I se răspunse: „Încă nu", pe un ton neutru. „Mi se pare că-i plictisesc", gândi el.

Se aplecă lângă pat, ca să descifreze marca de pe o cutie de chibrituri aruncată pe jos: *Palio's,* cu caractere cursive roşii, pe fundal negru.

— Îţi sună cunoscut?

— Nu.

Camille îl strigă pe Maleval, dar observându-l apărând timid în cadrul uşii de la intrare, îi făcu semn să rămână afară. Ideea lui mai putea aştepta.

Baia era de un alb imaculat, cu excepţia unui perete acoperit cu

hârtie pictată în alb şi negru. Cada era plină şi ea de urme de sânge. Cel puţin una dintre femei fusese băgată sau scoasă de acolo într-o stare vrednică de milă. Chiuveta părea să fi fost folosită pentru a spăla ceva. Mâinile criminalului, poate.

Maleval fu însărcinat să-l caute pe proprietarul apartamentului, iar Camille ieşi însoţit de Louis şi Armand, lăsând tehnicienii să-şi termine treaba. Louis îşi aprinse una dintre ţigările subţiri pe care Camille îi interzicea să le fumeze de faţă cu el, la birou, în maşină, la restaurant – pe scurt, aproape oriunde, mai puţin în aer liber.

Umăr lângă umăr, cei trei bărbaţi priviră în linişte zona rezidenţială. Eliberaţi dintr-odată de sub imperiul groazei, păreau să găsească în atmosfera sinistră a locului ceva liniştitor, aproape uman.

— Armand, o să mergi să cercetezi împrejurimile, spuse într-un final Camille. O să ţi-l trimit şi pe Maleval, imediat cum se întoarce. Fiţi discreţi. Avem şi aşa destule probleme.

Armand îi făcu semn că a înţeles, privind cu jind pachetul de ţigări al lui Louis. Tocmai îl tapa de prima ţigară a zilei, când Bergeret li se alătură.

— O să avem nevoie de ceva timp.

Apoi făcu stânga-mprejur. Direct, fără înconjur, trădând o fostă carieră militară.

— Jean! îl strigă Camille.

Bergeret se întoarse. Obraz frumos, dar impenetrabil, aerul unui bărbat sigur pe sine, capabil să înfrunte absurdul existenţei.

— Prioritate absolută. Două zile.

— Sigur că da! i-o trânti Bergeret, întorcându-i ferm spatele.

Întorcându-se spre Louis, Camille făcu un gest de resemnare.

— Uneori îmi iese…

6

Studioul din strada Felix-Faure fusese amenajat de SOGEFI, o firmă specializată în investiţii imobiliare.

Cheiul Valmy, ora 11: 30. O clădire arătoasă, lângă Canal: marmură peste tot, sticlă, recepţioneră cu sâni voluminoşi. Registru de oaspeţi, nebunie, lift, aceeaşi marmură (doar culorile erau inversate), uşă dublă batantă, birou imposibil de mare, faţă de spate pe nume Cottet, luaţi loc, plin de sine, fiţi atenţi că sunteţi pe teritoriul meu, cu ce vă pot fi de folos, dar vedeţi că nu am mult timp la dispoziţie.

În realitate, Cottet semăna cu un castel de cărţi. Făcea parte din

acea categorie de indivizi pe care nu-i mişcă nimic. Masiv, dădea impresia că trăieşte într-un corp de împrumut. Se vedea de la o poştă că era îmbrăcat de nevastă-sa, care avea o idee fixă, dar, din păcate, nepotrivită, despre cum trebuie să arate un bărbat decent. L-ar fi dorit în pielea unui om de afaceri impozant (costum gri-deschis), cu putere de decizie (cămaşă cu dungi subţiri, albastre) şi ocupat (pantofi italieneşti, cu botul ascuţit), dar recunoştea că are de-a face cu un mediocru, o figură ştearsă (cravată ţipătoare), mai degrabă vulgară (ghiul de aur şi butoni asortaţi). Când îl văzu pe Camille aterizând în birou, se trădă o clipă ridicând sprâncenele a surpriză, apoi îşi reveni brusc, purtându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta era cea mai proastă reacţie dintre toate cele pe care le cunoştea Camille, iar el le cunoştea pe toate.

Cottet era genul de persoană care ia viaţa în serios. Pentru el existau situaţii despre care putea să spună: „E un fleac!", altele pe care le considera „spinoase" şi, în sfârşit, cele din categoria „treburi murdare". La simpla apariţie a omului legii, înţelese că problema nu se încadra în niciuna dintre categorii.

În astfel de situaţii, Louis prelua iniţiativa. Louis era calm şi un bun cunoscător al firii umane.

— Am vrea să ştim cine şi în ce condiţii a ocupat acest apartament. Şi e destul de urgent, desigur.

— Firește. Despre ce apartament este vorba?

— Cel din strada Felix-Faure numărul 17, din Courbevoie.

Cottet păli.

— O…

Apoi, tăcere. Cottet privea îngrozit mapa de pe birou ca şi cum ar fi fost otrăvită.

— Domnule Cottet, continuă Louis, cu cel mai înţelegător şi mai calm ton posibil, cred că cel mai bine pentru dumneavoastră şi pentru firma dumneavoastră ar fi să ne explicaţi totul, cât mai calm şi mai pe îndelete cu putinţă… începeţi când sunteţi pregătit.

— Da, sigur, răspunse Cottet.

Apoi ridică spre ei o privire deznădăjduită.

— Această afacere nu s-a derulat… cum să vă spun… într-un fel tocmai obişnuit… înţelegeţi…

— Nu tocmai, răspunse Louis.

— Am fost contactaţi în aprilie anul trecut. Persoana…

— Cum se numea?

Cottet ridică ochii spre Camille şi privirea îi rătăci o clipă pe fereastră, ca şi cum ar fi căutat într-acolo ajutor şi îmbărbătare.

— Haynal. Se numea Haynal. Cred că prenumele era Jean.

— Credeţi?

— Courbevoie. Nu, sunt sigur. Jean Haynal.

Îl interesa studioul din *ia să fiu sincer,* continuă Cottet recăpătându-şi aplombul, n-a fost prea uşor să facem rentabilă această afacere… Am făcut investiţii substanţiale şi în zona postindustrială în care am derulat deja patru programe individuale, rezultatele nu sunt încă grozave. Bine, nu-i nimic alarmant, dar…

Divagaţiile lui îl enervau la culme pe Camille.

— Pe scurt, câte aţi reuşit să vindeţi? i-o tăie.

— Niciunul.

Cottet îl privea fix, ca şi cum termenul „niciunul" ar fi fost pentru el o condamnare la moarte. Camille ar fi putut să jure că această aventură imobiliară îi pusese pe Cottet şi firma sa într-o situaţie extrem de incomodă.

— Continuaţi, vă rog, îl încurajă Louis.

— Domnul respectiv nu intenţiona să cumpere, voia doar să închirieze locul pentru trei luni. Susţinea că reprezintă o firmă de producţie în domeniul cinematografiei. L-am refuzat. Nu ne ocupăm cu închirieri. Prea multe riscuri cu încasarea banilor, prea multe cheltuieli pentru un timp prea scurt, mă înţelegeţi… Şi apoi treaba noastră e să vindem proiecte, nu să ne jucăm de-a agenţii imobiliari.

Cottet vorbise pe un ton încărcat de dispreţ, care spunea multe despre problemele care îl constrânseseră s-o facă pe agentul imobiliar.

— Vă înţeleg, spuse Louis.

— Trebuie totuşi să ne adaptăm la jungla realităţii, nu? adăugă el, ca şi cum exprimarea lui i-ar fi dovedit cultura. Şi în plus, acel domn era dispus…

— Să plătească cu banii jos? anticipă Louis.

— Da. Şi, mai mult decât atât…

— Ar fi plătit oricât, adăugă Camille.

— De trei ori preţul pieţei.

— Ce fel de om era?

— Nu ştiu, spuse Cottet. Am vorbit doar la telefon.

— Vocea?

— Clară.

— Şi apoi?

— A vrut să viziteze studioul. Să facă fotografii. Am stabilit o întâlnire. M-am deplasat la faţa locului. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

— De ce? întrebă Louis.

— Fotograful… Nu părea… cum să zic… Nu prea părea un profesionist. Folosea un fel de Polaroid. Aşeza fiecare poză pe jos, una lângă alta, într-o anumită ordine, ca şi cum s-ar fi temut să nu le amestece. Înainte de fiecare poziţie… consulta o hârtie, ca şi cum ar fi urmat nişte instrucţiuni, fără să le înţeleagă. Mi-am spus atunci că individul e fotograf cum sunt eu…

— Agent imobiliar? riscă Verhoeven.

— Dacă vreţi, răspunse Cottet, fulgerându-l cu privirea.

— Aţi putea să-l descrieţi? interveni Louis pentru a crea o diversiune.

— Vag. N-am stat prea mult cu el. Chiar nu aveam ce să fac pe acolo şi n-aveam chef să pierd două ore într-un apartament gol holbându-mă la un tip care face fotografii… I-am deschis, l-am urmărit o vreme cum lucrează şi apoi am plecat. Când a terminat, a lăsat cheile în cutia de scrisori. Oricum, era o dublură.

— Cum arăta?

— Obişnuit.

— Cum adică? insistă Louis.

— Adică obişnuit! se înfurie Cottet. Ce vreţi să vă spun mai mult? Statură medie, vârstă mijlocie. Într-un cuvânt, obişnuit!

Se lăsă un moment de tăcere, în timpul căruia fiecare dintre cei trei bărbaţi reflectă asupra exasperantei mediocrităţi a lumii.

— Şi lipsa de profesionalism vi s-a părut o garanţie în plus, nu? reluă Camille.

— Mărturisesc că da, răspunse Cottet. Plătise în numerar, fără să încheiem un contract şi mă gândeam că un film… mă rog, acel gen de film nu ne-ar fi provocat nicio problemă.

Camille se ridică primul. Cottet îi însoţi până la ascensor.

— Va trebui să daţi o declaraţie oficială, îi explică Louis, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil. S-ar putea, de asemenea, să fiţi chemat şi în instanţă. Prin urmare…

— Prin urmare, nu vă atingeţi de nimic. Nici de registre, nici de altceva. Cu fiscul vă veţi descurca singur. Pentru moment avem două

femei tăiate în bucăţi. Şi asta reprezintă, chiar şi pentru dumneavoastră, prioritatea numărul unu.

Cottet avea o privire pierdută, ca şi cum ar fi încercat să cântărească dimensiunea consecinţelor, pe care le ghicea catastrofale şi simţi dintr-odată greutatea cravatei pestriţe atârnându-i pe piept precum funia unui condamnat la moarte.

— Aveţi fotografii şi planuri ale locului? îl întrebă Camille.

— Am realizat o superbă plachetă de prezentare… începu Cottet, afişând instantaneu un zâmbet larg, comercial, dar îşi dădu imediat seama că satisfacţia sa nu se potrivea deloc în context şi se abţinu de la orice altă manifestare.

— Trimiteţi-mi-o cât mai repede posibil, spuse Camille, întinzându-i cartea sa de vizită.

Cottet o luă cu vârful degetelor, ca şi cum l-ar fi ars.

În timp ce coborau, Louis remarcă încă o dată „dotările" de care se bucura recepţionera. Camille îi răspunse că nu le remarcase.

7

Chiar şi dispunând de două echipe, cei de la Criminalistică tot ar fi trebuit să rămână întreaga zi la scena crimelor. Acel du-te-vino inevitabil de maşini, motociclete şi camionete provocă spre finalul dimineţii o întreagă harababură. Rămânea un mister cum de venise atâta lume. Era un fel de „întoarcere a morţilor vii" dintr-un film de mâna a doua. O jumătate de oră mai târziu, apăru presa. Nu se punea problema să se dea declaraţii şi nici să li se permită ziariştilor să intre, dar pe la ora două toată lumea pricepu că ar fi fost mai indicat să li se spună câte ceva, decât să lase mass-media să speculeze. Camille îl sună pe mobil pe Le Guen şi-i împărtăşi această problemă.

— Povestea a început să răsufle şi aici… îi mărturisi Le Guen.

Camille ieşi din apartament hotărât să spună cât mai puţin posibil.

Nu era chiar aşa de multă lume. Câteva zeci de gură-cască, vreo zece reporteri, nimic de proporţii, la prima vedere. Doar nişte independenţi şi câţiva pierde-vară; o ocazie nesperată de a dezamorsa situaţia şi de a câştiga câteva zile preţioase.

Existau două motive pentru care Camille era cunoscut şi recunoscut de toată lumea. În primul rând, profesionalismul său îi construise o reputaţie solidă, pe care statura lui o transformase în notorietate. Chiar dacă era greu de prins în cadru, jurnaliştii se

îngrămădeau să-i ia interviuri acestui bărbat minion, cu voce tăioasă şi ton categoric. Îl considerau tăcut, dar „franc".

Totuşi, în unele situaţii, puţine în raport cu dezavantajele, statura sa îl avantajase. Deşi zărit cu greutate, nu putea fi uitat cu uşurinţă. Refuzase să participe la o serie de emisiuni de televiziune, înţelegând că de la el se aştepta patetica poveste a „celui care şi-a depăşit cu succes handicapul". Realizatorii TV salivau la gândul câtorva cadre înfăţişându-l pe Camille urcând într-o maşină adaptată pentru handicapaţi, cu toate comenzile pe volan şi cu girofarul pe capotă. Camille nu voia să le dea satisfacţie şi asta nu numai pentru că nu-i plăcea să conducă. Şefii îi fuseseră recunoscători. O singură dată ezitase. Era o zi întunecată, prevestind furtună. O zi în care trebuise să străbată un drum foarte lung cu metroul, copleşit de priviri furişe sau batjocoritoare. I se propusese o intervenţie la canalul France 3. După obişnuita pălăvrăgeală patetică despre imaginea sa de reprezentant model al interesului public, interlocutorul îi sugerase voalat că, fiind mai maleabil, va avea doar de câştigat. Îşi închipuia, fără îndoială, că setea de celebritate e o caracteristică universală. Sau nu, poate era ziua în care îşi spărsese mutra în cadă. Zi nefastă pentru pitici. Acceptase. Superiorii se prefăcuseră de acord.

Ajungând la studiouri uşor deprimat că cedase presiunii, fusese obligat să urce în lift. Femeia care i se alăturase, cu braţele încărcate de role de film şi hârtii, îl întrebase la ce etaj urcă. Camille indicase cu o privire resemnată butonul pentru etajul cincisprezece, aflat la o înălţime ameţitoare. Ea îi întorsese un surâs foarte plăcut şi, străduindu-se să atingă butonul, scăpase rolele. La deschiderea uşilor, cei doi încă stăteau în genunchi, încercând să strângă cutiile deschise şi hârtiile împrăştiate. Femeia îi mulţumise.

— Când lipesc tapet, mi se întâmplă la fel, o asigură Camille. E un adevărat coşmar…

Ea izbucnise în râs. Un râs încântător.

Se însurase cu Irene şase luni mai târziu.

8

Jurnaliştii trepidau de curiozitate.

El începu:

— Două victime.

— Cine sunt?

— Nu ştim. Femei. Tinere…

— De ce vârstă?

— Aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Asta e tot ce vă putem spune pentru moment.

— Când vor fi scoase cadavrele? întrebă un fotograf.

— În curând. A intervenit o mică întârziere.

Probleme tehnice…

O pauză, ocazie ideală pentru a arunca:

— Nu putem să vă spunem mare lucru în acest moment, dar cinstit, nu-i nimic senzaţional. Nu dispunem de multe informaţii. Vom şti mai multe mâine-seară. Acestea fiind spuse, ar trebui să-i lăsăm pe băieţii de la Criminalistică să-şi facă treaba…

— Şi noi ce ar trebui să înţelegem din toată treaba asta? întrebă un tânăr blond, cu privire de alcoolic.

— Exact ce-am spus: două femei neidentificate încă. Asasinate acum două sau trei zile. Nu cunoaştem făptuitorul, nici motivul, nici modul de operare.

— Cam subţire!

— Exact ce încercam să vă spun de la bun început.

Nici că se putea spune mai puţin. Un moment de perplexitate se instală în mulţime.

Şi în acel moment se produse ceea ce Camille ar fi dorit cel mai puţin. Camioneta laboratorului criminalistic dăduse în spate, dar nu se putuse apropia suficient de intrarea apartamentului din cauza unei jardiniere de beton instalate acolo din cine ştie ce raţiuni de neînţeles. Şoferul coborâse pentru a deschide larg cele două portiere din spate. În secunda următoare, doi criminalişti ieşiră unul după altul. Atenţia până atunci distrasă a reporterilor se concentră cu fervoare când uşa întredeschisă a apartamentului lăsă să se vadă clar un perete acoperit de o imensă jerbă de sânge, care semăna al naibii de bine cu un tablou de Pollock. Ca şi cum imaginea nu ar fi fost destul de clară, cei doi tipi de la Criminalistică începură să încarce conştiincios în camionetă saci de plastic închişi cu grijă, purtând eticheta Institutului Medico-Legal.

Or, jurnaliştii, asemenea angajaţilor de la pompe funebre, sunt capabili să măsoare dintr-o privire dimensiunile unui cadavru. Aşa că toată lumea ghici într-o clipă că era vorba despre cadavre tăiate în bucăţi.

— La naiba! exclamară reporterii în cor.

Înainte ca oamenii legii să reuşească să extindă perimetrul de

securitate, fotografii dăduseră deja buzna la prima ieşire. Micul grup se scindă spontan în două părţi, asemenea unei celule cancerigene: unii fotografiau frenetic camioneta, răcnind „aici!", pentru a atrage atenţia macabrilor transportatori şi a câştiga timp, iar alţii înşfăcau telefoanele mobile, pentru a chema întăriri.

— La naiba! exclamă la rândul lui Camille.

A naibii treabă de amatori. Şi scoase la rândul său mobilul, dând inevitabilele telefoane care marcau începutul nebuniei.

9

Criminaliştii îşi făcuseră bine treaba. Două ferestre fuseseră lăsate întredeschise pentru a se face curent şi mirosurile grele de dimineaţă se estompaseră suficient de mult ca batistele şi măştile chirurgicale să nu mai fie necesare.

Scena crimei este uneori mai înspăimântătoare fără cadavre, deoarece pare că moartea a lovit a doua oară, făcându-le să dispară.

Aici era chiar mai rău. Singurii rămaşi la faţa locului erau criminaliştii, cu tot arsenalul lor de fotografii, aparate de măsurat electronice, pensete, flacoane, pungi de plastic, soluţii revelatoare, creând impresia că trupurile sfârtecate nici nu fuseseră vreodată acolo sau că moartea nu le lăsase măcar o ultimă fărâmă de demnitate, aceea de a semăna cu o fiinţă altă dată vie. Debarasatorii adunaseră şi luaseră cu ei bucăţile de degete, capetele, cavităţile abdominale deschise. Mai rămăseseră doar urmele de sânge şi fecale şi, golit de toate acele orori, apartamentul arăta cu totul altfel, încărcat de o aură de sacralitate bizară, cel puţin în ochii lui Camille. Louis îşi privea şeful într-un fel circumspect, observându-i expresia neobişnuită. Camille părea să caute un răspuns la cuvinte încrucişate, cu fruntea încreţită şi sprâncenele ridicate.

Louis înaintă spre mijlocul camerei, se deplasă până la consola video şi apoi se apropie de telefon. Camille dădu şi el un tur. Se plimbau ca doi vizitatori într-un muzeu, dornici să descopere pe ici, pe colo câte un amănunt trecut cu vederea. Puţin mai târziu se intersectară în baie, gânditori. Pe urmă Louis merse să cerceteze şi el camera. Camille privea pe fereastră în timp ce tehnicienii criminalişti scoteau din priză proiectoarele, strângeau foliile de plastic şi cablurile, închideau pe rând genţile şi cutiile. Măsurând în lung şi-n lat spaţiul crimei, cu simţurile alertate de aerul preocupat al lui Camille, Louis îşi punea mintea la contribuţie. Încet-încet, începu să capete şi el un aer mai serios decât de

obicei, ca şi cum ar fi efectuat în minte o operaţie matematică cu opt cifre.

Îl regăsi pe Camille în salon. Pe jos zăcea deschisă valiza găsită în şifonier (piele bej, calitate extra, capitonată în interior cu colţuri metalice, asemenea compartimentelor de zbor), pe care tehnicienii nu o luaseră încă. În interior, un costum, un încălţător, un aparat de ras electric, un portofel, un ceas sport de mână şi un fotocopiator de buzunar.

Unul dintre tehnicieni, care probabil ieşise pentru câteva momente, reveni adresându-i-se lui Camille:

— Grea zi, Camille. Tocmai au apărut şi televiziunile…

Apoi, urmărind din ochi urmele de sânge care străbăteau camera în lung şi-n lat, adăugă:

— Treaba asta o să te cam ţină ocupat.

10

— Premeditare de toată frumuseţea, spuse Louis.

— Din punctul meu de vedere, e mult mai complicat de atât. Şi ca să-ţi spun drept, ceva nu se leagă.

— Nu se leagă?

— Nu, întări Camille. Aici totul e mai mult sau mai puţin nou. Canapeaua, patul, tapetul, totul. Nu-mi vine să cred că cineva ar face astfel de cheltuieli doar pentru a turna un film porno. De obicei se cumpără mobilă de ocazie. Ori se închiriază un apartament deja mobilat. De altfel, în majoritatea ocaziilor nici măcar nu se închiriază. Se folosesc lucruri luate gratis de undeva.

— Să fie un *snuff movie*? întrebă Louis.

Tânărul se referea la unul dintre filmele pornografice în care, la final, protagonistul este omorât cu adevărat. Femeia, bineînţeles.

— Mi-a trecut prin cap. Da, e posibil…

Amândoi ştiau însă că acele filme nu mai erau la modă. Şi în plus, felul savant şi costisitor în care era decorat apartamentul nu se potrivea cu această ipoteză.

Camille reîncepu să măsoare camera în lung şi-n lat.

— Amprenta de pe perete e prea clară ca să fi fost făcută involuntar, îşi continuă el ideea.

— Din exterior nu se vede nimic, întări Louis. Uşa şi geamurile erau închise. Nimeni nu a descoperit crima. Aşadar, cel care ne-a anunţat trebuie să fi fost unul dintre criminali. Asta înseamnă

premeditare, dar şi revendicare. Şi mi-e greu să cred că un singur individ ar fi fost în stare să comită… un asemenea măcel…

— Asta rămâne de văzut. Cel mai mult, spuse Camille, mă nedumereşte mesajul de pe robotul telefonic.

Louis îl privi o clipă, uimit că nu-i înţelegea raţionamentul.

— Cum adică?

— Păi, avem tot ce trebuie: telefon, robot, mai puţin conectare…

— Ce?

Louis se ridică dintr-un salt, trase firul de telefon, apoi mobila. Priza era acolo, dar telefonul nu era conectat.

— Nici măcar nu s-au străduit să ascundă premeditarea. Din contră, parcă au încercat să atragă atenţia… Asta spune multe.

Camille făcu din nou câţiva paşi prin cameră, cu mâinile în buzunare şi se opri încă o dată în faţa hărţii genomului uman.

— Da, trase el concluzia. Asta se potriveşte.

11

Louis ajunse primul, urmat de Armand. Şi în momentul în care li se alătură Maleval, care tocmai termina de vorbit la mobil, echipa lui Camille – pe care unii o numeau, cu respect sau în derâdere, „brigada Verhoeven".

— Fu completă. Camille îşi consultă încă o dată, în fugă, notiţele şi apoi privi spre colaboratorii săi.

— Ce părere aveţi?

Cei trei se priviră.

— În primul rând, trebuie să aflăm despre câţi indivizi este vorba, riscă Armand. Cu cât mai mulţi, cu atât avem mai multe şanse să-i descoperim.

— Un singur om n-ar fi fost capabil de aşa ceva, spuse Maleval. Asta e clar.

— Ca să fim siguri, ar trebui să aşteptăm rezultatele analizelor de laborator şi ale autopsiei. Louis, spune-le şi lor ce am aflat despre închirierea studioului.

Louis le povesti pe scurt vizita la SOGEFI. Profitând de pauză, Camille se uită cu atenţie la Armand şi Maleval.

Între cei doi era o deosebire ca de la cer la pământ: unul excesiv, celălalt prea cumpătat. Jean-Claude Maleval avea douăzeci şi şase de ani şi un farmec de care abuza, aşa cum abuza de toate: nopţi pierdute, femei, propriul corp. Nu avea deloc grijă de el. În consecinţă, avea mereu

un aer epuizat. Când se gândea la Maleval, Camille era adesea cuprins de îngrijorare, întrebându-se dacă dezmăţurile acestuia îl costau mulţi bani. Maleval avea profilul unui viitor poliţist corupt, aşa cum unii copii au încă de la grădiniţă aerul unor viitori pierde-vară. De fapt, era greu de spus dacă Maleval îşi irosea viaţa de celibatar aşa cum unii îşi irosesc moştenirea sau dacă alunecase deja pe panta nevoilor excesive. În ultimele luni, Camille îl surprinsese de două ori în compania lui Louis. De fiecare dată cei doi afişaseră un aer vinovat, ca şi cum ar fi fost prinşi în flagrant şi Camille ajunsese la concluzia că Maleval îl tapa de bani pe Louis. Sau poate că nu. Totuşi, şeful nu dorise să se amestece şi se prefăcuse că plouă.

Maleval fuma mult, paria cu un oarecare succes la curse şi se dădea în vânt după whisky marca Bowmore. Dar pe lista lui femeile ocupau primul loc. Adevărat, tipul era arătos. Înalt, brunet, cu un aer de rafinament studiat şi un corp care păstra încă alura fostului campion de juniori al Franţei la judo.

Camille privi apoi un moment reversul medaliei, Armand. Bietul Armand. Comandant la Omoruri de mai bine de douăzeci de ani, avea deja, de nouăsprezece şi jumătate, reputaţia celui mai mare zgârcit din câţi văzuse vreodată poliţia. Era un bărbat fără vârstă, lung cât o zi de post, cu obrajii scobiţi, slab şi nevricos. Totul la el inspira meschinărie. Omul era imaginea vie a lipsurilor. Zgârcenia lui nu avea farmecul unei trăsături de caracter. Era patologică, profund patologică, de nevindecat. Pe Camille nu îl amuzase niciodată. În fond, pe el îl lăsa rece avariţia lui Armand, dar după atâţia ani de când lucrau împreună suferea văzându-l pe „bietul Armand" înjosindu-se în ultimul hal doar ca să nu cheltuiască o centimă şi recurgând la tertipuri extrem de elaborate pentru a evita să-şi cumpere o nenorocită de cafea. Poate din cauza propriului handicap, Camille îndura cu greu aceste umilinţe, ca şi cum el ar fi fost cel în cauză. Cel mai tragic era că Armand îşi conştientiza condiţia. Şi suferea. Prin urmare, devenise un om trist, care muncea în linişte, dar bine. În felul său, era, poate, cel mai bun în rol secundar din brigadă. Zgârcenia făcuse din el un poliţist meticulos, exigent, scrupulos, capabil să purice zile întregi o carte de telefoane, să pândească zile întregi într-o maşină cu sistemul de încălzire defect, să interogheze cartiere întregi; în sfârşit, să găsească – la propriu – acul în carul cu fân. Dacă i s-ar fi dat un puzzle cu un milion de piese, Armand l-ar fi luat, s-ar fi întors în birou şi şi-ar fi petrecut orele de program scrupulos respectate rezolvându-l.

Îl interesa foarte puţin domeniul în care i se cerea să facă cercetări. Nici măcar subiectul nu-l interesa. Obsesia lui pentru acumulare excludea orice preferinţă. Dar uneori făcuse minuni. Chiar dacă toată lumea îl considera pe Armand insuportabil în viaţa de zi cu zi, toţi recunoşteau, fără ezitare, că acest poliţist încăpăţânat şi răbdător avea ceva în plus faţă de ceilalţi, în afară de timp şi spaţiu, ceva care demonstra admirabil felul în care, dusă la limita extremă, o treabă insipidă se poate confunda cu genialitatea. După ce epuizaseră întreg arsenalul de bancuri cu zgârciţi, la un moment dat colegii renunţaseră să-l mai şicaneze. Nimeni nu se mai amuza. Toată lumea era stupefiată.

— Bun, încheie Camille după ce Louis îşi termină expunerea. Deocamdată, în lipsa altor indicii, vom proceda „văzând şi făcând". Armand şi Maleval, începeţi să prelucraţi probele materiale găsite la faţa locului, proveniența mobilierului, a obiectelor, a bibelourilor, hainelor, lenjeriei etc. Louis, tu te ocupi de materialul video, de revista americană, cu alte cuvinte, de toate chestiile exotice, dar nu te îndepărtezi. Dacă apare vreo noutate, Louis se ocupă cu informarea şi comunicarea, întrebări?

Nu aveau întrebări. Sau poate erau prea multe, ceea ce însemna acelaşi lucru.

12

Poliţia din Courbevoie fusese informată în acea dimineaţă în legătură cu crimele, printr-un apel telefonic anonim. Camille coborî în timp ce asculta înregistrarea: „S-a înfăptuit o crimă. Pe strada Felix-Faure. La numărul *17".*

Fără îndoială, era aceeaşi voce de pe robotul telefonic, identic distorsionată de acelaşi aparat.

În următoarele două ore Camille completă formulare, procese-verbale de constatare şi încercă să umple spaţiile albe referitoare la punctele necunoscute ale anchetei, întrebându-se fără încetare ce sens aveau toate acestea.

Obligaţiile legate de canoanele administrative îl făceau adesea să se simtă suferind de un fel de strabism mental. Cu ochiul drept urmărea formulare, se conforma exigenţelor statisticii locale şi redacta regulamentar procese-verbale şi rapoarte de intervenţie, în timp ce pe retina ochiului stâng i se perindau trupuri fără viaţă aruncate la pământ, răni înnegrite de sânge coagulat, feţe devastate de durere şi de încrâncenarea luptei pentru viaţă, ultime priviri nedumerite în faţa

morţii inevitabile, mereu surprinzătoare.

Câteodată, toate astea se confundau. În logoul Poliţiei Judiciare, Camille surprinsese imaginea unor degete de femeie, retezate, aranjate în formă de corolă… îşi puse ochelarii pe birou şi îşi frecă sprâncenele încet.

Bergeret, şeful departamentului criminalistic, ca un fost militar, nu era genul care acţionează precipitat. Nu era nici atât de pătruns de propria importanţă încât să răspundă la orice aşa-zis apel de urgenţă. Însă Le Guen se prevalase, fără îndoială, de influenţa pe care o avea (confruntare titanică între doi coloşi pasivi, înfruntându-se într-o luptă patetică corp la corp, ca doi luptători de sumo filmaţi cu încetinitorul). Drept urmare, spre seară, Camille avea deja la dispoziţie primele rezultate ale analizelor de laborator.

În rezumat, două tinere între douăzeci şi treizeci de ani. Blonde amândouă. Prima, 1, 65 metri, 50 de kilograme, un semn din naştere în spatele genunchiului stâng, dantură sănătoasă, sâni generoşi. A doua, aproximativ aceeaşi statură, aceeaşi greutate, dantură la fel de sănătoasă, sâni de asemenea generoşi. Cele două victime mâncaseră cu trei până la cinci ore înainte de momentul morţii: salată de crudităţi, carpaccio şi vin roşu. Una dintre ele alesese ca desert căpşuni cu zahăr, cealaltă un *sorbet*[3] de lămâie. Amândouă băuseră şampanie. O sticlă de Moet Hennessy nerafinat şi două pahare cu picior, găsite sub pat, purtau amprentele lor. Inscripţia însângerată de pe perete fusese făcută cu degetele tăiate şi apoi aşezate în formă de corolă. Reconstituirea respectivului *modus operandi,* expresie după care se dau în vânt toţi cei care n-au studiat în viaţa lor latina, urma, evident, să mai dureze ceva timp. În ce ordine fuseseră tranşate? În ce fel şi cu ce? Fusese vorba de unul sau de mai mulţi bărbaţi (sau femei)? Fetele fuseseră sau nu violate? Cum (sau cu ce)? Prea multe necunoscute în această ecuaţie macabră pe care Camille trebuia să o rezolve.

Amănunt şi mai ciudat: amprenta foarte clară a unui deget mijlociu, găsită pe perete, nu era reală, ci fusese făcută cu o ştampilă cu cerneală.

Camille nu avea nimic împotriva informaticii, dar în unele zile nu se putea împiedica să creadă că maşinăriile astea sunt perverse. Abia

---

[3] Băutură răcoritoare preparată din fructe şi lichior.

sosite primele elemente de la laborator, calculatorul central îi confirmase ceea ce putea fi atât o veste bună, cât şi una proastă. Vestea bună era descoperirea identităţii uneia dintre victime, cu ajutorul amprentelor. Evelyne Rouvray, de douăzeci şi trei de ani, din Bobigny, cunoscută de poliţie. Vestea proastă: trecutul revenea în scenă şi îi aducea în minte ceea ce încercase zadarnic să respingă cu câteva minute în urmă. Falsa amprentă de pe perete trimitea la un alt caz, datând din 21 noiembrie 2001, al cărui dosar îi fu retrimis de urgenţă.

14

Dosarul ăsta era şi el pervers. Toată lumea era de acord cu asta. Doar un sinucigaş ar fi dorit să fie însărcinat cu o astfel de daravelă, despre care se vorbise deja prea mult. La vremea aceea, reporterii se dedaseră la comentarii interminabile în legătură cu falsa amprentă a unui deget înmuiat în cerneală neagră şi aplicat pe unul dintre degetele de la picioare ale victimei. Timp de câteva săptămâni, presa prezentase cazul sub cele mai diverse titluri. Se vorbise de „Crima din Tremblay", de „încărcătura macabră", premiul cel mare revenind însă, ca de obicei, ziarului *Le Matin,* care venise cu articolul „Tânăra secerată de moarte".

Camille nu ştia nici mai mult, nici mai puţin decât alţii în legătură cu această poveste, dar caracterul ei spectaculos îi sugera că lucrurile începeau să se precipite.

Repunerea pe tapet a afacerii din Tremblay dădea un suflu proaspăt anchetei. Dacă tipul începea să bântuie întreaga periferie a Parisului măcelărind femei, existau şanse mari să comită din ce în ce mai multe greşeli. Asta ar fi dus, în final, la prinderea lui. Cu ce fel de infractor aveau oare de-a face? Camille îl sună pe Le Guen şi-i comunică noutăţile.

— La naiba! comentă acesta scurt.

— Bine spus.

— Presa va fi în delir.

— Sunt sigur că e deja în extaz.

— Cum adică, deja?

— Casa Mare e o adevărată strecurătoare. Independenţii erau prezenţi deja în Courbevoie la o oră după sosirea noastră…

— Şi? întrebă Le Guen neliniştit.

— Şi televiziunile în coada lor, recunoscu Camille, cu regret.

Le Guen medită câteva secunde în tăcere şi Camille profită.

— Am nevoie de profilul psihologic al indivizilor.

— De ce „indivizi”? Ai mai multe amprente?

— Individul, indivizii… Habar n-am deocamdată!

— Bine. Judecătoarea Deschamps se ocupă de caz. O s-o sun să-mi trimită un expert. Chiar dacă nu lucrase niciodată cu Deschamps, Camille se întâlnise uneori cu femeia de aproximativ cincizeci de ani suplă, elegantă şi de o urâţenie exotică. Genul de femeie imposibil de descris şi care adoră bijuteriile de aur.

— Autopsia e programată pentru mâine dimineaţă. Dacă vor desemna repede un expert, ţi-l trimit acolo, să asculte primele concluzii.

Camille amână lectura dosarului Tremblay. Intenţiona să-l ia acasă. Pe moment, trebuia să se concentreze asupra prezentului.

15

Din dosarul lui Evelyne Rouvray.

Născută la 16 martie 1980, la Bobigny. Mama, Françoise Rouvray, tatăl, necunoscut. Abandonează colegiul după anul trei. Loc de muncă – necunoscut. Prima problemă, în noiembrie 1996: flagrant delict de prostituţie într-o maşină, în Porte de la Chapelle. Acuzată de ultraj contra bunelor moravuri, nu de prostituţie. Fata e minoră, deci a făcut-o din teribilism şi este eliberată sub control judiciar. Se potoleşte o vreme. Trei luni mai târziu, recidivă. Micuţa Rouvray este prinsă din nou, în Marechaux, tot în maşină şi în aceeaşi postură. De data aceasta ajunge la tribunal. Judecătorul este convins că de acum încolo se vor revedea în mod regulat. Totuşi, justiţia franceză îi face cadou de bun venit pe tărâmul delincvenţei juvenile o condamnare de doar opt zile, cu suspendare. În mod curios, fata nu mai apare în scenă.

Lucru neobişnuit. În mod normal, lista delictelor minore se lungeşte pe parcursul anilor, uneori chiar în câteva luni, dacă fata este foarte activă, dacă se droghează ori dacă se îmbolnăveşte de SIDA; pe scurt, dacă are nevoie imperioasă de bani şi „lucrează” din greu. În cazul de faţă, nimic din toate acestea. Evelyne se evaporă pur şi simplu timp de luni întregi, până când e găsită ciopârţită într-un apartament din Courbevoie.

16

Ultima adresă cunoscută: Bobigny, Piaţa Marcel Cachin.

Ghetou din anii ’70, uşi vraişte, cutii poştale sparte, pereţi plini de mâzgăluri de tot felul. Etajul trei, o uşă cu vizetă. Când se strigă „deschideţi, poliţia!” apare faţa devastată de vreme a mamei.

— Doamna Rouvray?

— Am dori să vorbim despre fiica dumneavoastră, Evelyne.

— Nu mai locuieşte aici.

— Unde locuia… Unde locuieşte acum?

— Habar n-am. Nu-s de la poliţie.

— Noi, da şi vă sfătuim să ne ajutaţi… Evelyne are probleme mari.

Nedumerire.

— Ce fel de probleme?

— Ne-ar trebui adresa ei…

Femeia ezită. Camille şi Louis stau încă pe palier, prudenţi. Au experienţă.

— E foarte important…

— E la José. Strada Fremontel.

Uşa începe să se închidă.

— José şi mai cum?

— Atât. Doar José.

De data asta Camille blochează uşa cu piciorul. Femeia nici nu vrea să audă de problemele fiicei. E clar că are treburi mai importante.

— Evelyne e moartă, doamnă Rouvray.

Brusc, metamorfoză. Gura se schimonoseşte, ochii se umplu de lacrimi. Niciun ţipăt, niciun suspin, doar lacrimi care încep să curgă şi lui Camille i se pare dintr-odată frumoasă, având în mod inexplicabil ceva din privirea micuţei Alice, de azi-dimineaţă, aceeaşi tristeţe. Categoric, nu acelaşi suflet. Se uită întâi la Louis, apoi din nou la ea. Femeia încă ţine uşa deschisă, cu ochii în pământ. Niciun cuvânt, nicio întrebare, doar tăcere şi lacrimi.

— Va trebui să veniţi să identificaţi cadavrul…

Nu mai ascultă. A ridicat capul. Face semn că a înţeles şi, din nou, tăcere. Uşa se închide foarte încet. Camille şi Louis sunt mulţumiţi că au rămas pe palier, gata de plecare. Pleacă, asemenea unor mesageri macabri.

17

La închisoarea Centrală, José este cunoscut drept José Riveiro, de douăzeci şi patru de ani. Delincvenţă juvenilă, furturi de maşini, agresiune, arestat de trei ori. Câteva luni de Centrală pentru jaf armat la un magazin de bijuterii din Pantin. Eliberat de şase luni, curat deocamdată. Cu puţină şansă, poate nu este acasă, cu încă puţină şansă e fugar şi e omul momentului. Nici Camille, nici Louis nu cred în şansă. Dosarul penal nu îl recomandă pe José Riveiro drept asasin dement,

putred de bogat. De altfel, e acasă, în blugi şi papuci. Nu prea înalt, un brunet frumuşel, puţin agitat.

— Bună, José. Nu ne cunoaştem… încă.

Pe Camille nu îl bagă în seamă. José e un macho. Avortonul ăsta nici nu merită vreo privire. Un rahat în ploaie.

De data asta, intră fără menajamente. José nu pune nicio întrebare. Îi lasă să intre, frământându-şi, fără îndoială, creierii. De ce îl caută poliţia aşa, deodată? Camera de zi e foarte mică: un pat şi un televizor, două sticle de bere pe o masă joasă, un tablou oribil pe perete şi miros de şosete murdare. Casă de celibatar. Camille înaintează spre mijlocul încăperii. O harababură de haine de bărbat şi de femeie aruncate peste tot. Imaginea sinistră a unei cuverturi de pat fosforescente şi, pe deasupra, flauşată.

José se sprijinise de cadrul uşii, încordat, hotărât să nu „ciripească" şi să pară relaxat.

— Locuieşti singur?

— De ce întrebaţi?

— Întrebările le punem noi, José. Deci, locuieşti singur?

— Nu. Cu Evelyne. Dar nu-i acasă.

— Şi cu ce se ocupă Evelyne?

— Îşi caută de lucru.

— Aha… Şi nu găseşte, nu?

— Nu încă.

Louis tace, aşteptând să vadă ce strategie va adopta Camille. Dar acesta se simte cuprins de o imensă oboseală, deoarece ştie deja pe dinafară tot scenariul, ştie că în această meserie chiar şi plictiseala devine la un moment dat o formalitate. Prin urmare, alege varianta cea mai rapidă ca să scape:

— Şi de când n-ai mai văzut-o?

— De sâmbătă.

— Şi se întâmplă des să lipsească atâta?

— Păi, nu, chiar nu, spune José.

În acel moment, José înţelege că nici ei nu ştiu mai multe şi că mai e ceva. Vestea proastă pândeşte după colţ. Se uită la Louis, apoi la Camille, aruncând o privire la aceeaşi înălţime şi una în jos. Dintr-odată, Camille nu mai e un pitic, ci încarnarea unei groaznice fatalităţi. Asta fără să mai ia în calcul şi eventualele consecinţe.

— Voi ştiţi unde e Evelyne… spune el.

— A fost omorâtă, José. Am găsit-o azi-dimineaţă, într-un apartament din Courbevoie.

În acel moment au înţeles că José suferă cu adevărat. Că Evelyne chiar locuise acolo cu el, când încă era vie şi că, târfă sau nu, fusese totuşi iubită. Dormiseră acolo împreună şi împărţiseră un fel de viaţă de cuplu. Camille citeşte pe faţa distrusă a bărbatului o nedumerire profundă şi o deznădejde copleşitoare, încarnarea unei suferinţe autentice.

— Cine a omorât-o? întreabă José.

— Nu ştim. De asta suntem aici. Vrem să ştim ce căuta acolo.

José neagă printr-o clătinare a capului. Nici el nu ştie nimic. O oră mai târziu, Camille ştie totul despre José, Evelyne şi mica lor afacere privată care a împins-o pe această fetiţă depravată pe marginea abisului, unde a fost ciopârţită de un dement anonim.

Evelyne Rouvray trăise periculos. După prima arestare, înţelege destul de repede că a pornit pe un drum alunecos şi că viaţa ei o să se transforme cât de curând într-un dezastru major. Avea, de altfel, un exemplu elocvent în mama ei. Cât priveşte drogurile, consumă o cantitate mare, dar care nu-i pune viaţa în pericol, îşi câştigă existenţa în Porte de la Chapelle şi-i refuză categoric pe cei dispuşi să plătească dublu pentru o partidă de sex neprotejat. La câteva săptămâni după prima condamnare, în viaţa ei apare José. Cei doi se mută pe strada Fremontel şi se abonează la Wanadoo. Evelyne îşi petrece două ore pe zi recrutând clienţi pe care îi aduce la ei acasă, iar José o supraveghează şi o aşteaptă întotdeauna. Se preface că se ocupă cu jocuri mecanice în cafeneaua de alături. Nu e o ocupaţie tocmai virilă. E conştient că şeful este Evelyne, Evelyne cea prudentă şi bine organizată. Până acum. Mulţi clienţi o cheamă la hotel. Acelaşi lucru s-a întâmplat săptămâna trecută. Un client o chemase la Hotel Mercure. La întoarcere, nu spusese mare lucru despre el. Vicios, totuşi simpatic, plin de lovele. Evelyne venise cu o propunere.

O partidă în trei, pentru a treia zi. Tot ea se ocupase să găsească o parteneră. Singura pretenţie a tipului fusese ca femeile să fie cam de aceeaşi statură şi de aproximativ aceeaşi vârstă. Şi să aibă sâni generoşi, atâta tot. Evelyne o sună pe Josiane Debeuf, o cunoştinţă din Porte de la Chapelle. Treaba va dura toată noaptea, tipul va fi singur şi le va răsplăti cu o sumă generoasă, echivalentul a două zile de „muncă”, fără nicio cheltuială. Le dă adresa din Courbevoie. José însuşi le duce acolo. Ajung în acel loc pustiu de la periferie şi li se pare puţin înfricoşător. În caz că

lucrurile nu merg cum trebuie, stabilesc că José va rămâne în maşină până când una dintre fete îi va face semn că totul e în regulă. Aşadar, el se află în maşină, la câteva zeci de metri, în momentul în care clientul deschide uşa. În lumina care se strecoară din interior nu-i distinge decât silueta. Bărbatul dă mâna cu fetele. José rămâne cam douăzeci de minute în maşină, până când Evelyne apare la fereastră şi îi face semnul convenit. Pe José nu-l deranjează să plece, deoarece planificase să se uite la meciul lui Paris Saint-Germain, pe Canal Plus.

În timp ce părăsesc apartamentul lui José Riveiro, Camille îl însărcinează pe Louis să caute primele informaţii despre a doua victimă, Josiane Debeuf, de douăzeci şi unu de ani. Se întâmplă foarte rar ca fetele care lucrează pe stradă să nu fie cunoscute de poliţie.

19

Văzând-o pe Irene întreagă, pe jumătate lungită pe canapea, în faţa televizorului, cu mâinile încrucişate pe abdomen şi cu un surâs apetisant pe buze, Camille conştientiză că, începând de dimineaţă, prin capul lui se învârtiseră doar femei tăiate în bucăţi.

— Merge treaba? întrebă ea, văzându-l intrând cu un dosar voluminos sub braţ.

— Merge… foarte bine.

Ca să schimbe vorba, o mângâie pe burtă:

— Dar aici, înăuntru, cum merge treaba?

Nu apucă să termine fraza, că jurnalul TV de la ora 20: 00 începu cu imaginea unei camionete de la judiciar părăsind cu viteză redusă strada Felix-Faure, din Courbevoie.

În momentul în care sosiseră, cameramanii nu prea mai avuseseră ce să filmeze. Imaginile surprindeau din toate unghiurile partea de la intrarea în apartament, uşile închise, foiala ultimilor tehnicieni veniţi la faţa locului şi un cadru panoramic al ferestrelor ferecate cu grijă. Cineva comenta imaginile cu o voce gravă, încărcată de conotaţia specifică marilor dezastre. Acest mic indiciu îl convinse pe Camille de faptul că presa miza mult pe această ştire, pe care nu avea să o lase din mână cu una, cu două. Speră o clipă că asta era tot şi că buletinul de ştiri se va concentra în continuare pe cine ştie ce ministru care făcuse vreo prostie.

Degeaba. Sacii de plastic scoşi din apartament avură parte de un tratament preferenţial. Nu se întâmplă o treabă de-asta în fiecare zi. Comentatorul sublinia puţinul care se cunoştea despre „teribila dramă

din Courbevoie”.

Irene nu scotea nicio vorbă. Se mulţumea să-şi privească soţul, care tocmai apăruse pe ecran. Ieşind din apartament la lăsarea serii, Camille nu făcuse decât să repete cele declarate cu câteva ore în urmă. În mijlocul microfoanelor întinse, fusese filmat de sus în jos, ca pentru a scoate în evidenţă nepotrivirea staturii sale cu situaţia. Din fericire, subiectul ajunsese destul de târziu la redacţii.

— N-au avut destul timp pentru montaj, comentă expert Irene.

Imaginile îi confirmau diagnosticul. Rezumatul făcut de Camille era incomplet. Reţinuseră doar ce era mai bun.

— Două tinere, a căror identitate rămâne încă necunoscută, au fost omorâte. Este vorba despre o faptă… deosebit de violenta. („Ce mi-o fi venit să folosesc o astfel de formulare?” se întrebă Camille.) Ancheta i-a fost încredinţată judecătoarei Deschamps. E tot ce putem declara deocamdată. Trebuie să ne lăsaţi să ne facem treaba…

— Bietul meu iubit… suspină Irene, la finalul reportajului.

După cină, Camille se prefăcu un timp interesat de programul de la televizor, frunzări câteva reviste, apoi scoase câteva hârtii din sertarul unui birou şi le parcurse cu stiloul în mână, până când Irene se hotărî să-l salveze:

— Ar trebui să lucrezi puţin la dosar. O să-ţi facă bine…

Şi surâse.

— O să te culci târziu? îl mai întrebă.

— Sigur că nu, protestă el. Arunc doar o privire şi vin şi eu.

20

Era aproape ora 23: 00, când aşeză pe birou dosarul cu numărul 01/12587. Ditamai dosarul. Îşi scoase ochelarii şi îşi masă încet pleoapele. Gestul ăsta îi producea o adevărată plăcere. El, care se bucurase întotdeauna de o vedere excelentă, se temuse uneori că va veni momentul în care îl va schiţa. De fapt, era vorba despre două gesturi. Primul consta într-o mişcare amplă prin care îşi scotea ochelarii cu mâna dreaptă, rotindu-şi uşor capul în acelaşi sens, pentru a masca într-un fel gestul. În cazul celui de-al doilea, care nu era decât o versiune a celui dintâi, un surâs enigmatic însoţea mişcarea şi, în unele cazuri fericite, ochelarii treceau, cu o stângăcie bine mascată, în mâna stângă, pentru ca mâna cealaltă să se poată întinde spre vizitatorul pentru care gestul devenea o ofrandă estetică, în cinstea plăcerii de a-l revedea. Gestul numărul doi însemna îndepărtarea ochelarilor cu mâna stângă, o

strângere a pleoapelor, aşezarea ochelarilor la îndemână, apoi masarea rădăcinii nasului cu degetul mare şi cel mijlociu, arătătorul rămânând apăsat pe frunte. În această versiune, ochii rămâneau închişi. Unii ar fi fost tentaţi să interpreteze respectivul gest ca pe un act de relaxare după un efort susţinut sau după o lungă perioadă de concentrare (între noi fie vorba, pentru alţii un oftat zdravăn ar avea acelaşi efect). În realitate, era doar gestul unui intelectual care începea – cu paşi mici, ce-i drept – să îmbătrânească.

O îndelungată deprindere de a redacta rapoarte, dări de seamă şi procese-verbale de toate felurile îl învăţase să navigheze rapid prin dosarele voluminoase.

Cazul debutase cu un apel telefonic anonim. Camille căută transcrierea lui în procesul-verbal: „Crima s-a produs în Tremblay-en-France. Spaţiul de deversare a gunoaielor din strada Garnier". În mod cert, criminalul acţiona metodic. E incredibil cât de rapid se creează obişnuinţele.

Redundanţa gesturilor avea, în mod evident, cel puţin tot atâta importanţă precum frazele în sine. Formularea era simplă, studiată, punctual informativă. Sugera că nu era vorba nici despre emoţie, nici despre panică, ci despre lipsa oricărui sentiment. Repetarea identică a aceleiaşi formule nu era întâmplătoare. Spunea chiar foarte multe despre sângele-rece, real sau imaginar, cu care criminalul îşi anunţa propriile fapte.

Victima fusese repede identificată drept Manuela Costanza, o tânără prostituată de douăzeci şi patru de ani, de origine hispanică. Fata „lucra" într-un hotel de mâna a şaptea din strada Blondei. Peştele ei, Henri Lambert, zis Lambert Grasul – cincizeci şi unu de ani, 17 arestări, 4 condamnări, dintre care două pentru proxenetism în formă agravantă – fusese imediat pus sub supraveghere. Individul îşi făcuse rapid calculele şi preferase să-şi recunoască participarea la intrarea prin efracţie într-un centru comercial din Toulouse, în data de 21 noiembrie 2001. Primise o condamnare de opt luni cu executare şi evitase o acuzaţie de omor. Camille continuă lectura dosarului.

Fotografii alb-negru, de o deosebită acurateţe. Şi deodată, stupoare: corpul unei femei tinere secţionat în două, la nivelul taliei.

— Nu se poate… Ce naiba face tipul ăsta…

Fotografia numărul unu: o jumătate de corp gol, partea inferioară. Picioarele erau larg desfăcute. Pe coapsa stângă, o întreagă

bucată de carne smulsă. O cicatrice lungă, bătând deja în negru, scotea la iveală o rană profundă, care se întindea de la talie până la sex. După poziţia nefirească, se poate bănui că amândouă gambele au fost zdrobite de la genunchi. O fotografie detaliată a unui deget de la picior scoate în evidenţă amprenta aplicată cu o ştampilă cu cerneală. Semnătura. Aceeaşi cu cea de pe peretele studioului din Courbevoie.

Fotografia numărul doi: jumătatea superioară a cadavrului. Ambii sâni sunt acoperiţi de arsuri făcute cu ţigara. Sânul drept e secţionat. E încă agăţat de restul corpului prin câteva fâşii de carne şi piele. Sânul stâng, cu mamelonul sfârtecat. Pe ambii sâni rănile sunt profunde, până la os. În mod evident, tânăra fusese legată. Se zăresc încă, asemenea unor arsuri, urmele adânci provocate, cu siguranţă, de sfori destul de groase.

Fotografia numărul trei: prim-planul capului. Oribil. Faţa e toată o rană. Nasul a fost înfundat adânc în cap. Gura – mărită grotesc cu o tăietură de la o ureche la cealaltă. Faţa pare să privească drept spre tine, schiţând un zâmbet hidos. Toţi dinţii sunt sparţi. Nu mai rămâne decât acea parodie de zâmbet cu toată gura. Insuportabil. Tânăra are păr negru, pe care scriitorii îl descriu ca fiind „de smoală”.

Camille respiră cu greutate. Îi vine să vomite. Ridică privirea, se uită prin cameră şi apoi se apleacă din nou asupra fotografiei. Fata aceasta tăiată în două îi provoacă un sentiment de *déjà vu.* Îşi aduce aminte comentariul unui jurnalist: „Acest rictus reprezintă grozăvia supremă”. Cele două tăieturi de pe faţă pornesc din colţul buzelor şi se întind în arc de cerc până sub lobul urechilor.

Comisarul aşază fotografiile pe birou, deschide ferestrele şi contemplă o clipă strada şi acoperişurile. Crima din Tremblay-en-France fusese comisă cu 18 luni în urmă, dar nu exista nicio dovadă că fusese prima. Sau ultima. Întrebarea legitimă era câte altele urmau să fie descoperite. Camille ezită între uşurare şi nelinişte.

Din punct de vedere tehnic, modul în care fuseseră executate victimele avea ceva liniştitor: corespundea profilului unui psihopat destul de des întâlnit, ceea ce constituia un avantaj pentru anchetatori. Aspectul îngrijorător ţinea de circumstanţele crimei din Courbevoie. Pe lângă caracterul premeditat, existau prea multe elemente care sfidau logica: obiecte de lux abandonate, decor straniu, aer de exotism american, telefoane deconectate… începu să răsfoiască rapoartele de anchetă. O oră mai târziu, starea de neliniște se amplificase. Lista

aspectelor neclare ale crimei din Tremblay-en-France era şi ea destul de lungă.

În primul rând, Manuela Costanza avea părul dubios de curat. Din raportul de expertiză reieşea că fusese spălat cu un şampon obişnuit, cu aromă de mere, cu câteva ore înainte de descoperirea cadavrului, cel mai probabil după moartea fetei, care survenise cu aproximativ opt ore în urmă. Un asasin care, după ce desfigurase o femeie şi o tăiase în bucăţi, îşi dăduse osteneala să-i spele părul, era clar ieşit din tipare. O parte din viscere dispăruseră în mod ciudat. Nu se găsiseră nici urmă de intestine, ficat, stomac sau vezică biliară. În plus, asasinul care păstrează drept fetiş astfel de „trofee" nu corespundea deloc cu profilul de psihopat creionat în primă instanţă. Trebuia, în orice caz, să aştepte rezultatul autopsiei de a doua zi, pentru a afla dacă şi în cazul aflat pe rol viscerele lipseau la apel.

Prezenţa falsei amprente dovedea deja fără dubiu că atât fetele din Courbevoie, cât şi cea din Tremblay căzuseră victime aceluiaşi individ.

Diferenţe: victima din Tremblay nu prezenta urme de viol. Autopsia indicase că existaseră raporturi sexuale consensuale în ultimele opt zile înainte de moarte, dar urmele de lichid seminal nu puteau dovedi dacă era vorba despre raporturi cu asasinul.

Aceeaşi victimă avea câteva urme de bici, fapt prezent în ambele cazuri, dar raportul considera aceste lovituri o urmare a unor raporturi fetişiste pe care unele cupluri le practică benevol.

Elemente comune: tânăra fusese omorâtă într-un mod pe care mai multe rapoarte îl calificau drept „brutal" (gambele îi fuseseră zdrobite cu un obiect contondent, de felul unei bâte de baseball, fusese probabil torturată aproximativ 48 de ore, corpul fusese tăiat cu un satâr de măcelar). Dar grija cu care corpul fusese golit de sânge, spălat impecabil şi înapoiat lumii curat ca un ban nou nu avea nimic de-a face cu satisfacţia morbidă a asasinului din Courbevoie, care împroşcase pereţii cu sânge, din plăcerea evidentă de a-şi putea contempla apoi opera.

Camille se concentră din nou asupra fotografiilor. Era clar că nu te puteai obişnui cu acel zâmbet hidos, care părea dintr-odată să amintească de capul ţintuit de perete în apartamentul din Courbevoie…

După miezul nopţii, oboseala îşi spuse cuvântul. Comisarul închise dosarul, stinse lumina şi se băgă în pat, lângă Irene.

Pe la 2: 30 încă nu dormea. Gânditor, mângâia abdomenul umflat al soţiei, cu o mână rotundă, de copil. Ce miracol. Veghea în adoraţie mută somnul femeii al cărei parfum îi umplea sufletul, aşa cum umplea întreaga casă, dar şi viaţa lui. Câteodată iubirea e atât de simplă!

În unele nopţi o privea pur şi simplu şi un înspăimântător sentiment al miracolului îi tăia respiraţia. Irene i se părea neasemuit de frumoasă. Chiar era? îşi pusese această întrebare în două rânduri.

Prima dată se întâmplase cu trei ani în urmă, când luaseră masa împreună. Irene purta o rochie albastru-închis, încheiată cu nasturi de sus până jos. Era genul de rochie pe care bărbaţii îşi închipuie că o desfac încet, nasture cu nasture şi pe care femeile o îmbracă de obicei tocmai din acest motiv. La gât purtase o bijuterie simplă din aur.

Îşi amintise atunci o frază pe care o citise undeva despre „ridicola prejudecată pe care bărbaţii o au despre timiditatea blondelor". Irene radia o senzualitate care dezminţea această prejudecată. Era frumoasă? Răspuns simplu: da.

A doua oară îşi pusese aceeaşi întrebare cu şapte luni în urmă: Irene purta aceeaşi rochie, schimbase doar bijuteria, punând-o pe cea primită de la Camille în ziua nunţii. De data asta, era machiată.

— Ieşi în oraş? o chestionase Camille, care abia intrase.

De fapt, nu era o întrebare, ci mai mult o constatare pe un ton interogativ, un semn de nesiguranţă moştenit din vremea când era convins că viaţa îţi dă cu o mână şi îţi ia cu două, că ceea ce era între ei nu va dura.

Dar în seara aceea masa era pusă. Camille inspirase profund, închizând ochii. Sos *bordelaise.* Ea se aplecase să-l sărute. El îi dăruise un surâs.

— Sunteţi remarcabil de frumoasă, doamnă Verhoeven, spusese el, luându-i mâna şi ducând-o la piept.

— Începem cu apetitivul, răspunsese ea, eschivându-se.

— Desigur. Ce sărbătorim? întrebă Camille, aşezându-se pe canapea.

— O veste.

— Ce fel de veste?

— O veste, pur şi simplu.

Irene se aşezase lângă el şi îi luase mâna.

— După miros, pare să fie o veste plăcută.

— Aşa sper şi eu.

— Nu eşti sigură?

— Nu întru totul. Aş fi vrut să ţi-o dezvălui într-un moment în care nu eşti atât de preocupat.

— Nu e vorba despre asta. Sunt pur şi simplu obosit, protestase Camille, mângâindu-i mâna în semn de scuză. Am nevoie de somn.

— Vestea bună e că eu nu sunt obosită, dar o să merg în curând la culcare.

Camille zâmbise. Toată ziua se confruntase cu lovituri de cuţit, cu arestări problematice, cu hărmălaia din birourile Brigăzii. Un adevărat haos.

Pe de altă parte, Irene poseda arta de a-i schimba starea, de a reda încrederea şi de a crea diversiuni. Vorbise despre studio, despre filmul care se turna („o adevărată prostie, crede-mă"). Conversaţia, căldura căminului şi oboseala care se disipa. Camille simţise crescând în el o stare de bine, la limita toropelii. Nu mai asculta decât cu o ureche. Sunetul vocii ei era de ajuns. Vocea ei.

— În regulă, zisese ea. Hai să mâncăm.

Ea era gata să se ridice, când parcă îşi amintise ceva.

— Mai aşteaptă puţin. Vreau să-ţi spun trei lucruri.

— Spune, o îndemnase Camille, terminându-şi paharul.

— Putem să cinăm pe 13 la Françoise?

— Da, spusese el, după un scurt moment de gândire.

— Foarte bine. Punctul doi, trebuie să fac nişte plăţi. Dă-mi, te rog, extrasele de pe cardul de credit.

Camille sărise de pe canapea şi îşi scosese portofelul din geanta de piele, îl frunzărise şi găsise un teanc de tichete mototolite.

— Nu te apuca de făcut calculele în seara asta, adăugase el, punând pachetul pe o măsuţă scundă. A fost o zi suficient de obositoare.

— Sigur, spusese Irene, îndreptându-se către bucătărie. Hai, la masă.

— Parcă aveai să-mi spui trei lucruri?

Ea se oprise, se întorsese şi păruse că nu-şi aminteşte.

— A, da! Deci… Ţi-ar plăcea să ţi se spună „tati"?

Irene stătea în picioare lângă uşa bucătăriei. Camille se holbase prostit. Din reflex, privirea îi coborâse spre abdomenul ei perfect plat, apoi urcase spre faţă. Se oprise asupra ochilor surâzători. Ideea unui copil făcuse obiectul unor nesfârşite tratative. Un adevărat motiv de ceartă. La început Camille se dăduse în spectacol. Irene se încăpăţânase.

Apoi el invocase cu prudenţă moştenirea genetică, dar ea îi dejucase planul, citând statisticile. Camille trecuse la refuzul ferm. Irene adusese argumentul vârstei: avea deja treizeci de ani. Cărţile fuseseră făcute. Acum partida era jucată. În acel moment, el îşi pusese din nou întrebarea: „Irene era frumoasă?" Răspuns final: „Da". În acea clipă, avusese sentimentul că era ultima dată când îşi punea acea întrebare. Şi pentru prima dată după atâta amar de vreme, simţise cum ochii i se umpleau de lacrimi de bucurie şi fericirea îi explodase în faţă ca un foc de artificii.

21

Acum stătea în pat, cu o mână aşezată pe pântecele ei roditor. Deodată, simţi o lovitură puternică şi surdă. Trezit de-a binelea, aşteptă încremenit. Irene sforăi uşor în somn. Trecu un minut, apoi încă unul. Răbdător ca o panteră, Camille pândea şi iată, o a doua lovitură chiar sub mâna lui, de data asta uşor diferită, ca un val mătăsos, ca un fel de mângâiere. I se întâmplă ca de obicei. Nu-i trecu nimic inteligent prin cap decât: „Mişcă!" şi o exaltare caraghioasă puse stăpânire pe el, ca şi cum întreaga lui viaţă s-ar fi pus în mişcare. Miracolul vieţii se cuibărise acolo, înăuntru. Pentru o clipă foarte scurtă, văzu în minte un cap ţintuit de perete. Făcu un efort să alunge imaginea şi încercă să se concentreze asupra tainei din pântece şi a fericirii copleşitoare pe care o simţise, dar degeaba. Răul fusese deja făcut.

Realitatea alungase visul şi un caleidoscop de imagini începu să-i defileze încet prin minte. Un nou-născut, pântecele lui Irene, un ţipăt de sugar cu o rezonanţă aproape palpabilă. Apoi, într-un vârtej din ce în ce mai puternic, faţa frumoasă a lui Irene când făcea dragoste, mâinile ei, degete tăiate, ochii lui Irene, surâsul îngheţat al altei femei, grimasa macabră, căscată de la o ureche la cealaltă… Caruselul se transforma într-un dans nebunesc.

Camille simţi deodată o luciditate de gheaţă. Între el şi viaţă se căsca o veche prăpastie. Brusc, îşi spuse că cele două victime făcute bucăţi transformau prăpastia în abis. Se suprapuneau cu imaginea femeii pe care o mângâia chiar acum. Aveau şi ele fese rotunde şi albe, cu carne tare, de femeie tânără, cu feţe ca aceasta, de înotătoare făcând pluta pe spate în timpul somnului, o respiraţie adâncă şi egală, însoţită de un uşor sforăit, cu aceeaşi sincopă în respiraţie, îngrijorătoare pentru bărbatul îndrăgostit care le iubea şi le privea dormind. Acelaşi păr care se ondula seducător la ceafă. Fetele acelea trăiseră ca această femeie, pe

care o iubea. Şi într-o bună zi, fuseseră… Invitate? Recrutate? Forţate? Obligate? Plătite? Tăiate în bucăţi?… De cine? De nişte indivizi a căror singură plăcere era să tranşeze femei tinere, cu fese albe şi ispititoare şi care nu se simţiseră deloc mişcaţi de privirile lor imploratoare în clipa în care înţeleseseră că aveau să moară. Tocmai acele priviri îi excitaseră, poate şi acele fete făcute pentru dragoste şi pentru viaţă fuseseră destinate morţii, nu se ştie cum, chiar în acest apartament, în acest oraş, în acest secol în care el, Camille Verhoeven, un poliţist ca oricare altul, piticul de la Brigadă, micul trol exigent şi îndrăgostit, chiar el, mângâia pântecele sublim al femeii care întruchipa prospeţimea absolută, eternă şi acum… miracolul suprem. Ceva nu era în regulă.

Într-o ultimă izbucnire, ajuns la capătul puterilor, se văzu punându-şi viaţa în slujba a doua ţeluri unice şi definitive: să iubească până la moarte acest trup pe care îl mângâia şi în care se ascundea cel mai neaşteptat dintre daruri şi apoi să caute, să urmărească şi să găsească bestiile care omorâseră bietele fete, le umiliseră, le violaseră, le ciopârţiseră şi apoi le etalaseră pe pereţi.

Chiar înainte de a adormi, Camille avu timp să-şi exprime îngrijorarea:

— E clar că sunt foarte obosit.

Marţi, 8 aprilie 2003

1

Citise ziarele în metrou. Teama lui – sau mai bine spus diagnosticul său – se adeverise. Presa aflase deja despre similitudinile cu cazul din Tremblay-en-France.

Promptitudinea cu care acest gen de informaţii ajungeau în ziare era pe cât de fulgerătoare, pe atât de logică. Independenţii fuseseră desemnaţi să facă turul comisariatelor de poliţie şi faptul că numeroşi poliţişti erau informatori obişnuiţi ai unor redacţii era deja de notorietate. Camille îşi făcu totuşi timp să analizeze puţin traseul pe care îl urmase ştirea, începând cu seara zilei de ieri, dar desigur nu ajunse la niciun rezultat. Zarurile fuseseră aruncate. Ziarele declarau că poliţia găsise asemănări semnificative între crimele din Courbevoie, despre care nu dispunea încă decât de informaţii parţiale şi cea din Tremblay, în legătură cu care avea la dispoziţie dosare voluminoase. Manşetele ziarelor debordau de elemente senzaţionale, redactorii se întrecuseră în titluri-bombă: „Evisceratorul şi martira", „Măcelarul din Tremblay recidivează în Courbevoie" sau „După Tremblay, carnaj în

Courbevoie".

Intră la Medico-Legal şi se îndreptă spre sala care îi fusese indicată.

Cu felul lui simplist şi uneori fecund de a gândi, Maleval considera că lumea e împărţită în două categorii de persoane: cowboy şi indieni, manieră de a moderniza, într-o lume simplistă, distincţia tradiţională, din topor, pe care unii o fac între introvertiţi şi extrovertiţi. Doctorul N'Guyen şi Camille erau din categoria indienilor: tăcuţi, răbdători, perspicace şi politicoşi. Nu aveau niciodată nevoie de prea multe cuvinte şi se înţelegeau din priviri.

Poate că între fiul refugiatului vietnamez şi poliţistul în miniatură exista un fel de solidaritate secretă, născută din încercările unui destin potrivnic.

În sală, mama lui Evelyne Rouvray părea o provincială venită în vizită în capitală. Total lipsită de gust, în haine parcă de împrumut. I se păru mai scundă decât în ajun. Fără îndoială, din cauza durerii. Mirosea a băutură.

— Nu va dura mult, îi spuse Camille.

Pătrunseră în sală. Pe masă se zărea o formă care semăna vag cu un corp întreg, acoperit cu grijă. Camille o ajută pe femeie să înainteze şi îi făcu semn tipului în halat, care avu grijă să descopere doar capul, dat fiind că de la gât în jos nu mai era nimic altceva.

Femeia se zgâia, fără să înţeleagă. Privirea îi era opacă. Capul de pe masă semăna cu un manechin de teatru în care se cuibărise moartea. Sau, mai degrabă, nu semăna cu nimeni şi cu nimic. Împietrită, femeia putu doar să confirme. O prinseră la timp, înainte să leşine.

Pe coridor aştepta un bărbat.

Ca orice om, Camille îi judeca pe ceilalţi după propria măsură. Pentru el, respectivul nu era prea înalt, undeva la un metru şaptezeci, probabil. Tipul era tot o privire. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, genul care se îngrijeşte, care respectă o disciplină de viaţă şi aleargă 25 de kilometri în fiecare duminică dimineaţa, indiferent de anotimp. Genul prudent. Bine îmbrăcat, fără a fi pedant. Ţinea cu gravitate în mână o servietă din piele deschisă la culoare şi aştepta calm.

— Doctor Édouard Crest, se prezentă el, întinzând mâna. Am fost trimis de judecătoarea Deschamps.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, spuse Camille, strângându-i mâna. Am considerat necesară prezenţa dumneavoastră

deoarece avem nevoie de profilul psihologic al indivizilor ăstora. Trebuie să cunoaştem posibilele lor motivaţii… V-am făcut copii după primele rapoarte, adăugă el, întinzându-i o mapă cartonată.

Îl privi apoi cu mai multă atenţie, în timp ce răsfoia în grabă primele pagini. „Prezentabil bărbat!" îşi spuse şi mintea îi fugi, în mod inexplicabil, la Irene. Un val de gelozie trecătoare îl străbătu pentru un moment, dar reuşi să-l alunge în secunda următoare.

— O să dureze mult timp? întrebă.

— O să vă spun după autopsie, răspunse Crest.

3

De la prima privire, Camille simţi că situaţia era diferită. Una fusese să vadă înspăimântătorul cap – sau ceea ce mai rămăsese din el – al lui Evelyne Rouvray şi alta fusese să asiste la o autopsie care semăna cu un puzzle macabru.

În mod normal, cadavrele scoase din cutia frigorifică inspirau o tristeţe profundă şi grea, dar care mai păstra o amintire a vieţii care le însufleţise odinioară. De data aceasta însă, corpul părea cu totul abandonat morţii. Se dezvăluia în fragmente, ca nişte bucăţi de ton aşteptând să fie cântărite în piaţa din port.

În sala de autopsie, pe mesele reci din inox se distingeau cu greutate bucăţi de diferite mărimi, ascunse încă în sacii de protecţie. Chiar şi aşa, era greu de imaginat că fragmentele acestea alcătuiseră cândva unul sau chiar două trupuri. Când priveşti tejgheaua unui măcelar, nu-ţi trece niciodată prin cap să recompui în minte animalul întreg.

Doctorii Crest şi N'Guyen îşi strânseră mâinile ca şi cum s-ar fi întâlnit la un congres pe teme ştiinţifice. Doctorul de nebuni îl salută cu gravitate pe doctorul de orori.

N'Guyen îşi puse ochelarii, porni reportofonul şi începu cu un trunchi secţionat.

— E vorba despre o femeie caucaziană, în vârstă de aproximativ…

4

Philippe Buisson nu era probabil cel mai bun, dar cu siguranţă se număra printre cei mai insistenţi. Mesajul „inspectorul-şef Verhoeven nu vrea să vorbească cu presa în acest stadiu al anchetei" se lovea de el ca de un zid.

— Nu vreau o declaraţie. Vreau doar să discut cu el un moment.

Începuse să sune încă din ajun. Lăsase mesajul de mai sus la

prima oră a dimineţii. La 11, centrala îi remitea lui Camille al treilea apel. Enervantă treabă.

Buisson nu era o vedetă. Îi lipsea ceva esenţial pentru a deveni un mare ziarist, dar era unul bun pentru că îşi punea întreaga intuiţie în slujba activităţii pe care o desfăşura. Cunoscându-şi plusurile şi minusurile, se dedicase faptului divers şi această alegere se dovedise fericită. Nu avea condei, dar era competent. Îşi câştigase notorietatea punând pe tapet câteva subiecte spectaculoase, în care ştiuse să descopere noutatea. Puţină noutate şi mult spectacol. Ziarist lipsit de geniu, Buisson exploatase cu succes cocteilul clasic. Restul ţinuse de noroc, care se pare că ţine cu eroii, dar şi cu secăturile.

Se ocupase de afacerea Tremblay şi înţelesese primul ce avantaje îi putea aduce: o grămadă de cititori. Tratase cazul de la început până la sfârşit. Faptul că cele două anchete se intersectaseră la un moment dat nu-l surprinsese deloc.

Ieşind din metrou, Camille îl recunoscu imediat. Un tip înalt, bărbat de treizeci de ani, la modă. Voce seducătoare, profesională. Fermecător. Poate prea fermecător. Viclean. Inteligent.

— Îmi acordaţi un minut? spuse el, abordându-l pe Camille.

— Dacă aş avea un minut, vi l-aş acorda cu plăcere.

Comisarul mergea repede, dar în cazul său a merge repede echivala cu ritmul normal al unui tip de talia lui Buisson.

— Domnule comandant, ar trebui să fiţi mai deschis. În caz contrar, ziariştii vor scrie verzi şi uscate.

Celălalt se opri brusc.

— Sunteţi vechi în meserie, domnule Buisson. Termenul „comandant" nu se mai foloseşte de mai bine de cinci ani. Cum ar trebui să interpretez ce mi-aţi spus? Drept un sfat sau drept o ameninţare?

— O, niciuna, nici alta, răspunse ziaristul zâmbind.

Camille greşise când se oprise. Prima rundă, avantaj Buisson. Se priviră o clipă în tăcere.

— Cunoaşteţi prea bine stilul, continuă Buisson. Dacă nu au nimic concret, ziarele o să înceapă să fabuleze…

Buisson avea talentul de a se exclude din mulţimea celor pe care îi acuza. Privirea lui îl convinse pe Camille că era în stare de orice şi, poate, chiar de mai mult. Ce îi deosebeşte pe prădătorii cumsecade de cei eficace este instinctul. Se vedea cu ochiul liber că Buisson era făcut pentru această meserie.

— Din moment ce afacerea din Tremblay a fost repusă pe tapet…

— Veştile proaste circulă repede… i-o tăie Camille.

— Eu m-am ocupat integral de caz şi, prin urmare, e normal să mă interesez…

Camille ridică privirea. „Tipul ăsta nu-mi place deloc", îşi spuse. Şi avu imediat impresia că sentimentul e reciproc, că între ei începuse să mocnească o antipatie surdă, definitivă.

— Dumneavoastră nu beneficiaţi de regim preferenţial. Dacă doriţi comentarii, adresaţivă în altă parte.

— Vreţi să spuneţi, mai sus? întrebă

Buisson coborându-şi privirea.

Se înfruntară din priviri pentru un moment, buimăciţi de prăpastia care se căsca între ei.

— Îmi pare rău… bălmăji Buisson.

Camille se simţi ciudat de uşurat. Uneori dispreţul poate fi o consolare.

— Ascultaţi, reluă celălalt, chiar îmi pare rău, am făcut o gafă…

— N-am observat, îl împunse Camille.

Îşi continuă drumul, cu ziaristul pe urmele sale. Atmosfera dintre ei se modificase considerabil.

— Aţi putea totuşi să-mi spuneţi câte ceva. Cum staţi?

— Fără comentarii. Ancheta e în curs. Pentru mai multe informaţii, vă puteţi adresa comisarului-şef Le Guen. Sau direct Parchetului.

— Domnule Verhoeven… Treaba aceasta începe să se împută. Redacţiile trepidează. În mai puţin de o săptămână, tabloidele şi revistele de scandal o să găsească singure suspecţi seducători şi vor publica portreterobot, în care jumătate de ţară va recunoaşte cealaltă jumătate. Dacă nu le daţi nişte elemente serioase, veţi declanşa o adevărată psihoză.

— Dacă ar fi după mine, preciză Camille cu o voce gravă, presa nu ar avea acces decât la arestarea criminalului.

— Şi cum aţi proceda? I-aţi pune botniţă?

Omul legii se opri din nou. Nu mai era loc de strategie.

— Aş împiedica-o să declanşeze o psihoză. Sau, altfel zis, să debiteze prostii.

— Prin urmare, să nu ne aşteptăm la nimic din partea Brigăzii Omoruri…

— Ba da. Să vă aşteptaţi să prindă criminalul.

— Fără sprijinul presei.

— Fără, cel puţin deocamdată.

— Deocamdată? Acum sunteţi cinic!

— Doar spontan.

Buisson păru să cugete un moment.

— Ascultaţi. Cred că v-aş putea fi de folos, dacă mă lăsaţi. E vorba despre ceva personal, foarte personal.

— Mira-m-aş.

— Ba da. V-aş putea face publicitate favorabilă. Săptămâna asta sunt însărcinat să scriu prima pagină. Ştiţi dumneavoastră, cea cu fotografie mare, în prim-plan şi tot tacâmul. Începusem să scriu ceva despre un tip, dar… asta mai poate aştepta. Deci, dacă vă tentează…

— Las-o baltă, domnule Buisson…

— Vorbesc serios! Consideraţi totul ca pe un cadou din partea mea. Cadourile nu se refuză. Nu aş avea nevoie în schimb decât de două-trei ponturi. V-aş face un portret excepţional, fiţi sigur… Totul doar în schimbul unor informaţii, nimic compromiţător.

— Am spus: las-o baltă, domnule Buisson.

— Tare greu de lucrat cu dumneata, Verhoeven.

— Domnule Verhoeven!

— Vă sfătuiesc să nu folosiţi tonul ăsta, „domnule Verhoeven”.

— Domnule inspector-şef Verhoeven!

— Bine, trânti Buisson pe un ton îngheţat, care pe celălalt îl făcu să ezite. Cum doriţi dumneavoastră.

Se întoarse apoi şi o luă din loc, cu pas hotărât. Dacă Verhoeven trecuse vreodată drept persoană publică, asta nu se întâmplase datorită calităţilor sale de negociator sau diplomat.

5

Din cauza staturii, Camille rămânea mereu în picioare. Şi pentru că el nu se aşeza, toţi ceilalţi se simţeau obligaţi să facă la fel. Prin urmare, fiecare nou-venit adopta acest cod tacit: şedinţele de lucru se ţineau în picioare.

Maleval şi Armand încercaseră în ajun să strângă depoziţiile vecinilor. Lucru greu de făcut, atâta vreme cât nu prea existau vecini. În timpul nopţii cel puţin, în cartier nu era ţipenie de om. José Riveiro nu zărise pe nimeni în timp ce aştepta semnalul fetelor. Poate după ce plecase… Oamenii legii străbătuseră mai bine de doi kilometri înainte

de a găsi primele semne de viaţă: nişte vânzători izolaţi într-un pavilion de periferie, incapabili să ofere cea mai mică informaţie despre presupuşii trecători. Nimeni nu văzuse nimic suspect: nici vreun camion, nici vreo dubiţă, nici vreun furnizor. Nici măcar vreun rezident. La prima vedere, părea că până şi cele două victime se pogorâseră în zonă asemenea Sfântului Duh.

— E clar că tipul nu a ales zona la întâmplare, spuse Maleval.

Camille începu să-l privească cu mare atenţie. Exerciţiu comparativ: ce diferenţe găsiţi între Maleval, în picioare, lângă uşă, scoţând din haină un carnet neîngrijit şi Louis, tot în picioare, lângă birou, ţinându-l pe al lui între mâinile încrucişate?

Amândoi erau eleganţi; fiecare în felul său, ieşit la agăţat. Diferenţa specifică: de natură sexuală. Camille stărui o clipă asupra acestei idei bizare. Maleval era un afemeiat. Niciodată mulţumit. Părea că se lasă ghidat în viaţă doar de propria sexualitate. Totul respira, în cazul lui, dorinţa de a seduce, de a cuceri. Nu era vorba că dorea mai mult, ci doar că voia mereu altă femeie. În realitate, nu iubea femeile, ci îi plăcea vânătoarea. Era întotdeauna echipat corespunzător: ţinută lejeră, de stradă, potrivită pentru orice ocazie, întotdeauna pregătit, disponibil. Era un *preta-porter* din toate punctele de vedere. În schimb, asemenea hainelor sale, Louis făcea parte din categoria „făcut la comandă". Odată cu primele raze ale primăverii, purta un costum drăguţ, în culori deschise, cămaşă şic, de un albastru-pal, cravată asortată, pantofi… „ultimul răcnet", gândi Camille. Despre sexualitatea lui Louis şeful nu prea ştia mare lucru. Era un fel de-a spune că nu ştia nimic.

Camille se întreba în ce relaţii erau cei doi. Cordiale. Maleval venise la câteva săptămâni după Louis. Se înţelegeau bine. La început, chiar ieşiseră de câteva ori împreună. Camille reţinuse acest lucru, deoarece a doua zi după o astfel de ieşire Maleval afirmase: „Louis pare mereu un băieţel la prima împărtăşanie, dar de fapt nu vrea decât s-o facă pe interesantul. Când se destrăbălează, aristocraţii ăştia o dau în exces". Louis nu comentase. Îşi îndreptase doar şuviţa. Camille nu-şi mai amintea cu ce mână.

Vocea lui Maleval îl trezi pe Camille din exerciţiul său comparativ.

— Treaba cu genomul uman a fost preluată în toată mass-media. Pe scurt, a făcut carieră. Despre pielea de vacă, nici nu mai vorbim. Acum nu mai e la modă, chiar dacă pe vremuri lumea se înnebunea după ea.

Va fi foarte greu să-i aflăm locul de proveniență… Tapetul alb-negru din baie pare destul de nou, dar nu avem niciun indiciu care să ne ajute să aflăm de unde vine. Va trebui să întrebăm toți comercianții din domeniu…

— O perspectivă cam descurajantă, riscă Louis.

— Poate că da… Cât despre echipamentul audio, se vinde cu milioanele de exemplare. Seria a fost ștearsă. O să-l trimit tipilor de la Criminalistică, dar ei sunt de părere că a fost șters cu acid. Pe scurt, puține șanse să aflăm ceva.

Armand îl privi pe Maleval, dându-i cuvântul.

— Nici eu n-am aflat mare lucru…

— Mersi, Armand, i-o reteză Camille. Îți apreciem mult contribuția. E foarte constructivă. Ne e de mare ajutor.

— Dar, Camille… începu Armand, înroșindu-se.

— Glumesc, Armand, glumesc!

Se cunoșteau de mai bine de cincisprezece ani și, dat fiind că își începuseră cariera în același timp, se tutuiseră mereu. Armand era pentru el un tovarăș de arme. Maleval – un fel de fiu risipitor, Louis, un moștenitor al coroanei. „Oare eu ce însemn pentru ei?" se întreba uneori Camille.

Armand roșise. Mâinile îi tremurau la cea mai mică emoție. Camille simțea pentru el un fel de simpatie dureroasă.

— Și tu? Tot nimic? întrebă, privindu-l încurajator.

— Mă rog, ceva – ceva tot am găsit, reluă Armand, puțin mai liniștit, dar foarte jenat. Lenjeria e foarte obișnuită, se vinde peste tot. La fel și bretelele. Patul japonez însă…

— Da…? îl grăbi Camille.

— E un *foton.*

— Un *futon,* mai bine zis… propuse cu amabilitate Louis.

Armand își verifică notițele cu grijă. Operațiunea dură ceva timp, dar spunea multe despre calitatea personajului. Nimic nu putea fi considerat corect până nu era verificat cu scrupulozitate. De-a dreptul cartezian.

— Da, afirmă el într-un târziu, ridicând capul și privindu-l pe Louis cu o vagă admirație. Așa este, un futon!

— Și ce-i cu acest futon? întrebă Camille.

— Ei bine, vine direct din Japonia.

— Aha… din Japonia. E destul de normal ca chestiile astea

japoneze să vină direct din Japonia.

— Da, e destul de normal, dar…

O tăcere grea se lăsă în birou. Toată lumea îl cunoştea pe Armand. Seriozitatea lui era proverbială. Punctele de suspensie din discursul său puteau echivala cu 200 de ore de muncă susţinută.

— Explică-ne, Armand.

— E destul de firesc, numai că patul în discuţie provine dintr-o fabrică din Kyōto, care face mobilă, dar şi tot felul de drăcii pe care să te aşezi sau să dormi…

— Aha! exclamă Camille.

— Aşadar… (Armand îşi consultă încă o dată notiţele) patul-futon de acolo vine. Dar canapeaua e şi mai interesantă. Canapeaua aia uriaşă vine tot de acolo.

Se făcu din nou linişte.

— E o piesă de dimensiuni considerabile. Nu se vând foarte multe de acest fel. Cea despre care vorbim a fost fabricată în luna ianuarie. Au făcut un lot de 37 de bucăţi, din care face parte şi exemplarul nostru din Courbevoie. Am făcut rost de lista clienţilor.

— Fir-ar să fie, Armand! Nu puteai să spui asta de la început?

— Ai răbdare, Camille, ajung şi acolo. Din cele 37 de bucăţi vândute, 26 se află încă la vânzătorii de mâna a doua, 11 au fost vândute chiar în Japonia. Şase au fost achiziţionate de clienţi japonezi. Cele rămase au fost cumpărate prin corespondenţă. Trei dintre ele, din Franţa. Prima a fost comandată de un vânzător la mâna a doua pentru unul dintre clienţii săi, pe nume Sylvian Siegel. Acesta…

Armand scoase din buzunar plăcuţa numerică a unei canapele aproape identice cu cea din studioul din Courbevoie.

— Domnul Siegel a fotografiat-o, la cererea mea. O să merg oricum să verific la faţa locului, dar pista asta nu cred că duce nicăieri…

— Şi celelalte două? întrebă Camille.

— Astea două chiar că sunt interesante. Au fost cumpărate pe internet. Când e vorba despre astfel de comenzi făcute online, de particulari, urmărirea pistelor virtuale devine mult mai dificilă. Totul trebuie verificat pe computer, trebuie găsite contacte, indivizi competenţi, trebuie să răsfoiesc o groază de fişiere… Prima a fost achiziţionată de un oarecare Crespy, a doua, de un anume Dunford. Amândoi parizieni. N-am reuşit să dau de Crespy. I-am lăsat două mesaje, dar nu mi-a răspuns. Dacă mâine-dimineaţă tot nu răspunde, o

să fac o descindere. Totuşi, dacă vreţi să ştiţi părerea mea…

— Părerea ta e gratis? râse Maleval.

Concentrat asupra notiţelor şi dus pe gânduri, Armand nu răspunse. Camille îl privi pe glumeţ cu un aer istovit. Chiar nu era momentul potrivit pentru glume.

— Mi-a răspuns menajera. Mi-a confirmat că au primit canapeaua. Rămâne doar Dunford. Cred, adăugă el ridicând privirea, că ăsta e tipul nostru. Imposibil să-i luăm urma. A plătit prin mandat internaţional, cu numerar. O să primesc confirmarea mâine dimineaţă. Marfa trebuia livrată într-un depozit din Gennevilliers. Magazionerul spunea că în ziua următoare vânzării l-a căutat un tip cu o camionetă. Nu-şi aminteşte nimic deosebit, dar o să merg să-i iau o declaraţie oficială, mâine-dimineaţă. Poate îşi mai aminteşte ceva până atunci.

— Nu avem nicio certitudine că e vorba despre asasinul nostru, comentă Maleval.

— Ai dreptate, dar e oricum un început. Maleval, mâine mergi cu Armand în Gennevilliers.

Cei patru bărbaţi rămaseră tăcuţi o clipă, dar, în mod evident, toţi se gândeau la acelaşi lucru: aveau prea puţine elemente. Toate pistele duceau în acelaşi loc, adică la mai nimic. Crimele astea dovedeau mai mult decât premeditare. Fuseseră pregătite cu mare grijă, niciun element nu fusese lăsat la voia întâmplării.

— Riscăm să ne încurcăm în detalii. Sigur, nu avem de ales, astea sunt regulile jocului. Dar toate aceste proceduri obligatorii ne îndepărtează de ce este important. Şi important nu e „cum”, ci „de ce”. Altceva? întrebă el, după un scurt moment de gândire.

— A doua victimă, Josiane Debeuf, locuia în Pantin, spuse Louis, consultându-şi notiţele. Am făcut o descindere şi am găsit apartamentul gol. De obicei îşi făcea veacul în

Porte de la Chapelle, uneori şi prin Porte de Vincennes. A dispărut în urmă cu 4 – 5 zile. Nimeni nu ştie nimic de ea. Nu avea un iubit la vedere. Nici de aici n-o să iasă mare lucru.

Îi întinse lui Camille o hârtie.

— A, da. Mai e ceva, adăugă Camille gânditor. Iată necesarul unui om de afaceri care călătoreşte mult, adăugă el răsfoind lista cu obiectele găsite în valiza uitată de criminal.

— Şi, pe deasupra, foarte şic, spuse Louis.

— Cum? întrebă Camille cu prudenţă.

— Aşa mi se pare, reluă Louis. Ceea ce ne-a spus Armand o confirmă, de altfel. Să comanzi tocmai în Japonia o canapea de dimensiuni impresionante doar pentru a hăcui două fete mi se pare cel puţin ciudat. Şi mai ciudat, să laşi în urmă o valiză Ralph Lauren în valoare de cel puţin 300 de euro. Ca să nu mai vorbim de conţinut. Costum Brooks Brothers, papuci Barney's, fotocopiator de buzunar Sharp. Maşină de ras electrică. Ceas de mână sport. Portmoneu de piele. Uscător de păr de firmă. E o mică avere…

— Foarte bine, spuse Camille, după un lung moment de tăcere. Mai e şi povestea cu amprenta. Chiar dacă a fost făcută cu o ştampilă… E vorba totuşi despre un semn distinctiv. Louis, verifică dacă a fost introdusă în baza de date europeană.

— Numai că… începu Louis.

— Ce?

— Pentru asta avem nevoie de mandat.

— Ştiu, ştiu. Deocamdată reînnoieşte cererea. Mă ocup eu de hârţogăraie după aceea.

Camille le împărţi un scurt memorandum redactat cu o noapte înainte, care rezuma datele principale ale cazului din Tremblay-en-France. Îl însărcină pe Louis să revizuiască toate mărturiile, în speranţa că ar putea reconstitui ultimele zile ale tinerei prostituate şi alcătui lista eventualilor clienţi obişnuiţi. Lui Camille i se părea întotdeauna distractiv să-l trimită pe Louis în locuri sordide. Şi-l imagina cu uşurinţă urcând scări lipicioase cu pantofii lui impecabili, intrând în camere de zi sufocate de duhori îmbrăcat în costumul său Armâni. Un adevărat festin pentru imaginaţie.

— Suntem cam puţini pentru toată treaba asta.

— Am admirat întotdeauna eufemismele tale, Louis.

Şi în timp ce Louis dădea la o parte şuviţa cu mâna dreaptă, continuă gânditor:

— Sunt convins că ai dreptate.

Se uită la ceas.

— Bine. N'Guyen mi-a promis primele concluzii până la sfârşitul zilei. Asta nu cade chiar rău. După ce mutra mea a apărut la televizor în jurnalul de la 8 şi din cauza articolelor publicate azi-dimineaţă, judecătoarea a intrat puţin în panică.

— Cum adică?

— Adică ne-a convocat pe toţi la ea, la ora 17, să-i prezentăm

punctele esenţiale ale anchetei.

— Aha, punctele esenţiale… Şi… ce naiba îi spunem?

— Ei bine, asta-i problema. Nu prea avem multe de spus şi ce avem nu e prea grozav. De data asta însă, o să creăm o mică diversiune. Doctorul Crest o să-i propună o schiţă de profil psihologic, iar N'Guyen îşi va prezenta concluziile preliminare. Oricum, va trebui să găsim cât mai curând un fir, ceva…

— Ai vreo idee? întrebă Armand.

Scurtul moment de tăcere nu semăna cu cele de dinainte. Camille părea buimac, ca un alergător rămas în urma plutonului.

— Nici cea mai mică, Armand. Cred că asupra unui aspect ne putem pune de acord cu toţii. Suntem în rahat până în gât.

Expresia nu era, poate, prea elegantă. Dar se potrivea de minune cu starea de spirit generală.

6

Camille şi Armand merseră împreună la judecătorie, urmând să se întâlnească acolo cu Louis şi Maleval.

— O cunoşti pe judecătoarea Deschamps? întrebă Camille.

— Nu-mi amintesc de ea.

— Atunci e clar că n-ai văzut-o niciodată.

Judecătoarea Deschamps avea o reputaţie fără pată, ceea ce era, desigur, un lucru bun. Îşi amintea o femeie cam de vârsta lui, zveltă, aproape slabă, cu o faţă asimetrică pe care nasul, gura, ochii, pometii, luate separat, puteau fi considerate normale, dar care păreau asamblate într-o ordine lipsită de logică, alcătuind un tot marcat de inteligenţă, dar desenat haotic. Purta haine scumpe.

Când Camille sosi însoţit de Armand şi de medicul legist, Le Guen îi aştepta deja în birou. Maleval şi Louis apărură în acelaşi timp. Instalată în spatele biroului, judecătoarea arăta exact ca în amintirile sale.

Poate puţin mai tânără decât Camille, mai subţire, cu o faţă care sugera mai mult orizontul ei cultural decât inteligenţa şi îmbrăcată nu în haine scumpe, ci literalmente imposibile ca preţ.

Doctorul Crest apăru şi el, câteva minute mai târziu, îi întinse lui Camille o mână netranspirată, surâse vag şi se instală aproape de uşă, hotărât parcă să nu rămână niciun minut mai mult decât era necesar.

— O să avem nevoie de experienţa şi competenţa fiecăruia dintre voi. După cum aţi văzut la televizor şi aţi citit în presă, povestea asta o

să fie pe prima pagină a ziarelor. Trebuie, prin urmare, să ne mişcăm repede. Nu-mi fac iluzii şi nu vă cer imposibilul. Dar cer să fiu informată pas cu pas şi vă sugerez să păstraţi cea mai mare discreţie în legătură cu mersul anchetei. Ziariştii o să vă sufle în ceafă, dar o să fiu extrem de fermă în ceea ce priveşte secretul demersurilor legale. Sper că m-am făcut bine înţeleasă… După toate aparenţele, mă vor aştepta la ieşire şi va trebui să le spun câte ceva. Vreau să aud ce aveţi de spus, ca apoi să decid ce putem face public. Să sperăm că în felul acesta o să-i calmăm puţin…

Le Guen încuviinţă din cap în mod manifest, ca purtător de cuvânt al grupului.

— Foarte bine, continuă ea. Doctore N'Guyen, aveţi cuvântul.

Tânărul legist îşi drese vocea.

— Analizele de laborator vor fi gata peste câteva zile. Autopsia ne-a permis totuşi să avansăm câteva concluzii, în ciuda aparenţelor şi a pagubelor produse, se pare că avem de-a face cu un singur criminal.

Tăcerea care se lăsă în urma acestei prime constatări era aproape palpabilă.

— E vorba, cel mai probabil, despre un bărbat. A folosit o groază de instrumente. O maşină de găurit electrică echipată cu un burghiu de spart betonul, de diametru considerabil, acid clorhidric, un fierăstrău electric, un pistol pentru cuie, cuţite, o brichetă. Firește, e greu de stabilit cronologia faptelor, deoarece urmele par uneori, cum să zic… neclare. În mare, am descoperit în cazul ambelor victime urme ale unor raporturi sexuale orale, anale şi normale pe care le-au întreţinut pe de o parte între ele şi, pe de altă parte, cu un bărbat, despre care putem presupune că a fost chiar asasinul. În ciuda aspectului… excesiv al acestor raporturi, am descoperit, în mod surprinzător, urme de prezervativ în vaginul uneia dintre victime. S

a folosit, de asemenea, un falus de cauciuc. Cât despre crimele propriu-zise, din ceea ce am descoperit până acum nu putem să le stabilim cronologia. Sigur că putem face câteva speculaţii, date fiind unele aspecte imposibil de explicat altfel. De exemplu: criminalul nu a putut ejacula în interiorul unui craniu decât după ce a tăiat, în prealabil, capul victimei…

Tăcerea deveni apăsătoare. N'Guyen ridică privirea pentru o clipă, apoi îşi fixă ochelarii pe nas şi continuă:

— E clar că celor două victime li s-a pulverizat în faţă, în mod

repetat, un gaz asfixiant. Au fost lovite cu patul maşinii de găurit sau al pistolului pentru cuie, asta e doar o presupunere. Dar a fost vorba, în mod sigur, de acelaşi instrument. Loviturile au fost aplicate în acelaşi mod, dar nu suficient de tare ca victimele să-şi piardă cunoştinţa pentru mult timp. Altfel spus, putem presupune că fetele au fost ameţite, asfixiate, lovite, dar conştiente de ce li se întâmpla până în ultima secundă.

N'Guyen îşi consultă notiţele, ezită un moment, apoi continuă:

— O să găsiţi amănuntele în raport. Sexul primei victime a fost smuls cu dinţii.

Hemoragia trebuie să fi fost violentă. Lui Evelyne Rouvray i-au fost tăiate buzele, în mod sigur cu o forfecuţă de unghii. Prezintă tăieturi profunde pe trunchi şi pe gambe. Vaginul şi cavitatea toracică au fost arse cu acid clorhidric pur. I-am găsit capul tăiat pe o canapea din cameră. Prezenta urme de spermă în gură, lăsate postmortem, aşa cum va confirma, în mod sigur şi analiza de laborator. Alte câteva amănunte, înainte de a trece la Josiane Debeuf…

— Mai ai amănunte? întrebă Camille.

— Câteva, reluă legistul. Josiane Debeuf a fost legată pe o parte a patului, cu ajutorul celor şase perechi de bretele găsite la faţa locului. Asasinul i-a ars mai întâi genele şi sprâncenele cu flacăra de la chibrituri. Falusul de cauciuc, acelaşi care fusese folosit în timpul orgiei sexuale, i-a fost introdus în anus cu ajutorul pistolului pentru cuie. Am să vă scutesc de unele detalii macabre… Să spunem doar că asasinul şi-a băgat mâna în gâtul ei, a căutat venele şi arterele din jur şi le-a smuls, scoţându-le prin gură… S-a folosit de sângele acestei victime pentru a scrie pe perete „M-AM ÎNTORS", cu litere de tipar. După cum ştiţi, capul uneia dintre victime a fost ţintuit de obraji pe perete. Asta s-a făcut cu ajutorul pistolului cu cuie.

Tăcere. Le Guen:

— Întrebări?

— Raportul din cazul Tremblay-en-France? întrebă judecătoarea, uitându-se la Camille.

— L-am studiat ieri-seară. Ne lipsesc încă multe date. Nu există nicio îndoială însă că amprenta lăsată în ambele cazuri este aceeaşi. Şi de fiecare dată a jucat rolul unei semnături.

— Toate astea nu sunt, în mod evident, de bun augur, rezumă judecătoarea. E clar că tipul ăsta vrea să devină celebru.

— Până acum, cazul pare clasic, îşi dădu cu părerea Crest.

Era prima dată când intervenea în discuţie şi toate capetele se întoarseră spre el.

— Mă scuzaţi… adăugă el.

Tonul vocii şi siguranţa cu care îşi ceruse scuze trimiteau la o intervenţie matur cumpănită şi care nu solicita, de fapt, îngăduinţa nimănui.

— Vă rog, continuaţi, îl încuraja judecătoarea, de parcă i-ar fi revenit calitatea de a-i da cuvântul.

Crest purta un costum gri, cu vestă. Elegant. Nu degeaba îl chema Édouard, îşi spuse Camille, urmărindu-l cum se îndrepta spre mijlocul camerei. E clar că există părinţi care ştiu ce fac.

Doctorul îşi drese vocea în timp ce-şi consulta însemnările.

— Din punct de vedere psihologic, avem de-a face cu un caz clasic în structura sa. Poate puţin banal ca modalitate de acţiune, începu el. În ciuda aparenţelor, individul nu este mânat de un delir distructiv. Poate de un delir al posesiei care se învecinează cu distrugerea, dar acesta nu constituie sensul primar al căutării sale. Vrea să posede femei, dar posesia nu îl mulţumeşte. Atunci, le torturează. Dar nici tortura nu-i aduce satisfacţia supremă. Şi atunci le omoară. Din păcate, nici moartea nu-i aduce liniştea. Poate să le posede, să le violeze, să le tortureze, să le facă bucăţi, să se înverşuneze, totul degeaba. Ceea ce caută el nu e omeneşte posibil. Intuieşte că nu-şi va găsi niciodată liniştea. Nu se va opri niciodată, deoarece caută ceva de negăsit. De-a lungul timpului, a căpătat o adevărată aversiune pentru femei. Nu neapărat pentru ce reprezintă ele, ci mai degrabă pentru ce nu-i pot oferi. În realitate, acest individ trăieşte o dramă a solitudinii. Reuşeşte să ejaculeze, în sensul tehnic al cuvântului. Nu e impotent, are erecţii, poate ejacula, dar oricine ştie că asta n-are nimic de-a face cu împlinirea, care presupune atingerea unui alt nivel. Un nivel pe care el nu l-a atins niciodată. Sau, chiar dacă l-a atins vreodată, i se înfăţişează acum ca o uşă închisă a cărei cheie a pierdut-o. De atunci nu a făcut decât să încerce s-o regăsească. Nu avem de-a face cu un monstru calculat, insensibil în faţa durerii celorlalţi, sadic şi atât. E un om profund nefericit, care se înverşunează împotriva femeilor deoarece e pornit împotriva lui însuşi.

Doctorul Crest vorbea rar şi se exprima studiat, încrezător în calităţile sale de pedagog. Camille se uită la capul său chel până în creştet şi căpătă brusc convingerea că tipul începuse să arate bine doar

de pe la patruzeci de ani.

— Prima întrebare pe care mi-am pus-o – aşa cum cred că v-aţi pus-o toţi – a fost în legătură cu grija excesivă cu care a pus în scenă crimele. De obicei, în cazul unui astfel de criminal găsim la faţa locului anumite semne, în sensul propriu al cuvântului, destinate să îi „semneze" opera. Acestea fac întotdeauna trimitere la fanteziile lui, poate chiar la factorul declanşator, la fantezia originară. În cazul nostru este vorba, în opinia mea, despre amprenta lăsată pe perete, dar şi mai cu seamă despre semnalul conţinut în cuvintele „M-AM ÎNTORS". Dar, aşa cum am înţeles din raportul oficial, adăugă el întorcându-se spre Camille, există multe alte semne de felul acesta. Totuşi obiectele, locul, punerea în scenă trimit puţin prea evident la simpla teorie a „semnăturii" criminalului. Cred că asta a vrut el să credem. Ceea ce putem reţine însă este că îşi pregăteşte cu mare atenţie fiecare pas. Are, în mod sigur, un plan bine gândit şi pus la punct în cele mai mici detalii. Fiecare amănunt are, în mintea lui, o importanţă capitală, dar ar fi absolut inutil să încercaţi să găsiţi destinaţia fiecărui obiect prezent la faţa locului. Nici măcar nu se pune problema să înţelegeţi, ca în cazul altor crime de felul acesta, ce loc ocupă fiecare obiect în viaţa sa intimă. Pentru că obiectele luate separat nu au nicio semnificaţie pentru el. Ceea ce contează este imaginea de ansamblu. Este inutil să căutaţi semnificaţia fiecărui semn lăsat de criminal. Ar fi ca şi cum aţi căuta sensul fiecărei fraze dintr-o piesă de-a lui Shakespeare. Procedând astfel, nu aţi putea niciodată decoda metafora *Regelui Lear.* Vă sfătuiesc să căutaţi sensul global. Dar…

adăugă el întorcându-se încă o dată spre Camille, competenţele mele se opresc aici…

— Din punct de vedere social, despre ce fel de om vorbim? întrebă acesta.

— European. Cultivat. Nu neapărat intelectual, dar, în orice caz, cerebral. Între treizeci şi cincizeci de ani. Trăieşte singur. Poate fi văduv sau divorţat… Mai curând, totuşi, celibatar.

— Putem conta pe vreun tipar? se interesă Louis.

— E un aspect delicat. În opinia mea, nu e la prima crimă. Cred că acţionează după modelul capilarităţii [4] sau, mai exact, după cel al

---

[4] Proprietate a lichidelor de a urca sau coborî în tuburi foarte înguste, fără a suferi vreo

cercurilor concentrice: de la gesturi criminale minore la unele extreme. E posibil să fi început prin a viola femei. Apoi le-a torturat, mai târziu a început să le ucidă. Acesta este tiparul clasic. Există totuşi posibilitatea să nu existe atâtea constante în comportamentul său criminal. Dar putem fi siguri că preferă prostituatele tinere, le torturează şi le omoară. Mai mult…

— E posibil să aibă antecedente psihiatrice? întrebă Armand.

— Se poate. Dar numai pentru tulburări minore. Tipul e foarte inteligent şi, fiind obişnuit să se mintă pe sine, îi păcăleşte cu uşurinţă şi pe alţii. De altfel, nimeni nu îl poate ajuta. Şi-a pus ultimele speranţe în femei. Se încăpăţânează să le ceară ceea ce ele nu-i pot oferi şi lucrurile vor degenera din ce în ce mai mult. Singura soluţie este să-l prindeţi. A găsit o modalitate de exteriorizare a instinctelor sale obscure. E vorba despre ce vă spuneam mai devreme, despre acea punere în scenă extrem de elaborată. Cu ajutorul ei, instinctele prind formă, se transformă în fapte. Doar că jocul acesta e fără sfârşit. Aşa se întâmplă cu toţi criminalii în serie, o să-mi spuneţi. Numai că el e puţin diferit. Grija cu care pregăteşte totul demonstrează că e înspăimântător de conştient de faptele sale. Nu mă refer la o misiune spirituală, nu… Mă rog, e totuşi ceva asemănător. Atâta timp cât se crede însărcinat cu misiunea asta, două lucruri se vor întâmpla cu certitudine. Unu: nu se va opri. Doi: va fi din ce în ce mai violent.

Crest se uită la judecătoare, apoi la Camille şi Le Guen şi după ce trecu în revistă întreaga adunare declară, parcă jenat:

— Tipul ăsta e capabil să facă lucruri pe care nici nu vi le puteţi imagina… Dacă nu cumva le-a făcut deja, trase el concluzia.

Tăcere.

— Altceva? întrebă judecătoarea, sprijinindu-şi palmele pe birou.

7

— Omul e nebun de legat!

Seară. Irene. Cină la restaurant.

De când Irene anunţase că e însărcinată, timpul trecuse ca vântul. Abdomenul, apoi faţa începuseră să i se rotunjească. Silueta, şoldurile, mersul erau diferite, mai greoaie, mai încete. În ochii lui Camille, aceste transformări nu se produseseră treptat, aşa cum era de aşteptat.

---

intervenţie din exterior.

Apăruseră în valuri bruşte, în trepte. Într-o zi, întorcându-se acasă, observase că pistruii de pe chipul ei se înmulţiseră brusc. I-o spusese cu blândeţe, pentru că îi găsea drăguţi, deşi surprinzători. Irene zâmbise şi îi mângâiase obrazul.

— Dragul meu… Nu s-a întâmplat dintr-odată. Numai că n-am mai mâncat împreună de mai bine de zece zile…

Nu-i plăcuse. Irene îi transmisese un mesaj subtil. Bărbatul munceşte, femeia îl aşteaptă. Nu-şi dădea seama ce îl durea mai mult:

adevărul din vorbele ei ori banalitatea situaţiei. Irene îi ocupa toate gândurile, viaţa întreagă, se gândea la ea de o sută de ori pe zi şi tot de o sută de ori perspectiva naşterii îl înmărmurea, întrerupându-l din treabă, făcându-l să-şi închipuie viaţa într-un fel cu totul nou, ca şi cum ar fi fost orb şi acum începea să vadă. Şi dintr-odată, acuzaţia asta. O neglijează… Şi totuşi, în sinea lui recunoştea că ratase un viraj. Primele luni de sarcină nu le creaseră probleme. Irene muncea şi ea mult, uneori până târziu şi totul se desfăşura în conformitate cu rutina obişnuită. De multă vreme în viaţa lor de cuplu munca nu mai constituia un handicap. Fără să planifice, se întâlneau în unele seri la un restaurant situat la jumătatea distanţei dintre locurile lor de muncă, speriaţi amândoi că era aproape zece seara şi fugeau să prindă ultimul film într-un cinematograf din cartier. Erau vremuri frumoase, pline de plăceri simple. Important era că se simţeau bine. Lucrurile se schimbaseră din momentul în care Irene nu mai putuse merge la serviciu. Zile întregi de stat singură în casă. „O să-mi ţină el de urât, îşi spunea ea mângâindu-şi pântecele, dar deocamdată nu are mare lucru de spus”. Camille ratase tocmai acest viraj.

Continuase deci să muncească mult, să se întoarcă acasă târziu, fără să-şi dea seama că vieţile lor nu se mai sincronizau. De data asta, era hotărât să nu rateze momentul. La sfârşitul zilei şi după îndelungi momente de ezitare, se hotărâse să-i ceară părerea lui Louis, *arbiter eleganţiarum* în materie de bune maniere.

— Recomandă-mi un restaurant bun. Ceva deosebit.

Sărbătorim aniversarea nunţii.

— Vă sugerez Chez Michel. E absolut perfect, îl asigură Louis.

Camille era cât pe ce să se intereseze de preţuri, dar o tresărire de orgoliu îl opri la timp.

— Ar mai fi L’Assiette… vru să continue tânărul.

— Mulţumesc, Louis, Chez Michel o să fie perfect, sunt sigur. Încă

o dată, mulţumesc.

8

Irene îl aştepta cum nu se poate mai pregătită. El îşi stăpâni cu greu gestul de a se uita la ceas.

— E în regulă, îl întrerupse Irene. Întârziere indiscutabilă, dar acceptabilă.

În timp ce mergeau spre maşină, el o privea neliniştit. Mersul mai greoi, picioarele uşor depărtate, curbura spatelui mai pronunţată, burta mai lăsată, întreaga ei făptură părea cuprinsă de oboseală. O întrebă:

— Te simţi bine?

Ea se opri un moment, îşi puse mâna pe braţul lui şi îi răspunse cu un surâs reţinut:

— Mă simt foarte bine, Camille.

Nu-şi dădea seama de ce, dar tonalitatea vocii şi chiar gestul ei aveau ceva agasat, ca şi cum el ar mai fi pus o dată aceeaşi întrebare, dar fără să reţină răspunsul, începu să-şi reproşeze că nu se interesa suficient de nevoile ei. Simţea o iritare surdă. O iubea enorm pe această femeie, dar poate că nu era un soţ bun. Merseră tăcuţi câteva sute de metri, resimţind tăcerea ca pe o răceală inexplicabilă. Nu-şi găseau cuvintele. Trecând prin faţa cinematografului, Camille zări cu coada ochiului numele unei actriţe, Gwendolyn Playne. Deschizând portiera maşinii, se întrebă de ce anume îi aduce aminte acest nume, dar nu-şi putu da seama.

Irene urcă în linişte şi Camille se întrebă ce oare intervenise între ei. Probabil că Irene îşi punea aceeaşi întrebare, dar se dovedi mai inteligentă decât el. În momentul în care se pregătea să demareze, îi luă mâna şi i-o puse pe coapsa ei, sus, chiar sub pântecele lăsat şi, luându-l brusc de gât, îl trase spre ea şi îl sărută îndelung. Apoi se priviră, surprinşi că ieşiseră atât de repede din balonul acela strâmt de tăcere în care se închiseseră.

— Te iubesc, spuse Irene.

— Şi eu te iubesc, răspunse Camille, sorbind-o din priviri.

O mângâie uşor pe frunte, în jurul ochilor, pe buze.

— Şi eu te iubesc…

Chez Michel. Într-adevăr, grozav. Foarte parizian, cu oglinzi peste oglinzi, cu chelneri în pantaloni negri şi cămaşă albă, hărmălaie de peron de gară, vin muscat la gheaţă. Irene era îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri galbene şi roşii. Chiar dacă o dorise largă, întinsă pe

burtică, rochia părea că rămăsese strâmtă şi nasturii se întredeschiseră uşor când ea se aşeză.

Restaurantul era plin şi zgomotul crea pentru ei un cadru intim perfect. Vorbiră despre filmul la al cărui montaj fusese nevoită să renunţe, dar despre care era ţinută la curent, despre câţiva prieteni şi apoi ea îl întrebă ce face tatăl lui.

De când o văzuse prima oară, viitorul socru o tratase ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna. După masa în familie îi făcuse cadou o lucrare de Basquiat. Omul era bogat. Se pensionase destul de devreme şi îşi vânduse farmacia la un preţ foarte bun, pe care fiul nu avea să-l afle niciodată, dar care îi permitea să întreţină un apartament prea mare, să plătească o menajeră care nu prea avea ce face, să cumpere mai multe cărţi decât avea timp să citească, atâta muzică cât putea să asculte şi, de un an sau doi, să călătorească. Într-o bună zi, îi ceruse fiului său permisiunea de a vinde tablourile soţiei defuncte, pe care patronii de galerii de artă le adulmecau încă de la închiderea atelierului.

— Au fost create pentru a fi expuse, răspunsese Camille.

Nu-şi oprise pentru sine mai mult de câteva piese.

Tatăl reţinuse două. Prima şi ultima.

— Banii îţi vor reveni ţie, îl asigurase bătrânul, referindu-se la tablourile pe care intenţiona să le vândă.

— Cheltuieşte-i tu, îi sugerase Camille, sperând însă nedesluşit că nu o va face.

— Am vorbit la telefon, spuse Camille. Îi merge bine.

Irene avea o poftă de lup. Camille o devora din priviri.

— Transmite-i tânărului Louis că restaurantul e excelent, spuse ea, împingând farfuria deoparte.

— O să-i transmit şi nota odată cu mulţumirile.

— Zgârciobule.

— Te iubesc.

— Sper din toată inima.

Ajunşi la desert, ea îl întrebă:

— Şi problema ta…? Am auzit-o la radio pe judecătoarea… cum o cheamă? Deschamps?

— Da. Şi ce zicea?

— Nu mare lucru, dar mi s-a părut destul de macabru.

Cum el o privea întrebător, Irene continuă:

— Vorbea despre asasinarea a doua fete, prostituate, într-un

apartament din

Courbevoie. Nu a intrat în detalii, dar mi s-a părut destul de înfricoşător…

— Da, cam aşa e.

— A declarat că acest caz are legătură cu un altul, mai vechi. Tremblay-en-France. Te-ai ocupat şi de el?

— Nu, nu a fost al meu. Dar acum este.

Chiar nu voia să discute cu ea despre asta. Se simţea împărţit în două. Pe de o parte, nu se discută despre tinere moarte cu soţia însărcinată, în seara aniversării căsătoriei. Pe de altă parte însă, Irene intuise parcă faptul că cele două victime îi ocupau în totalitate mintea şi că atunci când păreau să se estompeze, ceva sau cineva le împingea din nou în prim-plan. Camille îi explică superficial circumstanţele crimelor, făcând un slalom stângaci printre cuvintele pe care nu voia să le pronunţe, printre amănuntele de care nu voia să amintească, printre imaginile despre care nu voia să vorbească. Prin urmare, discursul îi era întrerupt de momente de tăcere stânjenitoare şi de priviri aruncate în jurul sălii, ca şi cum ar fi căutat pe undeva cuvintele care îi lipseau. După expozeul marcat de prudente accente pedagogice, totul începu să se năruie: frazele, apoi cuvintele şi în final nu-i rămase decât să ridice mâinile, în semn de neputinţă.

Irene înţelese că ce nu putea să-i explice era, în fapt, inexplicabil.

— Chiar că e nebun de legat… înţelese ea din ceea ce-i explicase, dar mai ales din ceea ce nu putuse să-i spună.

Camille încerca să-i spună că exista o şansă la mie ca un poliţist să primească un astfel de caz în întreaga sa carieră şi că niciunul dintr-o mie nu şi-ar fi dorit să se afle în pielea lui. Ca majoritatea lumii, reprezentarea ei despre meseria lui se inspira direct din romanele poliţiste pe care le citise. Cum el făcu această remarcă, Irene spuse:

— M-ai văzut vreodată citind un roman poliţist? Ştii bine că le detest!

— Dar ai citit aşa ceva!

— Da! *Zece negri mititeii* Mă pregăteam să fac o excursie în Wyoming şi tata a crezut că asta m-ar ajuta să mă adaptez mentalităţii americane. Geografia nu a fost niciodată punctul lui forte.

— Mă rog, nici eu nu mă laud. Citesc puţină literatură poliţistă.

— Mie îmi place mai mult la cinema… şopti ea cu un surâs felin.

— Ştiu, ştiu, spuse el, cu un surâs de filosof.

Reproşul ascundea legătura strânsă a cuplului care se cunoaşte prea bine. Cu vârful cuţitului Camille schiţa un copac pe şerveţelul de masă. Apoi o privi şi scoase din buzunar un pacheţel pătrat.

— La mulţi ani…

Probabil Irene îşi închipuia că are cel mai lipsit de imaginaţie soţ din lume. Îi oferise o bijuterie în ziua nunţii, încă una când aflase despre sarcină şi acum, doar câteva luni mai târziu, reitera performanţa. Totuşi, ea nu părea exasperată. Ştia foarte bine că era privilegiată în raport cu femeile care nu primeau din partea soţilor decât atenţiile nocturne de la sfârşit de săptămână. Ea, pe de altă parte, avea imaginaţie cât pentru amândoi. Aşeză pe masă cadoul voluminos pe care îl aşezase sub scaunul ei, la intrarea în restaurant.

— La mulţi ani şi ţie…

Camille îşi amintea toate cadourile primite de la ea, toate diferite şi se simţi copleşit de un sentiment de jenă. Desfăcu hârtia sub privirile intrigate ale celor de la mesele vecine şi scoase o carte: *Secretul lui Caravaggio.* Pe copertă era un detaliu din tabloul *Trişorul*: patru mâini, dintre care una înmănuşată în alb şi alta ţinând nişte cărţi de joc. Camille cunoştea tabloul şi reconstitui în minte întregul: femeia cu pălărie roşie privind într-o parte, către servitoare, monedele aruncate pe masă… Irene se întrecuse pe sine de data aceasta, oferindu-i soţului poliţist o carte despre opera unui pictor asasin.

— Îţi place?

— Foarte mult…

Mama lui îl iubea şi ea pe Caravaggio. Îşi amintea încă părerea ei în legătură cu *Goliat cu capul lui David.* Răsfoind cartea, dădu exact peste acel tablou. Privirea i se lipi de chipul lui Goliat. În mod clar, era ziua capetelor tăiate.

— Ai putea jura că e vorba despre lupta Binelui împotriva Răului, obişnuia să spună mama lui. Priveşte ochii înnebuniţi ai lui David şi resemnarea dureroasă din privirea lui Goliat. Unde e Binele şi unde e Răul? Aceasta-i întrebarea…

9

Se plimbară puţin la ieşirea din restaurant, străbătură marile bulevarde ţinându-se de mână. Acasă ori în public, Camille nu putea să o ţină pe Irene decât de mână. I-ar fi plăcut s-o poată lua de după umeri sau de talie, nu neapărat pentru că toată lumea proceda aşa, ci pentru că erau nişte gesturi posesive. Cu trecerea timpului, sentimentul de

regret se estompase. Să o ţină de mână i se părea acum mai posesiv şi, în plus, mai discret. Pe nesimţite, Irene încetini pasul.

— Obosită?

— Da, foarte, gâfâi ea surâzând.

Apoi îşi trecu mâna peste pântece, ca şi cum ar fi netezit nişte cute imaginare.

— Merg să iau maşina.

— Nu-i nevoie.

Şi totuşi, era nevoie.

Era târziu. Străzile erau încă pline de lume. Hotărâră ca Irene să aştepte pe terasa unei cafenele, în timp ce el urma să aducă maşina.

Ajuns în colţul străzii, se întoarse să o privească. Expresia ei se schimbase şi Camille simţi brusc o strângere de inimă, deoarece i se păru că între ei se aşternuse o distanţă de nerecuperat. Cu mâinile aşezate pe burtică, în ciuda privirii curioase pe care o arunca în jur, Irene trăia în lumea ei, în lumea intrauterină. Camille se simţi exclus. Se calmă însă, conştientizând că această distanţă nu avea legătură cu iubirea dintre ei. Era vorba doar despre faptul că Irene era femeie şi el, bărbat. Pragul de netrecut ţinea de această diferenţă nici mai mare, nici mai mică decât cu o zi înainte. Se cunoscuseră tocmai graţie acestei diferenţe. Amintirea îi smulse un zâmbet.

Tocmai se oprise asupra acestui gând, când o pierdu din vedere. Un tânăr îi blocase raza vizuală, aşteptând şi el, pe trotuar, culoarea verde a semaforului. „Ce înalţi sunt tinerii din ziua de astăzi!” îşi spuse, constatând că privirea lui se afla la înălţimea cotului celuilalt. Tendinţa aceasta de creştere era un fapt dovedit, sau cel puţin aşa citise undeva. Chiar şi la japonezi. Ajungând pe cealaltă parte a străzii, în timp ce băga mâna în buzunar în căutarea cheilor de la maşină, avu brusc revelaţia problemei care îl preocupase jumătate de seară. Numele actriţei, care i se păruse cunoscut, căpătă dintr-odată sens: Gwendolyn Playne îi amintea de personajul Gwynplaine din *l’homme qui rit*[5] şi de un citat pe care îl crezuse uitat: „Cei mari sunt ce vor să fie. Cei mici sunt ce pot fi”.

---

[5] *Omul care râde*. Roman al autorului Victor Hugo, al cărui protagonist este desfigurat de tâlhari.

10

— Cuţitul ne ajută să aplicăm tuşe groase de culoare. Priveşte…

E un adevărat eveniment când mama îşi face timp să dea sfaturi în materie de pictură. În atelier miroase puternic a terebentină. Mama lucrează cu nuanţe de roşu. Foloseşte cantităţi industriale. Roşu ca sângele, carmin şi roşu întunecat ca noaptea. Cuţitul se încovoaie sub presiune, aplică tuşe groase, pe care le întinde apoi prin mici apăsări succesive. Mama adoră roşul. Sunt copilul unei femei care adoră roşul. În acest moment, mă priveşte blând. „Şi tu adori roşul, nu-i aşa, Camille?" Camille dă înapoi, cuprins de teamă.

Se trezise brusc, puţin după ora patru dimineaţa. Se aplecase asupra unei Irene toropite de somn. Îşi ţinuse pentru un moment respiraţia ca să-i asculte răsuflarea domoală, regulată şi uşorul sforăit de femeie însărcinată, îşi aşezase cu grijă mâna pe abdomenul ei. La atingerea pielii calde, a rotunjimii netede, îşi recăpătase încet-încet suflul. Încă ameţit de trezirea bruscă, priveşte acum în noaptea din jur camera, fereastra prin care pătrunde lumina difuză a felinarelor. Încearcă să-şi potolească bătăile inimii. „Ceva nu e în regulă…" îşi spune, în timp ce picături de transpiraţie i se scurg de pe frunte pe pleoape, începând să-i împăienjenească vederea.

Se ridică cu grijă, se spală îndelung pe faţă cu apă rece.

De obicei, Camille nu prea visează. „Inconştientul mă lasă în pace", explică el.

Îşi toarnă un pahar de lapte rece şi se instalează pe canapea. Simte oboseala în tot corpul: gambe dureroase, spate şi gât înţepenite. Ca să se relaxeze, îşi mişcă încet capul de jos în sus şi apoi de la dreapta la stânga. Încearcă să-şi alunge din minte imaginea celor două fete tăiate în bucăţi în studioul din Courbevoie. O spaimă perfidă îl cuprinde.

„Ce Dumnezeu ai?" se întreabă. „Revino-ţi!" Dar starea de confuzie persistă. „Respiră. Aminteşte-ţi toate ororile cu care te-ai confruntat în viaţa ta, toate trupurile mutilate care ţi-au trecut prin faţa ochilor. Astea de acum sunt într-adevăr cele mai oribile, dar nu sunt nici primele, nici ultimele. Fă-ţi treaba, pur şi simplu. E o treabă, Camille, nu o misiune. Obligaţie de serviciu. Fă tot ce-ţi stă în putere, găseşte-i pe indivizi sau pe individ, dar nu-ţi târî propria viaţă în abis".

Dar ultima imagine din vis îşi întinde tentaculele până la el. Mama lui pictează pe perete un chip de fată, cel al tinerei moarte în Courbevoie. Imaginea palidă se animă dintr-odată, pare să se mişte şi să se deschidă

ca o floare. O floare de un roşu sumbru, cu o mulţime de petale, ca o crizantemă. Sau poate un bujor?

Imaginea dispare la fel de repede precum a apărut. E în picioare, în mijlocul camerei. Ştie cu certitudine că ceva, un ceva fără nume, e pe cale să se producă în el. Rămâne nemişcat. Aşteaptă cu nervii încordaţi la maximum, cu răsuflarea tăiată. Nu vrea să-l lase să scape. E acolo, înăuntru, ca un fir întins, extrem de fragil… Imobil, cu ochii închişi, Camille încearcă să atingă imaginea capului ţintuit de perete. Dar cheia visului nu e acolo. Floarea… Camille simte atingerea unei certitudini urcând în el. Lipsite de contur, gândurile se îndepărtează în valuri şi se sparg departe de el.

Totuşi, cu fiecare val, certitudinea e tot mai aproape.

— La naiba!

Fata asta e o floare. Oare ce floare? La naiba, ce floare? E treaz acum, treaz de tot. Creierul lui procesează cu viteza luminii. Cu o mulţime de petale. Ca o crizantemă. Sau ca un bujor.

Şi deodată fluxul aduce cu el cuvântul limpede, luminos, incredibil. Camille îşi înţelege, în sfârşit, greşeala. Visul nu se referă la Courbevoie, ci la crima din Tremblay.

— Imposibil… îşi spune, nevenindu-i să creadă.

Dă buzna în birou şi, blestemându-şi nepriceperea, scoate fotografiile crimei din

Tremblay-en-France. Iată-le! Le răsfoieşte febril, îşi caută ochelarii, nu-i găseşte. Ia fiecare instantaneu şi îl priveşte în lumina albăstruie ce pătrunde prin fereastră. Nu găseşte destul de repede poza respectivă. În sfârşit… Zâmbetul fetei, lăţit cu lama de ras de la o ureche la alta. Răsfoieşte din nou în dosar, o găseşte pe cea cu trupul tăiat în două…

— Nu pot să cred… îşi spune din nou, aruncând o privire spre camera de zi.

Iese din birou şi se postează în faţa bibliotecii. În timp ce aruncă de pe taburet cărţile şi ziarele îngrămădite, piesele macabrului puzzle se aşază fiecare la locul ei: Gwynplaine, *Omul care râde.* Gura întinsă până la urechi a fetei, „femeia care râde”.

Şi bujorul ăsta, ce chestie…

Urcat pe taburet, degetele lui aleargă pe cotoarele cărţilor. Câteva volume de Simenon, câţiva autori englezi, americani, Horace McCoy, apoi James Hadley Chase, *Nicio orhidee pentru Miss Blandish.*

— Orhidee? Nu, nici vorbă, se opreşte el, prinzând un volum din partea de sus şi lăsându-l să cadă spre el. O dalie6.

„Şi nu una roşie".

Se instalează comod pe canapea şi priveşte un moment cartea pe care o ţine în mână. Pe copertă, imaginea unei tinere cu păr negru, un portret din anii '50, i se pare lui, probabil datorită coafurii. Ochii îi cad mecanic pe nota de Copyright:

1987.

Pe coperta a patra citeşte:

La 15 iunie 1947, pe un teren viran din Los Angeles este descoperit corpul gol şi mutilat, secţionat în două la nivelul taliei, al unei fete de douăzeci şi doi de ani: Betty Short, supranumită Dalia Neagră…

Îşi aminteşte povestea destul de bine. Privirea îi alunecă peste foi, reţinând pe ici, pe colo fragmente de text şi deodată se opreşte la pagina 99.

Corpul ei gol şi mutilat fusese secţionat în două la nivelul taliei. Pe coapsa stângă, o bucată mare de piele fusese înlăturată, iar de la talie până la părul pubian se căsca o tăietură lungă, larg deschisă. Sânii erau presăraţi de arsuri de ţigară. Cel drept fusese secţionat şi se mai ţinea de trunchi doar într-o bucată de piele; cel stâng avea tăieturi în jurul mamelonului. Tăieturile se adânceau până la os, dar atrocitatea atingea apogeul când îi priveai faţa.

— Ce faci aici? De ce nu dormi?

Camille ridică privirea. Irene stă în picioare lângă uşă, în cămaşă de noapte.

Pune cartea deoparte, se apropie de ea, îi atinge protector pântecele.

— Culcă-te la loc. Vin şi eu imediat.

Irene pare o fetiţă trezită din somn de un coşmar.

— Vin imediat, o asigură Camille. Fugi!

A urmărit-o întorcându-se în dormitor, ameţită de somn. Pe canapea, cartea a rămas aşezată cu faţa în jos, deschisă la pagina pe care o citise. „Proastă idee!" îşi spune el. Dar tot se întoarce, se aşază din nou şi ia cartea.

---

[6] Trimitere la *Black Dahlia*, romanul lui James Ellroy, tradus în română cu titlul *Dulcele sărut al Daliei*.

O întoarce cu faţa în sus, mai caută un timp şi citeşte.

Toată faţa era o mare vânătaie: nasul spart şi înfundat adânc în craniu, gura căscată de la o ureche la cealaltă într-o tăietură în formă de zâmbet, într-o grimasă prin care voia parcă să-şi bată joc de toată violenţa imprimată pe corpul ei. Sunt sigur că zâmbetul ăsta o să mă urmărească toată viaţa şi o să-l duc cu mine în mormânt.

„Doamne, Dumnezeule…”

Camille mai răsfoieşte cartea câteva momente, apoi o pune iar deoparte. Închizând ochii, revede fotografia tinerei Manuela Costanza, urmele de frânghie imprimate pe glezne…

Reia lectura.

…părul ei negru ca smoala nu avea nicio urmă de sânge, ca şi cum asasinul i l-ar fi spălat înainte de-a o atârna acolo.

Pune din nou cartea jos. Simte impulsul de a se întoarce în birou, să revadă fotografiile. Un simplu vis… Prostii.

Miercuri, 9 aprilie 2003

1

— Chiar crezi prostiile astea, Camille?

Ora 9. Biroul comisarului-sef Le Guen.

Camille studie o clipă fălcile căzute de oboseală ale şefului, întrebându-se ce anume ascundea în ele, de atârnau aşa de greu.

— Mă nedumereşte că nimănui nu i-a trecut prin cap. Nu poţi să negi că e de-a dreptul tulburător.

Le Guen îl asculta pe Camille doar cu jumătate de ureche, continuând să citească. Sărea de la un semn de carte la altul.

Apoi îşi scoase ochelarii şi îi puse în faţa lui, pe birou. Când intra în biroul şefului, Camille rămânea întotdeauna în picioare. Încercase într-un rând să se aşeze pe un fotoliu din faţa biroului, dar simţise cum se scufundă într-o prăpastie tapetată cu perniţe şi fusese nevoit să dea din picioare ca un apucat ca să se ridice.

Le Guen luă din nou cartea, se uită la copertă şi făcu o mutră neîncrezătoare.

— N-am auzit de ea.

— Poate nu ştiai, dar e un clasic al genului.

— Mă rog, e posibil…

— Înţeleg, i-o întoarse Camille.

— Ascultă, cred că ne confruntăm deja cu destule nebunii. Recunosc că ce-mi sugerezi este… cum să spun… tulburător. Dar ce vrei

să-nţeleg din toate astea?

— Vreau să înţelegi că tipul nostru a copiat cartea asta. Nu mă întreba de ce, că nu ştiu. Lucrurile corespund, pur şi simplu. Am recitit rapoartele. Tot ce nu avea noimă în momentul anchetei îşi găseşte răspunsul în paginile astea. Corpul victimei secţionat în două, la nivelul taliei. Ca să nu mai vorbim de arsurile de ţigară, de legăturile de la picioare, absolut identice. Nimeni nu a putut să înţeleagă de ce criminalul a spălat părul victimei. Acum, gestul capătă sens. Recitește raportul autopsiei. Nimeni nu a putut să explice lipsa intestinelor, a ficatului, a stomacului, a bilei… îţi spun că a făcut ce-a făcut pentru că aşa scrie în nenorocita asta de carte. Nimeni nu a ştiut să spună de ce am găsit urme… (Camille căută cuvântul potrivit) „urme benigne" pe corp, acele urme de bici. E vorba despre o sumă de elemente, Jean, nimeni nu ştie de care soi (Camille arătă spre cartea pe care Le Guen îşi sprijinea cotul), dar e o sumă de elemente. Părul spălat, viscere lipsă, arsurile, urmele de bici… toate apar în carte. Totul e acolo, negru pe alb, exact la fel…

— Şi te vezi prezentându-i această ipoteză judecătoarei Deschamps?

— Eu nu. Tu!

Le Guen îl privea abătut.

— Bietul meu prieten…

Apoi se aplecă spre servieta pusă la picioarele biroului:

— După toate astea? întrebă el, întinzându-i ziarul apărut în ziua aceea.

Camille îşi scoase ochelarii din buzunarul exterior al hainei, dar nu avu nevoie de ei pentru a zări fotografia cu chipul său şi titlul articolului. Şi-i puse oricum. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare şi îşi simţi mâinile umezindu-se.

2

Le Matin. Pagina 2.

Fotografia: Camille, surprins de sus.

Priveşte în zare, uşor stingherit. Instantaneul a fost, fără îndoială, surprins în timpul conferinţei de presă. Imaginea a fost retuşată. Faţa pare mai lată decât în realitate, privirea –

mai hotărâtă.

Sub rubrica „Portret", un titlu:

Un poliţist pe cai mari

Teribilul carnaj din Courbevoie, pe care ziarul nostru îl urmăreşte îndeaproape, capătă, dacă mai era nevoie, o dimensiune nouă. În opinia judecătoarei Deschamps, care se ocupă de caz, un indiciu indiscutabil, o falsă amprentă perfect lizibilă, făcută cu o ştampilă de cauciuc, face în mod clar legătura între acest caz şi un altul, nu mai puţin sinistru, datând din 21 noiembrie 2001: ziua în care într-un depozit din Tremblay-en-France a fost descoperit trupul torturat şi apoi tăiat în două al unei tinere. Asasinul nu a fost descoperit niciodată.

Inspectorul-şef Verhoeven e din nou în cărţi. Pus la cârma acestei duble anchete cu caracter excepţional, va avea iar ocazia să-şi desăvârşească portretul de poliţist strălucit. Normal. Când ai o reputaţie de menţinut, nicio ocazie nu e de lepădat.

Punând în practică zicala cu cât spui mai puţin, cu atât dai impresia că ştii mai mult, Camille Verhoeven întreţine cu bună ştiinţă expresia laconică şi misterul. Chiar cu riscul de a lăsa presa şi media cu mâna întinsă. Lui Camille Verhoeven chiar nu-i pasă de treaba asta. Nu, pe el îl interesează imaginea sa de investigator de top. Un poliţai care nu vorbeşte despre cazuri, ci le rezolvă. Un om de acţiune, care urmăreşte doar rezultatele.

Camille Verhoeven are principii solide şi mentori de seamă. Nu-i căutaţi însă pe Quai des Orfèvres. Nu. Ar fi prea comun pentru un tip cu o părere aşa de bună despre sine. Modelele sale sunt mai curând de talia unor Sherlock Holmes, Maigret ori Sam Spade[7]. Sau, poate, Rouletabille[8]. Comandantul cultivă cu succes flerul primului, calmul proverbial al celui de-al doilea, latura melancolic-patetică a celui de-al treilea şi ce vreţi dumneavoastră din profilul celui din urmă. Vrea să pară discreţia întruchipată, dar, văzut de aproape, e uşor de ghicit că vrea să devină un mit.

Ambiţia lui e, fără îndoială, nemăsurată, dar se sprijină pe o certitudine: Camille Verhoeven este un profesionist de marcă. Şi un poliţist cu un parcurs atipic.

Fiul pictoriţei Maud Verhoeven, Camille a flirtat şi el cu pânza. Tatăl, farmacist în prezent pensionar, declară cu gravitate: „Nu să descurcat prea rău". Vechile mărturii ale acestei vocaţii precoce (câteva

---

[7] Personaj creat de Dashiell Hammett.
[8] Detectiv din romanele lui Caston Leroux.

peisaje cu iz japonez, portrete atent studiate şi destul de reuşite) se găsesc încă într-un bloc de desen păstrat cu devotament de tatăl său. Luciditate în legătură cu limitele sale sau dificultatea de a-şi face un nume: Camille preferă să opteze pentru Facultatea de drept.

În vremea aceea tatăl îl dorea medic, dar tânărul Camille nu se grăbeşte să le facă pe plac părinţilor. Nici pictor, nici medic. Preferă doctoratul în Drept, pe care îl ia cu menţiunea cum laude. *Fără nicio îndoială, tipul e strălucit: ar fi putut alege o carieră universitară, Baroul, orice ar fi dorit. Alege însă Şcoala Naţională de Poliţie. Familia e nedumerită:*

A fost o alegere ciudată, *spune tatăl, gânditor. „Camille a fost şi este un băiat ciudat…"*

Acest tânăr Camille, care scapă tuturor previziunilor şi reuşeşte în ciuda tuturor regulilor, e într-adevăr ciudat. De altfel, ceea ce doreşte e să surprindă pe toată lumea. Se pare că examinatorii, conştienţi de neajunsurile handicapului său fizic, au închis ochii acceptând la concursul de admitere în poliţie un bărbat de un metru patruzeci şi cinci înălţime, constrâns să folosească o maşină cu comenzi speciale şi dependent în mare măsură de mediul familial pentru a putea face unele lucruri cotidiene. Ca şi cum lucrurile acestea nu ar fi avut nicio importanţă, Camille, care ştie ce vrea, e primul la examenul de admitere. Apoi, ca să desfidă orice comentariu, absolvă ca şef de promoţie. Cariera lui se anunţă strălucită. Preocupat deja de creionarea unei reputaţii sclipitoare, refuză alte studii postuniversitare şi nu pregetă să ceară atribuţii dificile la periferie, convins că, mai devreme sau mai târziu, acestea îl vor conduce către portul spre care navighează: Brigada Omoruri.

Nu întâmplător, bunul său prieten, comisarul-şef Le Guen, alături de care a lucrat în trecut, e mare mahăr la Omoruri. După câţiva ani în care îşi face ucenicia la periferie, unde lasă o amintire agreabilă, dar ştearsă, iată-l pe eroul nostru la comanda celei de-a doua divizii a susnumitei brigăzi, unde va da, în sfârşit, măsura adevăratului său talent. Spun „erou" deoarece unii deja îl numesc astfel. Cine o fi venit cu ideea? Nu se ştie. Camille Verhoeven nu o dezminte. Îşi întreţine cu grijă portretul de poliţist studios şi sârguincios, dar rezolvă câteva cazuri intens mediatizate. Vorbeşte puţin şi vrea să pară că-şi lasă talentul să vorbească în locul lui.

Chiar dacă ţine lumea la distanţă, lui Camille Verhoeven îi place să se creadă de neînlocuit şi cultivă misterul cu o plăcere sobră. La Brigada

Omoruri, precum şi în afara ei, nu se ştiu prea multe despre el. În spatele aparenţei de modestie se ascunde un bărbat abil: acest singuratic îşi cultivă totuşi cu ostentaţie discreţia, oferind-o pe o tavă aurită platourilor de filmare.

În momentul de faţă conduce ancheta unei crime odioase şi foarte ciudate, despre care el însuşi afirmă că este „deosebit de macabră". Nu cunoaştem nimic mai mult. Dar caracterizarea nu e întâmplătoare: termen penetrant, scurt, eficace, pe măsura eroului. A fost de-ajuns un singur cuvânt ca să dea de înţeles că el nu se ocupă de probleme de rutină, ci doar de investigare faptelor criminale de proporţii. Inspectorul-şef Verhoeven, care cunoaşte foarte bine puterea cuvintelor, practică litota[9] *cu mare artă şi se preface că descoperă cu stupoare bombele mediatice cu efect întârziat pe care el însuşi le-a lăsat să cadă, cu discreţie abilă. Peste o lună de zile va deveni tată, dar acesta nu este unicul mod de a lucra pentru posteritate: el este deja ceea ce toate jargoanele numesc „un adevărat profesionist", dintre aceia care îşi construiesc propria mitologie cu infinită răbdare.*

3

Camille împături ziarul cu grijă. Lui Le Guen nu-i fu pe plac calmul subit al vechiului său prieten.

— Lasă-i să latre, Camille. Mă auzi?

În faţa tăcerii prelungite, adăugă:

— Îl cunoşti pe tipul ăsta?

— Da. M-a abordat ieri. Nu-l cunosc prea bine, dar văd că el pare să ştie destule despre mine…

— E clar că nu prea te suportă.

— Asta chiar că mă lasă rece. Dar mă enervează că treaba asta o să ia amploare. Toate celelalte ziare vor prelua povestea şi…

— Nici judecătoarei nu prea i-au plăcut ştirile de ieri-seară… Cazul e abia la început şi deja ai toată presa pe urmele tale. Ştiu, ştiu, nu e vina ta… Dar, colac peste pupăză, tâmpenia asta de articol…

Le Guen luase din nou ziarul şi îl ţinea în vârful degetelor ca pe o relicvă. Sau ca pe un rahat.

— O pagină plină cu porcării de-astea! Cu poza ta şi tot tacâmul…

Camille îl privi fix.

---

[9] Figură de stil prin care se comunică puţin, lăsându-se să se înţeleagă multe.

— Nu avem altă soluţie, Camille. Trebuie să ne mişcăm repede. Fulger. Legătura cu afacerea Tremblay ar trebui să te ajute…

— Ai urmărit cazul?

Le Guen îşi scărpină un obraz.

— Da şi ştiu că nu-i uşor.

— Ăsta e un eufemism. Nu avem nimic concret. Absolut nimic. Sau puţinul pe care îl avem face cazul şi mai dificil. Ştim doar că avem de-a face cu acelaşi individ – dacă e vorba doar de unul singur, ceea ce nu e foarte sigur. În Courbevoie le violează în toate felurile. În Tremblay, nici urmă de viol. Observi cumva vreo asemănare…? În primul caz, le taie în bucăţi cu un cuţit de măcelărie şi le străpunge cu un burghiu electric, în cel de-al doilea se străduieşte să le spele viscerele, sau cel puţin pe cele care le lasă la faţa locului. Întrerupe-mă când observi vreo asemănare, bine? În Courbevoie…

— Bine, bine, cedă Le Guen. Poate că asemănările dintre cele două cazuri nu sunt un ajutor în mod direct.

— Mai degrabă deloc.

— Asta nu înseamnă, totuşi, că povestea asta cu cartea (Le Guen se întoarse la coperta vechiului volum, al cărui titlu nu-l putea nicicum reţine), cu această *Dalia Neagră*…

— Atunci e clar că ai tu o idee mai bună, i-o reteză Camille. Sunt gata să te ascult, adăugă el scotocind în buzunarul interior al hainei. Cred că e tare… Dacă nu te superi, aş vrea să iau notiţe…

— Termină cu prostiile, Camille!

Tăcură o clipă. Le Guen fixa coperta cărţii, iar Camille privea fruntea încruntată a vechiului său tovarăş.

Le Guen avea multe defecte, după cum credeau toate fostele lui soţii, dar prostia nu se număra printre ele. Pe vremuri, fusese unul dintre poliţiştii de elită, dotat cu o inteligenţă ieşită din comun, unul dintre profesioniştii pe care administraţia îi promovase până în cea mai înaltă poziţie posibilă. El şi Camille erau prieteni buni de multă vreme. Camille suferea văzându-şi vechiul camarad într-o poziţie de conducere în care talentul acestuia se ofilea. La rândul său, Le Guen încerca să nu regrete vremurile de demult, când pasiunea pentru meserie îl costase trei căsnicii şi îl transformase în campionul pensiei alimentare.

Camille atribuise unui reflex de autoapărare nenumăratele kilograme în plus pe care Le Guen le acumulase în ultimii ani. Era, poate şi o modalitate de a se feri de orice nouă căsătorie, mulţumindu-se să se

ocupe de cele anterioare, adică să-şi vadă întreg salariul înghiţit de eşecurile de tip existenţial.

Între cei doi protocolul de serviciu era bine stabilit. Fidel într-o oarecare măsură poziţiei sale ierarhice, Le Guen juca deseori rolul de avocat al diavolului. Se împotrivea cu încăpăţânare, până când argumentele lui Camille îl convingeau pe deplin. Apoi trecea, pe loc, la rolul de complice. Orice rol ar fi jucat, era capabil de aproape orice.

Totuşi, de data aceasta ezita. Pentru Camille nu era un semn bun.

— Ascultă, se hotărî, în sfârşit. Chiar nu am nicio altă ipoteză. Dar asta nu înseamnă că a ta e plauzibilă. Ce? Ai găsit o cărţulie în care e vorba despre o crimă asemănătoare? Păi asta se întâmplă din zorii umanităţii. Bărbaţii au omorât dintotdeauna femei şi, crede-mă, au făcut-o în toate modurile posibile şi imposibile. Le-au violat, le-au tăiat bucăţele. Te provoc să găseşti un tip care nu a avut măcar o dată dorinţa să facă o treabă ca asta. Până şi eu… Mă rog, la un moment dat toate astea au început să semene a tipar. Deci nu te mai obosi să cauţi în bibliotecă. Spectacolul vieţii e sub ochii tăi.

Îşi privi prietenul şi adăugă cu o urmă de durere în glas:

— Nu e suficient, Camille. O să te susţin atât cât o să pot. Dar te avertizez că judecătoarei Deschamps n-o să-i fie de ajuns.

4

— A, James Eliroy. Da, e oarecum surprinzător…

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Nu, nu, protestă Louis. Spun doar că e extrem de…

— Tulburător. Da, ştiu. Aşa i s-a părut şi lui Le Guen, care mi-a ţinut o încântătoare lecţie despre bărbaţii care omoară femei încă de la Facere. Pe mine toate astea nu mă interesează nici cât negru sub unghie.

Cu spatele sprijinit de uşa biroului şi cu mâinile în buzunare, Maleval îşi etala mutra de dimineaţă, mai epuizată ca de obicei, chiar dacă era abia ora 10. Armand părea să facă parte din decor, privindu-şi gânditor botul pantofilor. Louis, pe care Camille îl instalase la biroul său pentru a se ocupa de lectura cărţii, purta o vestă drăguţă de culoare verde, din lână moale, o cămaşă crem şi o cravată pretenţioasă.

Louis avea altă metodă de lectură decât comisarul. Din momentul în care Camille îi indicase fotoliul său, adjunctul se aşezase comod şi citise concentrat, cu mâna lipită de pagină. Imaginea îi amintea lui Camille de un tablou al cărui nume îi scăpa.

— Ce anume v-a făcut să vă gândiţi la *Dulcele sărut al Daliei*?

— Greu de zis.

— Vreţi să spuneţi că asasinul din Tremblay a copiat, într-o anumită măsură, acţiunea din carte.

— Să copieze? Ai un stil de a alege cuvintele… Tipul taie o femeie în două, o goleşte de măruntaie, curăţă cele două bucăţi ale cadavrului, o spală pe cap şi apoi aruncă totul într-o groapă de gunoi! Dacă e doar un plagiator…

— Nu, voiam să spun că…

Louis era roşu ca sfecla de jenă. Camille îi privi pe ceilalţi doi. Louis începuse lectura cu o voce hotărâtă, care se pierduse pe parcurs. La ultimele pagini glasul i se stinsese în aşa măsură, încât trebuia să ciuleşti urechea. Deocamdată nimeni nu o luase razna şi

Camille nu ştia dacă asta se datora conţinutului cărţii sau ipotezei sale. În birou domnea o atmosferă apăsătoare.

La un moment dat, Verhoeven înţelese că acea stare de spirit nu avea legătură cu lectura lui Louis, ci cu faptul că subalternii săi citiseră şi ei articolul din *Le Matin.* Ziarul făcuse probabil deja turul brigăzii, al poliţiei şi ajunsese, mai mult ca sigur şi în mâinile judecătoarei Deschamps, apoi la minister. Era genul de informaţie care se multiplică de la sine, asemenea unei celule cancerigene. Oare ce gândeau cei de faţă? Ce înţeleseseră sau deduseseră? Tăcerea nu era de bun augur. Compătimirea ar fi însemnat vorbe, indiferenţă – uitare. Dar tăcerea lor însemna că gândeau, probabil, mai multe decât spuneau. Ziarele îi dedicaseră o pagină întreagă puţin apreciativă, dar făcându-i publicitate gratuită. Până în ce punct îl considerau ei complice sau îngăduitor? Despre echipă nu apăruse nici un singur cuvânt. Apreciativ sau nu, articolul se concentrase exclusiv asupra lui Camille Verhoeven, omul zilei care lansa în acea zi, în prezenţa echipei, marea ipoteză… în jurul lui, ceilalţi păreau să rămână în umbră. Şi acea umbră explica tăcerea lor prelungită, nici dezaprobatoare, nici indiferentă. Doar dezamăgită.

— E posibil, vorbi într-un sfârşit Maleval, cu prudenţă.

— Şi asta ce vrea să însemne? întrebă Armand. Ce legătură au toate astea cu ce s-a petrecut în Courbevoie?

— N-am idee, Armand. Ştiu doar că avem un caz vechi de 18 luni, aproape leit cu povestea dintr-o carte veche, în rest, chiar nu ştiu!

Adăugă, răspunzând tăcerii generale:

— Aveţi dreptate. Cred că e o idee idioată.

— Şi atunci, ce rămâne de făcut? întrebă Maleval.

Camille îi privi pe cei trei, pe rând.

— O să cerem părerea unei femei.

5

— E ciudat…

În mod bizar, la telefon vocea judecătoarei Deschamps nu era încărcată de scepticism, așa cum se aștepta Camille. Scăpase pur și simplu cuvintele, ca și cum ar fi gândit cu voce tare.

— În cazul în care aveți dreptate, mai spuse ea, crima din Courbevoie trebuie să apară și ea în cartea lui James Eliroy sau în alta. Ar trebui verificat…

— Poate că nu, se retrase Camille. Cartea lui Eliroy este inspirată dintr-un fapt real. Tânăra Betty Short a fost ucisă în 1947, în exact aceleași condiții, iar cartea se vrea o reconstituire fictivă a acestui fapt divers, celebru în acea epocă. Eliroy îi dedică romanul mamei sale, asasinată și ea în 1958… Există mai multe piste posibile.

— Da, chiar așa. E puțin diferit…

Judecătoarea stătu pe gânduri câteva momente.

— Ascultați, ipoteza aceasta riscă să nu pară prea serioasă în ochii celor de la Parchet. Unele elemente concordă, într-adevăr, dar chiar nu știu cum am putea proceda. Ar fi mai mult decât ciudat să recomand Poliției Judiciare lectura întregii opere a lui James Eliroy și să transform Brigada Omoruri în sală de lectură. Sper că mă înțelegeți…

— Bineînțeles… fu de acord Camille, care abia acum conștientiza că nu-și făcuse iluzii în legătură cu răspunsul ei.

În mod evident, judecătoarea era de treabă. După voce, părea dezamăgită că nu putea să-i spună altceva.

— Dacă ipoteza dumneavoastră se verifică într-un fel, vom mai vedea. Deocamdată, aș prefera să încercăm pe căi mai… ortodoxe, dacă mă înțelegeți.

— Vă înțeleg, spuse Camille.

— Sper că sunteți de acord, domnule comandant, că împrejurările sunt puțin… speciale. Dacă ar fi vorba doar despre noi doi, am putea, probabil, să considerăm această ipoteză ca punct de plecare, dar, din păcate, sunt atâtea persoane implicate…

„Iată-ne ajunși și aici”, își spuse el. Simți brusc un nod în stomac. Nu de frică, ci pentru că se temea să nu fie rănit. Fusese prins în capcană de două ori. Prima dată de criminaliștii poliției, care avuseseră proasta inspirație să scoată sacii cu cadavre chiar sub nasul jurnaliștilor și a

doua oară de către unul dintre acei jurnalişti care ştiuseră să se insinueze în viaţa lui intimă în cel mai nepotrivit moment. Lui Camille nu-i plăcea să pozeze în victimă şi îşi recunoştea stângăciile atunci când era cazul. Pe scurt, nu-i plăcea deloc cum evolua situaţia; era ca şi cum, dând dintr-una într-alta, lucrurile îi scăpau de sub control. Nici Le Guen, nici judecătoarea, nici măcar oamenii săi nu-i luau ipoteza în serios. Se considera atât de puţin pregătit pentru a urmări o pistă atât de străină de cele obişnuite, încât se simţea ciudat de uşurat. Nu, cel mai mult îl deranjau părerile nerostite. Cele afirmate de Buisson în nenorocitul ăla de articol îi răsunau încă în minte. Cineva intrase cu bocancii în viaţa lui, în intimitatea lui, vorbise despre soţia lui, despre părinţi, acel cineva amintise despre „Maud Verhoeven", despre copilăria lui, despre studiile pe care le făcuse, despre desene, făcuse cunoscut lumii faptul că va avea un copil… Toate acestea i se păreau o adevărată nedreptate.

Spre ora 11: 30, Camille primi un telefon de la Louis.

— Unde eşti? întrebă Camille nervos.

— În Porte de la Chapelle.

— Ce Dumnezeu faci acolo?

— Sunt la Sefarini.

Îl cunoştea bine pe Gustave Sefarini, specialist în pregătirea jafurilor. În schimbul unui comision generos, le oferea hoţilor diverse ponturi. În anumite cazuri se ocupa de filaj, treabă pentru care avea un fler deosebit şi care îi crease o reputaţie solidă, de infractor prudent. După mai bine de douăzeci de ani de matrapazlâcuri, avea un cazier la fel de virgin ca fiica lui, o tânără handicapată spre care se îndrepta întreaga sa atenţie şi pentru care nutrea o dragoste surprinzător de emoţionantă pentru un ins care fusese implicat în numeroase jafuri care pe parcursul celor douăzeci de ani se soldaseră şi cu patru morţi.

— Dacă puteţi, n-ar fi rău să treceţi pe aici…

— E urgent? întrebă Camille, uitându-se la ceas.

— Da. Şi nu cred că va dura prea mult, estimă Louis.

6

Sefarini locuia într-o căsuţă de la periferie, ale cărei ferestre dădeau spre o mică grădină plină de praf. Zi şi noapte casa părea cuprinsă de cutremur, sub dubla acţiune a autostrăzii din apropiere şi a metroului, care trecea exact pe dedesubt. Văzând cocioaba şi rabla de Peugeot 306 parcată pe trotuar, te întrebai unde mergeau toţi banii câştigaţi de Sefarini.

Camille intră ca la el acasă.

Îi găsi pe Louis şi pe gazdă în bucătăria din prefabricate Formica, model anii ’60, stând la o masă acoperită cu o muşama veche, cu motive şterse, în faţa unor cafele turnate în pahare din Duralex. Sefarini nu părea deosebit de fericit să-l vadă pe Camille. Louis stătea nemişcat, mulţumindu-se să se joace cu paharul din care nu prea îi venea să bea.

— Deci, care e problema? întrebă Camille, aşezându-se pe singurul scaun rămas liber.

— Ei bine, începu Louis fixându-l pe Sefarini, tocmai îi povesteam prietenului nostru Gustave… în legătură cu fata lui… Cu Adele…

— Chiar aşa, unde e Adele? întrebă Camille.

Sefarini îndreptă o privire abătută spre etaj şi apoi îşi coborî din nou ochii spre masă.

— Îi povesteam ultimele bârfe, continuă Louis.

— Aha, făcu Camille cu prudenţă.

— O, da… Ale naibii bârfei Îi explicam prietenului nostru comun că relaţiile lui cu Adele ne cam îngrijorează. Cam mult, aş putea spune, repetă el privindu-l cu subînţeles pe Camille. Circulă zvonuri despre atingeri interzise, despre relaţii dubioase, chiar incestuoase… Sigur că noi nu dăm niciun fel de importanţă acestor bârfe din ce în ce mai numeroase!

— O, deloc! confirmă Camille, care începea să înţeleagă încotro bătea Louis.

— Nici vorbă! întări Louis. Dar Asistenţa Socială, nu ştiu ce să zic… Noi îl cunoaştem pe dragul de Gustave. Tată devotat şi tot tacâmul… Dar ce să-i faci? Autorităţile au primit tot felul de reclamaţii…

— Ale naibii reclamaţii! îi cântă în strună Camille.

— Ai naibii sunteţi voi! strigă Sefarini.

— Asta-i de-a dreptul vulgar, Gustave, spuse Camille. Când ai copii, trebuie să fii extrem de atent!

— Prin urmare, continuă Louis cu părere de rău, tocmai treceam prin zonă şi mi-am zis să intru să-l salut o clipă pe amicul Gustave, bun prieten cu Lambert Grasul, între noi fie vorba… I-am explicat lui Gustave că se pune problema unui plasament provizoriu. Asta până la o decizie definitivă. Treaba cu plasamentul nu e totuşi prea gravă. E vorba de câteva luni, deocamdată. Habar n-am dacă pe urmă Gustave şi Adele vor mai putea locui împreună. Mă rog, asta dacă nu cumva punem noi o vorbă bună…

Camille o prinse din zbor.

— Hai, dragă Gustave, spovedeşte-te inspectorului-şef Verhoeven. Sunt sigur că o să facă tot ce-i stă în putere pentru Adele, nu-i aşa?

— Mda, s-ar putea aranja… confirmă

Camille.

Sefarini făcea calcule încă de la începutul discuţiei.

Fruntea încruntată, privirile furişate îi trădau frământările interioare.

— Hai, dragă Tatave, ciripeşte. Lambert Grasul…

Sefarini ştia multe despre jaful din Toulouse, petrecut în ziua asasinării Manuelei Costanza, tânăra găsită în Tremblay-en-France. Şi pe bună dreptate: el însuşi reperase slăbiciunile sistemului de pază din centrul comercial, schiţase planurile, pusese la punct operaţiunea.

— Şi de ce m-ar interesa oare povestea asta? întrebă Camille.

— Lambert nu era de faţă. Asta e mai mult ca sigur.

— Trebuie să fi existat un motiv extrem de serios ca Lambert să se declare părtaş la un jaf în care nu a fost implicat. Extrem de serios.

Pe trotuar, înainte de a se urca în maşină, cei doi bărbaţi contemplau sinistrul peisaj de periferie. Lui Louis îi sună mobilul.

— Era Maleval, spuse acesta închizând.

Lambert a fost eliberat condiţionat acum două luni…

— Trebuie să ne mişcăm repede. Chiar acum, dacă putem.

— Mă ocup eu, anunţă Louis, formând un număr.

7

Strada Delege numărul 16. Patru etaje, fără lift. Cum avea să se descurce tatăl lui peste câţiva ani, când moartea va începe să-i dea târcoale? Era o întrebare pe care Camille şi-o punea deseori şi pe care apoi o alunga la fel de repede, sperând copilăreşte că momentul final nu va veni niciodată.

Palierul mirosea a ceară de lustruit. Tatăl său îşi petrecuse toată viaţa în mirosul de medicamente din farmacie, iar mama lui avea întotdeauna un iz de terebentină şi ulei de in Camille crescuse în casa mirosurilor.

Se simţea obosit şi cuprins de tristeţe. Ce avea să-i spună acestui tată? Nu prea multe, în afară de a se asigura că trăieşte, de a-l ţine aproape, ca pe un ultim talisman despre care nici nu ştia sigur că îi va folosi la ceva.

După moartea mamei, tatăl vânduse apartamentul comun şi se mutase în arondismentul XII, aproape de Bastilia, întreţinând cu atenţie studiată imaginea unui văduv la modă, subtil amestec de singurătate şi organizare. Se îmbrăţişară cu stângăcie, ca de obicei. Asta pentru că, spre deosebire de majoritatea cazurilor, tatăl rămăsese mai înalt decât fiul.

Un sărut pe obraz. Miros de friptură de vită în vin roşu.

— Am cumpărat antricot de vită…

Arta de a păstra aparenţele…

Luară un apetitiv aşezaţi faţă în faţă, fiecare în fotoliul său. Camille se aşeza întotdeauna în acelaşi loc, îşi punea paharul de suc de fructe pe masa joasă şi apoi, încrucişându-şi braţele, întreba: „Ce mai faci?”

— Deci, ce mai faci? întrebă şi de data aceasta.

Zărise încă de la intrare ziarul *Le Matin* aruncat lângă fotoliul în care se aşezase bătrânul.

— Ştii, Camille, începu acesta arătând înspre ziar, îmi pare aşa de rău…

— Las-o baltă…

— A apărut aşa, fără să anunţe. Te-am sunat imediat, dar…

— Mă îndoiesc, tată. Las-o baltă, nu-i chiar aşa de grav.

— …Dar linia era ocupată. Apoi am început să vorbim. Individul părea că te admiră foarte mult şi eu l-am crezut. Intenţionez să-i scriu directorului! O să cer dreptul la replică!

— O, bietul meu tată… Tot ce a scris e adevărat. În plus, e doar un punct de vedere. Juridic vorbind, dreptul la replică presupune cu totul altceva. Mai bine las-o baltă.

Ar fi trebuit să adauge: „Ai făcut deja destule prostii”, dar se abţinu. Bătrânul părea să-i fi citit gândul.

— O să ai probleme, mai spuse, apoi rămase tăcut.

Camille zâmbi şi schimbă vorba.

— Cred că abia aştepţi să devii bunic, nu?

— Dacă ţii să mă superi…

— N-o spun eu. O spune ecograful… Şi apoi, dacă te superi că voi avea un fiu, nu prea pari un tată devotat.

— Nu, nu, e bine, protestă tatăl. Dimpotrivă. Cu timpul, m-am obişnuit cu ideea unui nepot. E bine. Nu ştiu de ce, îmi închipuisem că o să am o nepoată. Poate pentru că trăiesc fără soţie de mult. Ce nume o

să-i puneţi?

— Nu ştiu încă. Am tot vorbit, am negociat, ne-am hotărât, apoi ne-am răzgândit…

Camille avea o vagă idee că, de fapt, tatăl lui nu trăia fără nicio femeie. De un an, ieşea mai des din casă. Uneori pleca de acasă o zi, două, dând cât mai puţine explicaţii, iar fiul lui era de părere că acesta avea motive întemeiate să procedeze astfel.

— Mama ta ţi-a dat prenumele lui Pissaro. A continuat să iubească acest prenume mult după ce nu l-a mai iubit pe Pissaro.

— Ştiu.

— O să mai vorbim despre tine mai târziu. Acum povesteşte-mi despre Irene.

— Cred că se plictiseşte.

— Ei, o să se termine curând… Mi se pare obosită.

— Când ai văzut-o?

— A trecut să mă vadă săptămâna trecută. Mi-a fost ruşine. Dată fiind situaţia ei, ar fi trebuit să fac eu un efort. Dar mă ştii, nu mă pot hotărî să mă urnesc. A apărut aşa, pe nepusă masă.

Camille şi-o imagină urcând cu greu patru etaje, oprindu-se la fiecare palier, ţinându-se cu mâna de burtă… Ştia că deplasarea respectivă era mai mult decât o simplă vizită. Era un fel de mesaj. Un reproş pentru el. Ea încerca să îi pună ordine în viaţă, pe când el o neglija. Vru să o sune, dar se opri la timp, înţelegând că nu voia să-i ceară iertare, ci să se plângă de propria indispoziţie, de ceea ce simţea acum. Nu o iubea aşa cum merita. Şi cu cât o iubea mai nepotrivit, cu atât suferea mai mult.

Micul lor ceremonial monden îşi urmă cursul obişnuit până când, cu voce prefăcut distrată, domnul Verhoeven începu.

— Ţi-l aminteşti pe Kaufman?

— Destul de bine.

— A trecut pe aici acum vreo zece zile.

— Nu v-aţi văzut de ceva vreme.

— Da, îl mai văzusem doar de două-trei ori de la moartea mamei tale.

Camille simţi o tresărire abia perceptibilă. Evident, nu apariţia fostului prieten al mamei – ale cărui lucrări chiar îi plăceau, de altfel – era cauza neliniştii bruşte care îl cuprinse. Cauza era vocea tatălui său, cu un ton fals detaşat. Avea ceva care aducea a jenă, a constrângere. A

tulburare.

— Explică-mi, îl încurajă Camille, văzându-l cum se joacă cu linguriţa, fără să se poată decide.

— Ascultă, Camille, se va face cum vrei tu. După mine, nici nu ţi-aş fi vorbit despre asta. Dar el insistă. Nu i-am cerut-o eu, clar? adăugă el, ridicând dintr-odată vocea, ca şi cum s-ar fi apărat împotriva unei acuzaţii.

— Deci…

— Din punctul meu de vedere, răspunsul e nu. Dar, în fine, nu depinde numai de mine… Kaufman vrea alt atelier. Nu şi-a mai înnoit contractul de închiriere pentru că a devenit prea mic pentru ceea ce face acum. Pictează tablouri foarte mari.

— Şi…?

— Şi întreabă dacă avem de gând să vindem atelierul mamei tale.

Camille înţelesese totul, înainte ca tatăl lui să termine fraza. Se temuse întotdeauna că va veni acest moment. De ce ţi-e frică, de aia nu scapi.

— Ştiu ce-ţi trece prin cap; şi…

— Nu, nu ştii deloc, i-o reteză Camille.

— Mă îndoiesc. De altfel, i-am spus deja lui Kaufman: „Camille n-o să fie de acord”…

— Dar m-ai întrebat oricum…

— Te-am întrebat pentru că i-am promis c-o să te întreb! Şi apoi, mi-am zis că, dată fiind situaţia…

— Situaţia?

— Kaufman oferă un preţ foarte bun. Acum, cu naşterea copilului, poate ţi-ai făcut planuri să cumperi un apartament mai mare.

Camille fu surprins de propria reacţie.

Monfort rămăsese doar un toponim, ultimul vestigiu al unui sat odinioară situat la marginea parcului forestier de lângă pădurea Clamart. Înghesuită în prezent de programele de dezvoltare imobiliară, punctată de locuinţe pretenţioase, liziera pădurii nu mai avea acel aspect cumva frontalier pe care Camille îl cunoscuse în copilărie, când mergea acolo împreună cu mama lui. Atelierul era fosta casă a paznicului unei proprietăţi care dispăruse după un şir de moşteniri prost administrate, din care nu mai rămăsese decât această clădire. Mama lui dărâmase toţi pereţii interiori. Camille petrecuse acolo după-amiezi lungi privind-o cum lucrează, învăluit în miros de pigmenţi şi

terebentină, desenând el însuşi pe un şevalet instalat aproape de soba cu lemne care iarna radia o căldură puternică şi bine aromată.

Atelierul în sine nu era prea arătos. Pereţii fuseseră daţi doar cu un strat de var, pardoseala veche de cărămidă roşie se mişca la fiecare pas, iar ferestrele cu vitralii rămâneau prăfuite două treimi din an. O dată pe an, domnul Verhoeven trecea pe acolo şi încerca să şteargă praful, dar, descurajat foarte repede, sfârşea prin a se aşeza în mijlocul atelierului, contemplând cu deznădejdea unui naufragiat ce mai rămăsese din viaţa femeii pe care o iubise atât de mult.

Camille îşi aminti ultima ocazie cu care trecuse pe acolo. Irene îşi exprimase adeseori dorinţa de a vedea atelierul lui Maud, dar în faţa reticenţei lui renunţase să mai insiste. Apoi, într-o zi, pe când se întorceau dintr-un weekend, trecuseră prin apropiere.

— Vrei să vezi atelierul? întrebase el pe neaşteptate.

Niciunul, nici celălalt nu se amăgeau. În realitate, dorinţa era a lui. Se abătuseră din drum. Tatăl lui Camille plătea anual un vecin să supravegheze locul şi să smulgă buruienile, dar era clar că omul nu-şi prea dădea silinţa. Cei doi păşiseră printre urzici şi, folosind cheia care stătea de zeci de ani sub ghiveciul din mozaic, deschiseseră uşa de la intrare cu un scârţâit înfundat.

Camera golită de mobilier i se păruse mult mai mare decât îşi amintea. Irene se simţise în elementul ei, aruncându-i doar câte o privire întrebătoare ori de câte ori dorea să întoarcă vreo ramă sau să ducă vreun tablou până la fereastră, ca să-l admire în lumină. Camille stătuse, involuntar, în acelaşi loc în care se aşeza tatăl său când venea singur acolo. Irene apreciase picturile cu o intuiţie surprinzătoare şi se oprise îndelung în faţa uneia dintre ultimele lucrări. Neterminat, tabloul era un amestec de tuşe de un roşu profund, aruncate pe pânză cu un fel de furie. O ţinuse la distanţă şi Camille nu-i văzuse decât partea din spate. Maud scrisese cu cretă, în stilul ei cu litere mari şi depărtate: *Durere nebună.*

Era unul dintre rarele tablouri cărora catadicsise să le dea un nume.

Când coborâse braţul pentru a aşeza tabloul, Irene îl văzuse plângând. Îl îmbrăţişase strâns, îndelung.

Nu se mai duseseră niciodată acolo.

— O să mă gândesc, spuse în sfârşit Camille.

— Cum vrei, răspunse tatăl său, golindu-şi încet ceaşca. Oricum,

banii vor fi ai tăi. Pentru copil.

Semnalul sonor al mobilului îi atrase atenţia că primise un mesaj de la Louis: „Lambert lipseşte din cuib. Îl punem sub supraveghere? Louis”.

— Trebuie să plec, se scuză Camille şi se ridică.

Bătrânul îi aruncă aceeaşi privire surprinsă dintotdeauna, mirat că timpul trecuse aşa de repede şi că fiul său trebuia să plece. În capul lui Camille suna de fiecare dată un clopoţel care îl anunţa că dintr-un moment în altul va sosi timpul să plece. Din acel moment nu mai putea sta locului, ştia doar că e necesar să plece.

— În legătură cu ziaristul… începu bătrânul, ridicându-se la rândul său.

— Nu-ţi face probleme.

Cei doi se îmbrăţişară şi Camille se trezi dintr-odată pe trotuar. Ca de obicei, când ridică privirea spre fereastra apartamentului îl văzu pe bătrân sprijinit în coate pe balustrada balconului, făcându-i eternul semn cu mâna. Gestul ăsta îl făcea pe Camille să se gândească la faptul că va veni o zi când îl va vedea pentru ultima oară.

8

Îl sună pe Louis.

— Am aflat ceva despre Lambert, spuse adjunctul. S-a întors acasă în data de două, în momentul în care a fost eliberat condiţionat. Din spusele cunoscuţilor, îi mergea bine. După cum sugera unul dintre aceştia, un aşa-zis Mourad, traficant de droguri din Clincy, Lambert urma să plece marţi într-o călătorie împreună cu Daniel Royet, omul său de încredere, despre care nu se mai ştie, de asemenea, nimic. De atunci, nicio veste despre el. O să-l punem pe Lambert sub supraveghere.

— Gustave trebuie să se pună la adăpost. Avem doar două zile la dispoziţie, nu mai mult. După aceea, Lambert o să dispară din peisaj mult timp…

Discutară amplasarea echipelor operative destinate să supravegheze toate locurile în care Lambert ar fi putut să apară. Aveau cunoştinţă despre două astfel de locuri. Printr-un miracol sau ca urmare a cererilor insistente – de altfel, Le Guen ştia prea bine că echipa lui Camille era prea mică pentru a se ocupa de o astfel de operaţiune – obţinură două echipe suplimentare, pe care Louis fu însărcinat să le coordoneze.

9

Puse vraful de cărţi pe birou: *Brown's Requiem, Suicide Hill, Dick Contino's Blues, Killer on the Road, Clandestine,* apoi *Quartetul Los Angelesului,* alcătuit din *Dulcele sărut al Daliei, Marele nici unde, L.A. Confidenţial* şi

White Jazz. Şi în sfârşit, *American Tabloid.*

Luă una, la întâmplare. *White Jazz.* De fapt, alegerea nu era întâmplătoare. Pe copertă, un portret de femeie care semăna în mod straniu cu cel din *Dulcele sărut al Daliei.* Caracterele, stilul desenului şi femeia erau asemănătoare, chiar dacă în cazul celei de-a doua femeia avea o faţă mai rotundă, o coafură mai amplă, mai elaborată, un machiaj mai intens şi bucle în jurul urechilor. Ilustratorul încercase să evoce un fel de vampă hollywoodiană uşor vulgară, fără spontaneitatea pe care o cultivase pentru a ilustra *Dulcele sărut al Daliei.* Camille nu analizase încă posibila asemănare între cele trei femei. Dacă între Evelyne Rouvray şi Josiane Debeuf, din Courbevoie, asemănarea se putea observa fără prea mare greutate, ce aveau ele în comun cu Manuela Costanza, din Tremblay?

Mâzgăli pe mapa de birou trei cuvinte, adăugă „Louis" şi sublinie de două ori.

— E o sarcină extrem de anevoioasă.

„Anevoioasă"… De unde scotea Louis cuvintele astea?

— Ăsta e vraful tău. Ăsta, al meu, spuse Camille.

— O!

— Căutăm un apartament mare, două fete violate şi tăiate în bucăţi. O să citim în diagonală.

Dificilă treabă. Primele cărţi i se părură clasice. Detectivi particulari care mocneau în birouri mizerabile, bând cafele şi mâncând gogoşi, îngropaţi în mormane de facturi neplătite. Criminali demenţi, care se lasă pradă instinctelor psihotice. Apoi stilul se schimba. Devenea din ce în ce mai deşănţat, din ce în ce mai plin de cruzime. James Eliroy investiga inumanul în stare brută. Drojdia oraşului era o metaforă a unei umanităţi lipsite de nădejde şi de iluzii. Iubirea avea gustul aspru al tragediilor urbane. Sadism, violenţă, cruzime, toată gama fanteziilor macabre prindea viaţă laolaltă cu sinistrul său cortegiu de nedreptăţi şi de satisfacţii, de femei abuzate şi de crime sângeroase.

După-amiaza trecu repede.

Odată cu primele semne de oboseală, Camille fu tentat să

parcurgă mai superficial sutele de pagini rămase, căutând doar câteva cuvinte-cheie. Dar care? Totuşi, se abţinu. De câte ori nu se împotmoliseră ori eşuaseră anchetele din cauza anchetatorului care se grăbise şi nu lucrase sistematic? câţi asasini îşi datorau libertatea neglijenţei poliţiştilor prea obosiţi?

La fiecare oră, Camille ieşea din birou şi în drum spre cafetieră se oprea în pragul biroului în care tânărul Louis lucra cu seriozitatea unui student la Teologie. Nu-şi adresau nicio vorbă, dar privirile lor spuneau destule despre cercetarea care din promiţătoare devenea descurajantă, despre cele câteva notiţe aruncate ici-colo şi care, la o lectură atentă, se dovedeau absolut nefolositoare. Ştiau că, fără îndoială, lucrurile vor decurge la fel, până la totala epuizare a textelor şi a oamenilor.

Camille lua notiţe pe o coală albă. Inventarul era absolut deprimant. Un adolescent asfixiat cu un slip îmbibat cu clei pe bază de acetonă, o femeie goală suspendată de picioare deasupra patului, o alta tranşată cu fierăstrăul pentru metale după ce primise un glonţ în inimă, o a treia violată şi omorâtă cu lovituri de cuţit… Un univers al crimei populat, la prima vedere, de nebuni destul de spontani, afaceri dubioase şi reglări de conturi, foarte diferite de meticulozitatea criminalului din Tremblay. Singura asemănare tulburătoare rămânea Dalia Neagră. Doar că între perfecta similitudine dintre Dalia şi crima din Tremblay şi asemănările – destul de vagi şi răzleţe – cu cea din Courbevoie era drum lung.

Louis întocmise şi el propria listă. Când intră să o prezinte, Camille îl întrebă din priviri şi înţelese că nici el nu avusese noroc. Aruncă o privire distrată pe carnetul pe care, cu scrisul său elegant, Louis notase ceea ce găsise: lovituri de cuţit, bătăi cu pumnii, câteva violuri, o crimă prin spânzurare…

— Bine, foarte bine, spuse Camille.

10

La ora 18 echipa se reuni în biroul lui Camille pentru ultima informare a zilei.

— Cine vrea să înceapă? întrebă el.

Cei trei bărbaţi se priviră. Camille suspină.

— Louis…

— Am aruncat o privire peste celelalte lucrări ale lui James Eliroy, despre care şeful crede… O, scuzaţi-mă, adăugă Louis, muşcându-şi înciudat limba.

— Ţine minte două lucruri, Louis, îl atenţionă Camille, zâmbind cu subînţeles. Primul, las-o baltă cu „şeful". Ştii prea bine ce părere am despre asta. Al doilea: în legătură cu cărţile, zi scurt.

— Foarte bine, încuviinţă Louis, zâmbind la rândul său. Pe scurt, am răsfoit aproape toate lucrările lui James Eliroy şi n-am găsit nimic care să justifice ipoteza reproducerii acţiunii vreunei cărţi. E mai bine aşa?

— Perfect, Louis. Eşti un domn. Aş mai adăuga că am pierdut o jumătate de zi. Amândoi. Şi că e o porcărie. Cred că s-a spus tot ce se putea spune în legătură cu subiectul…

Cei trei bărbaţi zâmbiră.

— Hai, Maleval, tu ce poţi să-mi spui? reluă Camille.

— Cum aş putea spune „sub" nimic?

— Mai puţin decât nimic, îşi dădu Louis cu părerea.

— Zero barat, riscă Armand.

— Atunci, reluă Maleval, mai puţin decât zero barat. Pielea artificială de vacă nu prezintă nicio marcă ce ne-ar putea permite să-i descoperim proveniența. Tapetul alb şi negru din baie nu e fabricat în Franţa. Aştept să primesc mâine lista cu principalii fabricanţi străini. Ar trebui să fie cel puţin 500. O să iniţiez o căutare globală, dar mă îndoiesc că omul nostru a cumpărat personal tapetul, lăsând la faţa locului şi o copie a cărţii de identitate.

— Chiar că-i puţin probabil, fu de acord Camille. Altceva?

— La hotelul Mercure, unde Evelyne Rouvray a mers prima dată cu viitorul asasin, camera a fost plătită cu bani gheaţă. Nimeni nu îşi aminteşte nimic. Nici laboratorul n-a făcut mare brânză. Nu au reuşit să recupereze numerele de serie ale echipamentelor audiovizuale: televizor, CDplayer etc. Astfel de aparate s-au vândut cu miile. Pista se opreşte aici.

— Înţeleg. Altceva?

— Un alt drum înfundat, dacă vă interesează…

— Zi oricum.

— Spotul video provine dintr-o emisiune săptămânală americană difuzată cu zece ani în urmă la US-Gag. Foarte populară. Bucata găsită pe magnetoscop e de acum patru ani.

— Cum ţi-ai dat seama?

— TF1 a cumpărat seria. Seria e aşa de proastă, că până şi ea a renunţat s-o difuzeze. S-a mulţumit să umple câteva pauze între

programe cu ce a considerat a fi cele mai reuşite momente. Cel cu câinele care descojeşte o portocală a fost difuzat în 7 februarie anul trecut. Tipul ar fi putut să-l înregistreze chiar atunci. Cât despre cutia de chibrituri, e falsificată. La origine e una cumpărată de pe piaţă, cât se poate de banală. Se găseşte la orice tutungerie. Marca *Le Palio* s-a fost făcută la o imprimantă color, cum sunt alte o sută de mii în toată Franţa. Hârtia folosită e şi ea obişnuită. La fel şi lipiciul.

— Pare a fi numele unui club de noapte sau ceva asemănător.

— Fără îndoială… Ori un bar… Oricum, nu ne ajută cu nimic.

— Ai dreptate. Nu ne ajută cu nimic. Zero barat.

— Cam aşa.

— Nu chiar, spuse Louis, fără să-şi ridice ochii din carnetul de notiţe.

Maleval şi Armand îl priviră. Camille îi continuă ideea, privind în jos:

— Louis are dreptate. Nu e chiar aşa. Punerea în scenă e mai vizibilă. Avem de-a face cu două tipuri de indicii. Pe de o parte, obiectele comune, cărora nu o să le mai dăm importanţă şi, pe de altă parte, cele care sugerează o pregătire minuţioasă… De exemplu, patul japonez, Armand.

Surprins în toiul reflecţiilor, Armand îşi deschise maşinal carnetul de notiţe.

— S-ar putea… Doar că respectivul Dunford e de negăsit. Nume fals, plată prin mandat internaţional, livrare la un depozit de mobilă din Gennevilliers, pe numele… Peace. Pe scurt, nici în cazul ăsta nu avem mare lucru.

— Peace… repetă Maleval. Adică „pace”? E cam ciudat…

— Să mori de râs, nu alta, comentă Camille.

— De ce să foloseşti nume străine? se întrebă Louis. E destul de curios, oricum…

— După părerea mea, din snobism, decretă Maleval.

— Altceva? întrebă Camille.

— Treaba cu revista, reluă Armand, e ceva mai interesantă. Mă rog, puţin… E exemplarul de primăvară din *Gentlemen's Quaterly,* o revistă de modă americană pentru bărbaţi.

— Britanică, îl corectă Louis.

Armand îşi consultă notiţele.

— Da, ai dreptate.

— Şi ce anume pare interesant? întrebă Camille nerăbdător.

— Revista se găseşte în câteva librării englezeşti şi americane din Paris. Nu prea multe. Am sunat la două sau trei. Am avut noroc: un bărbat a comandat un număr vechi, cel din martie, la *Brentano's,* pe Bulevardul Operei, acum trei săptămâni.

Armand se cufundă din nou în notiţele sale, dornic să verifice cu scrupulozitate, cum îi era felul, traseul informaţiilor găsite.

— Pe scurt, Armand, pe scurt… îl temperă Camille.

— Imediat. Comanda a fost făcută de un bărbat, angajata e sigură de asta. A apărut într-o sâmbătă după-amiază. Sâmbăta, la ora aia, e aglomerat. A făcut comanda şi a plătit în numerar. Fata nu-şi aminteşte cum arăta. A spus doar atât: „Un bărbat". Tipul a revenit săptămâna următoare, în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, cu acelaşi efect. A rămas anonim.

— Deştept tip… aprecie Maleval.

— Conţinutul valizei nu aduce nimic nou, continuă Armand. Mai facem săpături. E vorba despre obiecte scumpe, dar destul de comune. Doar dacă avem un noroc chior…

Camille îşi aminti ceva subit.

— Louis… Cum se numea tipul de mai înainte?

Louis, care părea să urmărească raţionamentul lui Camille cu flerul unui câine de vânătoare, răspunse prompt:

— Haynal. Jean. Nici urmă de el. Nu apare în bazele noastre de date. Am iniţiat o cercetare aprofundată… Vă ţin la curent. Deocamdată persoanele cu acest nume ori nu au vârsta potrivită, ori sunt moarte, ori locuiesc foarte departe, de foarte mult timp… Continuăm cercetările, dar nici din partea asta nu mă aştept la cine ştie ce rezultate.

— Bine, îi spuse Camille.

Bilanţul era dezastruos, dar mai aveau o şansă. Absenţa indiciilor, atenţia acordată pregătirilor constituiau în sine o pistă de urmat. Camille era de părere că, mai devreme sau mai târziu, toate acestea urma să ducă undeva şi avea sentimentul că, spre deosebire de cazurile ale căror contururi se dezvăluiau cu încetinitorul, ca nişte fotografii expuse progresiv, acest caz avea să fie diferit. Revelaţia se va produce dintr-odată. Era o chestiune de răbdare şi hotărâre.

— Louis, încearcă să înnozi firul cazului din Courbevoie cu cel din Tremblay: locuri pe care fetele le-ar fi putut frecventa împreună, chiar fără să se cunoască, dacă au cunoştinţe comune. Ceva. Orice…

— Am înţeles, răspunse Louis, luând notiţe.

Cele trei carnete se închiseră în acelaşi timp.

— Pe mâine, spuse Camille.

Bărbaţii părăsiră biroul.

Louis se întoarse câteva minute mai târziu. Ţinea în braţe vraful de cărţi pe care le răsfoise. Îl aşează pe birou.

— Păcat, nu? se plânse Camille, amuzat.

— Da, mare păcat. Ar fi fost o soluţie extrem de elegantă…

Apoi, în timp ce ieşea, adăugă:

— Poate că meseria noastră nu are nicio dimensiune romanescă…

„Poate că ai dreptate", gândi Camille.

Joi, 10 aprilie 2003

1

— Cred că judecătoarei n-o să-i placă deloc treaba asta, Camille.

Courbevoie – Tremblay-en-France

Ficţiune ori realitate?

Aflată în fruntea anchetei dublei crime din Courbevoie, judecătoarea Deschamps a declarat că amprenta falsă găsită la locul faptei leagă acest caz de moartea survenită violent, în noiembrie 2001, a Manuelei Costanza, o tânără prostituată de douăzeci şi patru de ani, al cărei corp a fost găsit secţionat în două într-o groapă de gunoi. După toate aparenţele, inspectorul-şef Verhoeven, însărcinat cu ancheta, se confruntă cu un criminal în serie. Ceea ce ar trebui să simplifice lucrurile în această afacere criminală nu face, în realitate, decât să le complice şi mai tare. Prima necunoscută: modul de operare, în general, criminalii în serie folosesc în mare aceeaşi tehnică în cazul fiecărei crime. Or, în situaţia de faţă nu se întâmplă aşa. Modul în care au fost ucise cele două tinere este atât de diferit, încât ne întrebăm dacă amprenta falsă nu este, de fapt, o pistă greşită. Doar dacă…

Doar dacă nu cumva tocmai acest modus operandi *diferit reprezintă adevărata legătură între cele două cazuri. Cel puţin asta pare să fie ipoteza înaintată de inspectorul-şef Verhoeven, care cercetează cu scrupulozitate asemănarea dintre crima din Tremblay-en-France şi o carte a romancierului american James Eliroy. În această lucrare…*

Camille a închis brutal ziarul.

— Fir-ar să fie de treabă!

Îl redeschise şi citi sfârşitul articolului.

…Pun pariu că, în ciuda acestor asemănări frapante, această

ipoteză „romanescă" nu va fi deloc pe placul judecătoarei Deschamps, cunoscută pentru firea sa pragmatică. Prin urmare, pentru moment şi până la proba contrarie, aşteptăm din partea inspectorului-şef Verhoeven idei mai puţin… fictive.

2

— Imbecilul naibii!

— Poate, dar e un imbecil informat.

Prăvălit ca un caşalot în imensul său fotoliu, Le Guen îl privi ţintă pe Camille.

— La ce te gândeşti?

— Nici nu ştiu… Dar treaba nu-mi place deloc.

— Nici judecătoarei, confirmă Le Guen. M-a sunat de la prima oră.

Camille îl privi întrebător.

— E destul de calmă. A văzut multe la viaţa ei. Ştie că n-ai nicio vină. Dar nu contează. În treburi de-astea, degeaba te străduieşti să fii calm, că tot îţi faci nervi.

Camille ştia că are dreptate. Înainte de a se întâlni cu Le Guen, trecuse prin biroul său. O jumătate de duzină de redacţii, câteva posturi de radio şi trei canale de televiziune ceruseră deja confirmarea informaţiilor furnizate de *Le Matin.* În aşteptarea şefului, Louis – în costum de mătase, cămaşă asortată şi şosete galben-pal – se jucase de-a secretara, dându-le cu tifla cu o morgă britanică, în timp ce-şi aranja la fiecare douăzeci de secunde şuviţa, cu mâna stângă.

— Adunarea! anunţă Camille, cu o voce surdă.

Câteva secunde mai târziu, Maleval şi Armand îşi făcură apariţia în birou. Din buzunarul gecii sport a celui dintâi ieşea pe jumătate un exemplar din *Paris-Turf,* adnotat cu un marker verde, cel de-al doilea ţinea în mână o hârtie galbenă împăturită în patru şi un capăt de creion negru cu sigla IKEA. Camille nu privea pe nimeni. Atmosfera încărcată prevestea furtuna.

Deschise ziarul la pagina patru.

— Tipul ăsta e DUBIOS de bine informat, comentă el. Sarcina noastră devine din ce în ce mai complicată.

Maleval nu citise încă articolul. Armand, pe de altă parte, îl citise cu siguranţă. Camille îi cunoştea prea bine „modul de operare". Armand pleca de acasă cu aproximativ o jumătate de oră mai devreme şi se instala pe peronul unei staţii din apropiere, de unde putea supraveghea trei chioşcuri de ziare. De fiecare dată când un trecător arunca un ziar,

Armand sărea de la locul său, verifica numele cotidianului şi se întorcea la pândă. Era foarte selectiv în materie de presă matinală: nu-i plăcea decât *Le Matin,* pentru că avea cuvinte încrucişate.

Maleval îşi termină lectura şi scoase un mic fluierat admirativ când aşeză cotidianul pe biroul lui Camille.

— Ai dreptate… spuse acesta din urmă. Sunt conştient că e multă lume băgată în afacerea asta. Băieţii de la Criminalistică, de la laborator, colaboratorii judecătoarei… Poate fi oricare dintre ei. Dar mai mult ca niciodată, vă rog să fiţi atenţi. E clar?

Regretă imediat întrebarea, care sunase ca o acuzaţie.

— Tot ce vă cer este să faceţi ca mine. Ciocul mic.

Băieţii murmurară în semn de aprobare.

— Nimic nou despre Lambert? continuă Camille, pe un ton împăciuitor.

— N-am putut duce investigaţiile prea departe, răspunse Louis. Am pus câte o întrebare în dreapta şi-n stânga, cu discreţie, pentru a nu trezi bănuieli. Dacă prietenii lui află că îl căutăm… Ni s-a confirmat că a dispărut, dar n-am aflat nici unde a plecat, nici unde ar putea fi în momentul de faţă.

Camille reflectă un moment.

— Dacă nu aflăm nimic într-o zi sau două, facem o razie printre cunoştinţele lui şi încercăm să clarificăm lucrurile. Maleval, fă-mi o listă, ca să fim pregătiţi.

3

Întors în birou, Camille dădu peste cărţile lui Eliroy. Scoase un suspin descurajat. Pe mapa de birou, într-un loc rămas liber printre miile de însemnări care îl ajutau să gândească, notă:

Tremblay = Dulcele sărut al Daliei = Eliroy.

Pe când încerca să se concentreze asupra celor scrise, observă o altă carte, de care uitase cu totul şi pe care o cumpărase de la Librairie de Paris: *Romanul poliţist: tematică.*

O întoarse şi citi:

Pentru multă vreme, romanul poliţist a fost considerat o specie minoră. A fost nevoie de mai bine de un secol ca să-şi câştige un loc în cadrul „adevăratei" literaturi. Îndelungatul său surghiun în zona „paraliteraturii" e urmarea faptului că autori, cititori şi editori s-au înregimentat mult timp în anumite canoane şi cutume culturale. Pe de altă parte, credem că e vorba şi despre subiectul însuşi al acestui tip de

scrieri – crima. Totuşi, cei care se lasă pradă unor astfel de prejudecăţi, vechi de când lumea, uită probabil că ancheta şi crima ocupă un loc privilegiat în operele celor mai de seamă autori, de la Dostoievsky la Faulkner, de la literatura Evului Mediu până la Mauriac. Crima e la fel de veche în literatură precum iubirea.

— E o carte foarte bună, îi spusese vânzătorul observându-l cum o răsfoieşte.

Ballinger ştie ce spune, e specialist în domeniu. Păcat că n-a scris decât cartea asta.

Camille privi un moment pe fereastră. În situaţia în care se afla… Se uită la ceas şi ridică receptorul.

4

Din exterior, Universitatea semăna cu un spital în care nimeni nu şi-ar fi dorit să fie tratat. Stilul arhitectonic părea să se fi epuizat către etajele superioare şi plăcuţele care anunţau Catedra de Literatură Modernă se pierdeau într-un labirint de culoare acoperite de orare şi de apeluri la solidaritate făcute de tot felul de fundaţii.

Din fericire, anunţul despre cursul de „Literatură poliţistă: Seria Neagră", ţinut de Fabien Ballinger, era lipit la baza panoului informativ, la o înălţime potrivită pentru Camille.

Îi luă cam o jumătate de oră să găsească sala în care asistau la curs cam 30 de studenţi. Nu voia să deranjeze. Căută încă o jumătate de oră cafeneaua imensă, mirosind dulceag a canabis, apoi se întoarse tocmai la timp pentru a se aşeza la coada formată de studenţii care vorbeau cu un bărbat înalt, uscăţiv, ce dădea fiecăruia câte un răspuns laconic în timp ce scormonea febril într-o servietă ticsită cu dosare. În sală, câţiva studenţi adunaţi în grupuri mici discutau atât de tare, încât Camille fu nevoit să ridice vocea pentru a se face înţeles.

— Sunt inspectorul-şef Verhoeven. V-am sunat cu puţin timp în urmă…

Ballinger coborî privirea spre Camille şi se opri din scotocit. Purta o jiletcă gri, foarte largă. Chiar dacă stătea nemişcat, avea o privire suspicioasă, neliniştită; părea un individ care gândeşte intens în orice situaţie. Ridică din sprâncene, pentru a sugera că nu-şi amintea apelul telefonic.

— Inspectorul-şef Verhoeven, de la poliţie.

Ballinger aruncă o privire circulară prin sală, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

— Nu prea am timp…

— Anchetez moartea a trei fete măcelărite.

Nici eu nu prea am timp.

Celălalt îl fixă din nou.

— Nu văd cu ce…

— Dacă mi-aţi acorda câteva minute, v-aş putea explica, i-o tăie Camille.

Profesorul îşi suflecă mânecile la fel cum alţii îşi împing ochelarii pe nas. Zâmbi într-un final, vizibil deranjat. Nu era genul care să zâmbească din orice.

— Bine. Acordaţi-mi zece minute.

După trei minute ieşi pe culoar, unde îl aştepta Camille.

— Avem la dispoziţie un sfert de oră, spuse şi strânse mâna lui Verhoeven într-un fel ciudat, ca şi cum s-ar mai fi întâlnit, iar Camille trebui să grăbească pasul pentru a-l urma pe coridoare.

Ballinger se opri în faţa biroului său, scoase trei chei şi descuie pe rând cele trei broaşte, explicând:

— Ne-au furat computerele de două ori, anul trecut.

Îl pofti înăuntru. Trei birouri, trei computere, câteva etajere cu cărţi şi o oază de linişte. Ballinger îi indică un fotoliu, luă loc în faţa lui şi îl privi cu atenţie, fără niciun cuvânt.

— Două tinere au fost găsite acum câteva zile, tăiate în bucăţi într-un apartament din Courbevoie. Nu prea avem indicii. Ştim că au suferit torturi de natură sexuală…

— Da, am auzit, făcu Ballinger.

La o anumită distanţă de birou, cu coatele proptite pe genunchii depărtaţi, profesorul privea atent, foarte concentrat, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute pe investigator să înceapă o spovedanie extrem de penibilă.

— Crima în discuţie aminteşte de o alta, mai veche. Asasinarea unei alte fete al cărei corp a fost găsit într-o groapă de gunoi, tranşat în două din talie. Treaba asta nu vă spune nimic?

Ballinger se ridică dintr-odată, alb ca varul.

— Ar trebui? întrebă el sec.

— Nu, liniştiţi-vă. Mă adresez profesorului, nu unui suspect.

Relaţiile interumane seamănă uneori cu liniile de cale ferată. În momentul în care încep să se despartă şi să se îndepărteze, trebuie să aşteptaţi apariţia unui macaz pentru a avea şansa de a le vedea reluându-şi drumurile paralele. Ballinger se simţea implicat cumva. Camille îi

sugeră un macaz.

— Poate aţi mai auzit de cazul acesta. Se întâmpla în noiembrie 2001, în Tremblay-en-France.

— Nu prea citesc ziarele, se apără Ballinger.

Camille îl simţea încordat.

— Nu ştiu ce legătură am eu cu două…

— Chiar niciuna, domnule Ballinger. Liniştiţi-vă. Am venit să vă văd doar pentru că aceste crime ar putea fi legate de cele din literatura poliţistă. E doar o ipoteză.

— Adică?

— Nu ştim exact. Crima din Tremblay seamănă bizar de mult cu cea descrisă de James Eliroy în *Dulcele sărut al Daliei.*

— Nu mai spuneţi!

Camille nu ştia ce să înţeleagă din reacţia celuilalt.

Era uşurare sau uimire?

— Cunoaşteţi cartea?

— Desigur. Şi… ce vă face să credeţi că…

— Nu pot să vă dau multe detalii despre anchetă. Credem însă că cele două cazuri au legătură. Pentru că prima crimă pare inspirată direct din cartea lui Eliroy, ne întrebăm dacă celelalte…

— …au legătură cu alte lucrări ale aceluiaşi autor!

— Nu, nu este cazul, am verificat deja. Cred mai degrabă că celelalte crime ar putea fi inspirate din alte cărţi. Nu neapărat din ale lui Eliroy.

Ballinger îşi proptise din nou coatele pe genunchi, îşi sprijinea bărbia în palmă şi privea în podea.

— Şi mă întrebaţi…

— Ca să fiu sincer, eu sunt cam profan în materie de literatură poliţistă. Cultura mea în domeniu este mai degrabă… rudimentară.

Caut pe cineva care ar putea să mă ajute şi m-am gândit la dumneavoastră.

— De ce la mine?

— Datorită cărţii despre Seria Neagră. M-am gândit că poate…

— O, e o vechitură. Ar trebui actualizată. Lucrurile au evoluat mult de atunci.

— Aţi putea să ne ajutaţi?

Ballinger îşi scărpină bărbia. Avea aerul stânjenit al unui medic care dă o veste proastă.

— Nu știu dacă ați studiat la Universitate, domnule…

— Verhoeven. Am făcut Dreptul la Sorbona. Cu mult timp în urmă.

— O, lucrurile nu s-au schimbat prea mult. În continuare, suntem numiți specialiști.

— Exact de asta mă aflu aici.

— Nu asta voiam să spun… Eu m-am specializat în literatură polițistă. E un domeniu extrem de vast. Cercetarea mea se referă la tematica romanelor din Seria Neagră. Doar atât. Chiar și așa, m-am limitat la primele o mie de numere. Pe acestea le cunosc foarte bine. Dar e vorba doar despre o mie de cărți dintr-un domeniu care cuprinde probabil milioane. Studiul problematicii romanului polițist m-a purtat, desigur, dincolo de frontiera Seriei Negre. James Eliroy, despre care vorbiți, n-a apărut în colecția mea de referință deoarece nu face parte, cel puțin până acum, dintre clasicii genului. I-am citit cărțile, dar nu pretind că sunt specialist…

Camille se simțea agasat. Ballinger vorbea ca din carte, vrând să-i explice că nu citise îndeajuns.

— Pe scurt?

Ballinger îi aruncă o privire iritată și uimită pe care o rezerva, probabil, doar celor mai enervanți studenți.

— Pe scurt, vă voi putea da o mână de ajutor doar dacă ceea ce vă interesează face parte din domeniul meu de cercetare. Adică o arie destul de limitată.

Grea treabă. Camille scotoci în buzunarul interior al hainei și scoase două hârtii împăturite, pe care i le întinse.

— Aveți aici descrierea succintă a cazului despre care v-am vorbit. Aruncați o privire. Nu se știe niciodată…

Profesorul luă hârtiile, le desfăcu, apoi se hotărî să le lase pe mai târziu și le vârî în buzunar.

În acel moment mobilul inspectorului-șef vibră în buzunar.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el, fără să aștepte răspuns.

Era Louis. Camille scoase la repezeală un carnet și mâzgăli ceva ce numai el putea înțelege.

— Ne întâlnim acolo, spuse el imediat după aceea.

Se ridică brusc. Ballinger, luat pe nepregătite, se ridică dintr-odată ca și cum ar fi suferit un șoc electric.

— Mă tem că v-am deranjat pentru nimic, zise Camille,

îndreptându-se spre uşă.

— O… făcu Ballinger, părând uşor dezamăgit. Nu mai aveţi nevoie de mine?

Camille se întoarse spre el. Tocmai îi venise o idee.

— E foarte posibil, spuse el ca şi cum respectiva idee l-ar fi îngrozit, să am nevoie de dumneavoastră mai curând decât credeam.

În taxiul care îl ducea către centru, Camille se întreba câte cărţi citise la viaţa lui. Începu să facă un calcul: aproximativ douăzeci de cărţi pe an (în anii buni). Rotunji la patru sute şi meditǎ cu amărăciune la cultura lui generală.

5

Strada Cardinal-Lemoine. O librărie ca din alte vremuri. Cu totul diferită de spaţiile fluorescente ale marilor lanţuri de librării. Parchet ceruit, etajere de lemn lăcuit, scăriţe din aluminiu lustruit, lumină difuză. Atmosfera avea ceva paşnic şi impresionant, făcându-te să cobori involuntar tonul. Avea ceva din aroma eternităţii. Lângă uşă, un raft de prezentare plin cu reviste din diferite domenii; în mijloc, o masă încărcată de cărţi de toate dimensiunile. La prima vedere locul părea prăfuit şi dezordonat, dar o privire mai atentă dezvăluia că totul era întreţinut cu grijă şi cu o anumită logică. În dreapta, toate cărţile aveau coperte de un galben intens. De cealaltă parte se alinia colecţia Seria Neagră. Te aflai aici mai puţin într-o simplă librărie şi mai mult într-un spaţiu de cultură. Odată intrat, te trezeai parcă într-o grotă a iniţiaţilor, la jumătatea drumului dintre mănăstire şi sectă.

La intrarea lor, librăria era goală. În cadrul uşii apăru, parcă de nicăieri, un bărbat înalt, la vreo patruzeci de ani, cu o faţă serioasă, preocupată, îmbrăcat în pantaloni cu jiletcă albastră, lipsit de eleganţă, purtând ochelari cu lentile înguste. Omul inspira o siguranţă plină de mulţumire. „Sunt pe terenul meu”, părea să spună silueta sa uscăţivă. „Sunt stăpânul absolut. Un adevărat profesionist”.

— Cu ce aş putea să vă ajut? îi întrebă el.

Se apropiase puţin de Camille, menţinând totuşi o oarecare distanţă, ca şi cum n-ar fi vrut să-l pună într-o postură stânjenitoare privindu-l de sus.

— Inspector-şef Verhoeven.

— A, da…

Se întoarse să ia ceva din spate şi îi întinse lui Camille o carte.

— Am aflat din ziare. După mine, nu e nicio îndoială…

Colecţie de buzunar. Librarul subliniase cu marker galben un anumit pasaj, pe la mijlocul volumului. Camille se uită prima dată la copertă. Un bărbat cu cravată roşie şi pălărie pe cap ţine în mâna înmănuşată în piele un cuţit. Pare să stea pe o scară.

Camille îşi scoate ochelarii, îi pune pe nas şi citeşte pagina de titlu.

Bret Easton Ellis.

American Psycho.

Copyright 1991. Un an mai târziu apăruse ediţia în limba franceză.

Întoarce încă o pagină şi încă una. Prefaţă de Michel Braudeau.

Bret Easton Ellis, născut în 1964, în Los Angeles (…).

Agentul său a obţinut un avans de 300.000 de dolari pentru a scrie un roman despre un celebru criminal în serie din New York. La predarea manuscrisului editorul a revocat avansul şi a refuzat lucrarea. Era îngrozit. Editura Vintage l-a acceptat. În ciuda (sau datorită) scandalului provocat de punerea în circulaţie a câtorva fragmente, cartea a sfidat opinia publică şi mişcările feministe. Ellis a fost nevoit să-şi angajeze o gardă de corp, după toate injuriile şi ameninţările cu moartea pe care le-a primit. A vândut milioane de exemplare din American Psycho *în Statele Unite.*

Louis nu vrea să-şi întrerupă şeful. Face un tur al librăriei în timp ce librarul, cu picioarele depărtate şi cu mâinile la spate, priveşte strada prin vitrină. Camille simte cum îl cuprinde un fel de surescitare.

La pagina însemnată, oroare! Se pune pe citit în linişte, deplin concentrat. Din când în când clatină din cap murmurând: „Nu se poate…”

Louis cedează tentaţiei. Camille întoarce cartea în aşa fel încât adjunctul să poată citi împreună cu el.

Pagina 388.

Miezul nopţii. Conversez cu două bunăciuni, amândouă foarte tinere, blonde, cu ţâţe mari, adevărate comori. Cuvinte puţine, deoarece mă abţin cu greu, în starea de confuzie care m-a cuprins.

Librarul:

— Am însemnat cu o cruce pasajele care mi s-au părut… relevante.

Camille nu ascultă sau nu înţelege nimic. Citeşte.

Încep să mă excit.

Torri se trezește legată, întinsă pe spate pe marginea patului și cu fața plină de sânge – i-am tăiat buzele cu forfecuța de unghii. Tiffany zace în același fel, pe cealaltă parte a patului, legată cu șase perechi de bretele ale lui Paul, icnind de spaimă, total paralizată de ceea ce i se întâmplă. Doream să vadă ce i se întâmplă lui Torri, am legat-o în așa fel încât să fie nevoită să se uite la ea. Ca de obicei și în speranța că voi înțelege măcar acum ce reprezintă pentru mine fetele astea, filmez totul. Special pentru ele, folosesc o cameră ultraminiaturală Minox LX, peliculă de 9, 5 mm, lentilă de 15 mm 3, 5, expunere reglabilă și filtru de densitate încorporat, așezată pe un trepied. Am pus la capătul patului un CD

player portabil, cu un CD al trupei Travelling Wilburys, pentru a acoperi urletele.

— Rahat!

Camille vorbește ca pentru sine. Privirile îi aleargă de-a lungul rândurilor. Citește din ce în ce mai repede.

Încearcă să gândească. Nu reușește. Se simte absorbit de literele care uneori îi joacă în fața ochilor. Face eforturi ca să se concentreze, într-atât de multe idei și impresii i se îngrămădesc în minte.

Apoi, întorcând-o din nou, nemișcată de teroare, îi tai toată carnea din jurul gurii și…

Camille ridică ochii spre Louis. Vede acolo oglindirea propriului chip.

— Ce-i cu cartea asta? întreabă tânărul, cu aerul că nu mai înțelege nimic.

— Ce-i cu tipul ăsta? răspunde Camille reluând lectura.

Vâr o mână în trupul unui cadavru și cu degetul plin de sânge scriu M-AM ÎNTORS, cu litere picurânde, deasupra panoului cu pielea falsă de vacă din salon.

6

— N-o să-ți spun decât un cuvânt: bravo!

— Nu-ți bate joc de mine…

— Nu, îl asigură Le Guen, chiar nu credeam deloc povestea asta. Recunosc… Dar înainte de orice, încă ceva.

— Dă-i drumul, spuse Camille, deschizând cu mâna liberă fișierul cu e-mailuri.

— Spune-mi că nu ai inițiat o căutare în fișierele europene fără autorizația judecătoarei Deschamps.

Celălalt își mușcă buzele.

— O să rezolv…

— Camille… zise Le Guen, la capătul răbdării. Nu avem deja destule probleme? Tocmai am vorbit cu ea la telefon. E furioasă. Intruziunea televiziunilor încă din prima zi, articolul despre tine în ziarul de a doua zi şi acum asta…! Parcă o faci de-al naibii. Chiar nu pot să te ajut de data asta. Chiar nu pot.

— Mă descurc eu cu ea. O să-i explic…

— După tonul pe care mi-a vorbit, o să dai de dracu'. Oricum, mă acuză pe mine de toate prostiile tale. Întâlnire de urgenţă mâine dimineaţă, la ea la birou. La prima oră.

Celălalt nu spune nimic.

— Camille? Ai auzit? La prima oră! Camille, mă auzi?

— Am primit faxul, domnule inspector-şef Verhoeven.

Camille remarcă din prima tonul sec, tăios, al judecătoarei Deschamps. În alte vremuri, s-ar fi pregătit să se umilească. De data asta însă înconjură biroul, deoarece imprimanta era prea departe şi nu putea să ajungă la foaia care tocmai ieşea.

— Tocmai am citit fragmentul de roman pe care mi l-aţi trimis. Se pare că ipoteza dumneavoastră se confirmă. Vă daţi seama că va trebui să mă întâlnesc cu procurorul. Şi, ca să fiu sinceră, acesta nu este singurul lucru despre care intenţionez să-i vorbesc.

— Îmi imaginez că v-a sunat chiar comisarul-şef. Ascultaţi, doamnă judecător…

— Doamnă judecătoare, dacă-mi permiteţi! i-o tăie ea.

— Scuzaţi-mi lipsa de stil.

— De stil administrativ, în orice caz. Tocmai am primit confirmarea că v-aţi prevalat de autorizaţia mea ca să iniţiaţi o căutare la nivel european. Sunteţi conştient, desigur, că e o greşeală…

— Gravă?

— Foarte gravă, domnule inspector-şef. Şi nu-mi place deloc.

— Ascultaţi, doamnă judecătoare, o să rezolv…

— Domnule inspector-şef! Din păcate, cea care va trebui să rezolve lucrurile sunt eu! Aşa cum tot eu sunt cea în măsură să dea vreo autorizaţie. Am impresia că aţi uitat.

— Nu uit nimic. Dar, vedeţi dumneavoastră, chiar dacă am greşit la nivel administrativ, din punct de vedere tehnic am avut dreptate. Şi sunt de părere că ar trebui să rezolvaţi lucrurile cât mai repede.

Femeia lăsă să se aştearnă o linişte ameninţătoare.

— Domnule inspector-şef Verhoeven, spuse ea într-un final, cred că o să-i cer procurorului să vă ia acest caz.

— Sunt conştient că vă stă în putere s-o faceţi. Când o să-i recomandaţi asta, spuneţii că avem o a treia crimă pe rol.

— Cum?

— Aţi cerut o căutare la nivel european, iar anchetatorul… (se opri o secundă, să vadă numele expeditorului e-mailului) Timothy Gallagher, de la Poliţia din Glasgow, ne-a dat un răspuns. Vorbeşte despre o crimă nerezolvată, comisă în iulie 2001. O fată pe care a fost lăsată amprenta falsă despre care le-am cerut informaţii. Dacă-mi permiteţi o sugestie, cel care mă va înlocui va trebui să-l contacteze de urgenţă…

După ce închise, îşi reluă notiţele:

Tremblay = Dulcele sărut al Daliei = Eliroy

Courbevoie = American Psycho = Ellis

Şi adăugă:

Glasgow =? =??

7

Anchetatorul lipsea pentru moment, aşa că Louis vorbi cu superiorul său, comisarul-şef Smollet, scoţian sadea, după accent. La întrebarea lui Louis, acesta îi spuse că Scoţia făcuse parte din ultimul val de ţări care aderaseră la sistemul european de schimb de informaţii între poliţiile din Uniunea Europeană, ceea ce explica de ce nu răspunseseră primei cereri în legătură cu amprenta lăsată la locul faptei de criminalul din Tremblay.

— Întreabă-l care sunt celelalte ţări din ultimul val.

— Grecia, enumeră Louis şi Portugalia.

Camille îşi notă să extindă căutarea şi la acestea două. La sugestia lui, Louis ceru să i se trimită copii după principalele elemente din dosar şi obţinu promisiunea că Gallagher va lua legătura cu ei cât de repede posibil.

— Întreabă-l dacă Gallagher vorbeşte franceza, cât de puţin.

Acoperind telefonul cu mâna stângă, Louis îi traduse lui Camille, cu un surâs respectuos şi uşor ironic:

— Aveţi noroc. Mama lui e franţuzoaică…

Înainte de a închide, Louis schimbă câteva vorbe cu interlocutorul său şi începu să râdă.

Observând întrebarea din ochii lui Camille, explică:

— Îl întrebam dacă McGregor şi-a revenit.

— McGregor?

— Mijlocaşul lor. S-a accidentat în meciul cu Irlanda, acum cincisprezece zile. Dacă nu joacă sâmbătă, Scoţia nu mai are aproape nicio şansă împotriva Ţării Galilor.

— Şi…?

— Şi-a revenit, anunţă Louis cu un surâs de satisfacţie.

— Îţi place rugbiul?

— Nu neapărat. Dar dacă vom avea nevoie de scoţieni, e mai bine să le cântăm în strună.

8

Camille se întoarse acasă pe la 19: 30. Îşi făcea griji. Locuia pe o stradă liniştită dintr-un cartier zgomotos. Se gândi vag la propunerea tatălui său. A face unele schimbări nu era neapărat cea mai proastă idee. Sună telefonul. Se uită la ecran. Louis.

— Nu uitaţi florile… spuse acesta grav.

— Mulţumesc, Louis. Eşti de neînlocuit.

— Aşa sper.

Aici ajunsese: să-i ceară colaboratorului său să-i aducă aminte de nevastă. Plin de nervi, făcu cale întoarsă, deoarece trecuse de florărie fără s-o observe şi se izbi cu capul de trunchiul unui bărbat.

— Scuzaţi-mă…

— Nicio problemă, domnule comandant…

Înainte de a ridica privirea, recunoscu vocea.

— Aţi ajuns să mă urmăriţi? întrebă el exasperat.

— Încercam să vă prind din urmă.

Fără un cuvânt, Camille îşi văzu de drum. Buisson îl ajunse din urmă fără efort.

— Nu vi se pare că vă repetaţi? întrebă Verhoeven, oprindu-se brusc.

— Aveţi timp să bem ceva? sugeră Buisson arătându-i o cafenea, tentant, ca şi cum amândoi ar fi fost încântaţi să se întâlnească din întâmplare.

— Poate dumneavoastră aveţi. Eu, nu.

— Şi dumneavoastră vă repetaţi. Ascultaţi, domnule comandant, vă cer scuze pentru articol. M-am simţit foarte opărit, cum se spune.

— Care articol? Primul sau al doilea?

Cei doi se opriseră în mijlocul trotuarului destul de strâmt,

împiedicând circulaţia pietonilor grăbiţi să-şi termine cumpărăturile înainte de închidere.

— Primul… Al doilea era pur informativ.

— Chiar aşa, domnule Buisson. Păreţi puţin cam bine informat…

— Asta i se cere unui jurnalist, nu? Nu puteţi să-mi reproşaţi aşa ceva. Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră.

— Treaba asta n-ar trebui să vă preocupe prea tare. E clar că vă plac prăzile uşoare. Sper că aţi profitat şi i-aţi vândut şi un abonament.

— Haideţi, domnule inspector-şef. Vă ofer o cafea. Doar cinci minute.

Dar Camille se întorsese deja, continuându-şi drumul. Ziaristul încă se ţinea după el:

— Ce vreţi de la mine, domnule Buisson?

Pe lângă iritare, tonul lui trăda furie. Asta era tactica ziaristului. Îşi atingea scopurile prin insistenţă.

— Chiar credeţi povestea asta cu romanul?

Camille nu stătu pe gânduri.

— Sincer, nu. E doar o asemănare tulburătoare, nimic altceva. O pistă, atât.

— Ba credeţi!

Buisson era un psiholog mai fin decât crezuse Camille. Îşi promise să nu-l mai subestimeze. Ajunse la uşa imobilului.

— Nu cred mai mult decât dumneavoastră.

— Aţi găsit altceva?

— Dacă am găsit, răspunse Camille în timp ce tasta codul de securitate, chiar credeţi c-o să vă spun?

— Asta înseamnă că între Courbevoie şi cartea lui Ellis este tot o „asemănare tulburătoare”?

Camille se opri brusc şi se întoarse spre el.

— Vă propun un schimb, continuă Buisson.

— Nu sunt ostaticul dumneavoastră.

— Păstrez pentru mine informaţia câteva zile, pentru a vă permite să vă desfăşuraţi în voie…

— În schimbul a ce?

— În schimbul unui avans de câteva ore. Mi se pare rezonabil…

— Şi dacă refuz?

— O, domnule inspector-şef! spuse Buisson, simulând un profund suspin de regret. Nu credeţi că ne putem înţelege?

Camille îl privi drept în ochi şi zâmbi.

— La revedere, Buisson.

Împinse uşa şi intră. Ziua următoare se anunţa grea de tot.

Deschizând uşa apartamentului, exclamă:

— La naiba!

— Ce se întâmplă, dragule? întrebă Irene din salon.

— Nimic, răspunse Camille.

Şi îşi spuse că uitase florile.

Vineri, 11 aprilie

1

— I-au plăcut? întrebă Louis.

— Ce?

— Florile.

— Extraordinar de mult.

Din tonul vocii, Louis înţelese că se întâmplase ceva şi nu mai insistă.

— Ai ziarele, Louis?

— Da, la mine în birou.

— Le-ai citit?

Louis se mulţumi să-şi îndrepte şuviţa cu mâna dreaptă.

— Trebuie să ajung la judecătoare în douăzeci de minute. Fă-mi un rezumat.

— Courbevoie = *American Psycho.* Toată presa e la curent.

— Ce dobitoc! murmură Camille.

— Cine? întrebă Louis.

— Dobitoci sunt destui, Louis. Dar Buisson, tipul de la *Le Matin,* e cel mai mare dobitoc.

Îi povesti întâlnirea din ajun.

— Nu s-a mulţumit să transmită informaţia. Şi-a pus la curent toţi colegii, comentă Louis.

— Tipul e generozitatea întruchipată. Hai să n-o luăm de la capăt. Comandă-mi o maşină, te rog! Asta mi-ar mai lipsi, să mai şi întârzii.

La întoarcere, în maşina lui Le Guen, Camille se ocupă, în sfârşit, de ziare. Judecătoarea se mulţumise să facă doar trimitere la ele. Acum, având titlurile sub ochi, îi înţelese furia.

— Am mare lipici la ei, nu? întrebă el, frunzărind primele pagini.

— Mda, zise Le Guen. Nu ştiu dacă ar putea fi altfel.

— Eşti drăguţ, şefu'. O să-ţi aduc un kilt.

Presa îi găsise deja un nume asasinului: „Romancierul”. Primul semn al celebrității.

— După mine, o să-i facă mare plăcere, spuse Camille aranjându-și ochelarii.

Surprins, Le Guen se întoarse spre el.

— Nu pari prea afectat… Te amenință cu suspendarea pentru ignorarea căilor ierarhice și cu îndepărtarea din anchetă pentru încălcarea secretului de serviciu, iar ție nici că-ți pasă.

Mâinile lui Camille se strânseră pe ziar. Își scoase ochelarii și-și privi vechiul prieten.

— Sunt de-a dreptul îngrozit, mărturisi el copleșit. Nici nu știi cât mă tem.

2

Spre seară, Camille intră în biroul lui Armand tocmai când acesta se pregătea să închidă telefonul. Înainte de a ridica ochii, sublinie cu grijă ceva cu un capăt de creion IKEA, acum redus la câțiva milimetri, pe o listă ale cărei pagini desfăcute se întindeau de pe birou până la podea.

— Ce-i asta?

— Lista vânzătorilor de tapet la mâna a doua. Cei care comercializează articolul cu motive alb-negru.

— Și unde ai ajuns?

— Păi… la numărul 37.

— Și?

— Nimic. Tocmai îl sunam pe următorul.

— Evident.

Camille aruncă o privire spre biroul lui Maleval.

— Unde e?

— La un magazin din strada Rivoli. O vânzătoare pare să-și amintească de un client care a cumpărat o valiză Ralph Lauren acum trei săptămâni.

Biroul lui Maleval era întotdeauna vraiște: dosare, foi, fotografii, carnete vechi, dar și cărți de joc, reviste de hipism, buletine de pariuri… Imaginea ducea cu gândul la camera unui copil aflat în vacanță. Maleval chiar avea ceva copilăresc. Camille i-o spusese la începutul colaborării lor, sperând că omul avea să devină puțin mai ordonat.

— Dacă ar trebui să te înlocuiesc în grabă…

— Sunt pe felie, șefu’…

— Mai puțin dimineața.

Maleval zâmbise.

— Cineva spunea că există două feluri de persoane ordonate: cele care aleg ordinea ca element vital şi cele care preferă ordinea geometrică. Eu am ales-o pe prima.

— A zis-o Bergson, spusese Louis.

— Ponton?

— Nu, Bergson. Filosoful.

— Posibil, se învoise Maleval.

Camille zâmbise.

— Nu are oricine un colaborator care-l citează pe Bergson!

În ciuda ironiei, în aceeaşi seară Camille consultase un dicţionar, ca să afle mai multe despre acest autor, care primise un Nobel şi din a cărui operă nu citise un rând în viaţa lui.

— Şi Louis?

— Bate bordelurile.

— Asta chiar că m-ar mira.

— Voiam să zic că le interoghează pe fostele colege ale Manuelei Costanza.

— Tu n-ai fi preferat să mergi la bordel în loc să-ţi baţi capul cu tapete?

— Ştii cum e cu locurile astea. Dacă ai văzut unul, le-ai văzut pe toate.

— Bine, bine. Dacă va trebui să plec luni la Glasgow, azi nu pot să ajung acasă prea târziu. Te las. Dacă apare ceva…

— Camille! îl strigă Armand, în timp ce se pregătea să iasă. Cum se simte Irene?

— Obosită.

— Ar trebui să stai mai mult cu ea. Oricum batem pasul pe loc pe aici.

— Ai dreptate. Am plecat.

— Sărut-o din partea mea.

Înainte de plecare, trecând pe lângă biroul lui Louis, Camille se opri un moment. Totul părea aranjat, clasat, inventariat. Intră. Mapă de birou Lancel, cerneală Mont Blanc… Şi, aranjate după tematică, dosare, note, memorii… Chiar şi fotografiile victimelor din Courbevoie şi Tremblay agăţate în mod inteligent, cu bolduri, pe panoul din plută, fuseseră aliniate de sus în jos precum articolele dintr-o expoziţie. Atmosfera nu trăda meticulozitatea aproape patologică a lui

Armand, ci doar logică şi ordine impecabilă.

La ieşire, atenţia îi fu atrasă de un detaliu. Se întoarse, căută din ochi, nu găsi ce voia şi se îndreptă spre ieşire. Impresia nu se risipi, ci rămase acolo ca un cuvânt dintr-o reclamă sau ca un titlu de ziar… înaintă pe culoar, dar senzaţia era tot acolo. Să plece fără să fie sigur îi dădea dezagreabila impresie a unei feţe căreia nu-i poţi asocia un nume. Cu adevărat enervant. Făcu cale întoarsă. Şi găsi. Se apropie de birou. Pe colţul stâng, Louis pusese lista persoanelor cu numele Jean Haynal, despre care îi vorbise. Urmări cu degetul pe listă, în căutarea celui care îi răsărise o clipă mai devreme în minte.

— Doamne Dumnezeule! Armand! urlă el. Mişcă-te încoace!

3

Cu girofarul în funcţiune, nu le luă mai mult de zece minute să ajungă pe cheiul Valmy. Ce doi intrară în clădirea SOGEFI cu câteva minute înainte de ora 19, ora închiderii. Recepţionera încercă în van să-i oprească. Bărbaţii păşeau atât de hotărât, că nu-i rămase decât să alerge după ei.

Intrară în trombă în biroul lui Cottet. Era gol. Secretara, după ei.

— Domnule… începu ea.

— Aşteptaţi aici, o opri Camille cu un gest.

Se apropie de birou, îi dădu ocol şi se trânti în fotoliul lui Cottet.

— Bine e să fii şef, murmură el întinzându-şi gâtul şi uitându-se în faţă.

Picioarele însă nu îi ajungeau la podea.

Plin de nervi, sări din fotoliu, se aşeză pe el în genunchi. Nemulţumit de poziţie, se ridică în picioare. Un zâmbet feroce îi lumină deodată faţa.

— E rândul tău, îi zise lui Armand, în timp ce cobora.

Neînţelegând nimic, Armand înconjură biroul şi se aşeză la rândul său în fotoliul directorului.

— Nu încape îndoială, comentă el plin de satisfacţie, privind pe fereastra plasată în faţa biroului spre marginea ultimelor acoperişuri, unde pâlpâia verde o firmă cu neon, din care „A”-ul sucombase: Transports Haynal.

— Domnule François Cottet, silabisi Camille, oare unde te-ai ascuns?

— Nimeni nu ştie unde se află. A dispărut de luni seara.

4

Primele două maşini opriră în faţa locuinţei lui Cottet. Maşina lui Armand doborî o pubelă uitată aiurea pe trotuar.

„Un tip cu bani", fu primul gând care îi trecu prin minte lui Camille în timp ce privea casa, o clădire masivă de trei etaje, deschizându-se printr-un peron larg spre un părculeţ străjuit, pe partea dinspre stradă, de o poartă înaltă din fier forjat. Un individ din escortă ieşi în fugă din maşină şi deschise poarta. Cele trei maşini înaintară în trombă până la peron. Chiar înainte de a opri, din ele săriră patru bărbaţi, printre care şi Camille. Deschise o femeie. Se părea că sunetul sirenelor tocmai o trezise, deşi ora nu era deloc înaintată.

— Doamna Cottet? întrebă Verhoeven urcând scările.

— Da…

— Îl căutăm pe soţul dumneavoastră. E acasă?

Faţa femeii se lumină brusc de-un surâs discret şi doamna Cottet vorbi, înţelegând parcă dintr-odată desfăşurarea de forţe poliţieneşti care îi invadau curtea.

— Nu, răspunse îndepărtându-se uşor din uşă. Dar puteţi intra.

Camille şi-l amintea bine pe Cottet. Soţia lui, o femeie înaltă, slabă, care probabil altă dată fusese frumoasă, era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât el şi nu prea arăta cum şi-o închipuise. Chiar dacă frumuseţea ei era acum uşor ofilită, mersul, prezenţa trimiteau la o femeie stilată, aproape şic, în totală contradicţie cu soţul a cărui alură de vânzător promovat în rang nu se ridica la acelaşi nivel. Îmbrăcată cu pantaloni de interior care văzuseră vremuri mai bune şi cu o cămaşă absolut banală, avea totuşi – era oare modul uşor serafic în care se deplasa? O oarecare graţie a gesturilor? – ce s-ar putea numi clasă.

Însoţit de doi colegi, Armand pătrunse cu repeziciune în casă, deschizând uşile, dulapurile, trecând ca o vijelie prin camere, în timp ce doamna Cottet îşi turna un pahar de whisky. Faţa ei dovedea că era o băutoare înrăită.

— Aţi putea să ne spuneţi unde este soţul dumneavoastră, doamnă Cottet?

Ea ridică ochii, surprinsă. Apoi, jenată că privea de sus un bărbat atât de scund, se aşeză relaxată pe canapea.

— La târfe, presupun… De ce?

— De cât timp lipseşte?

— Chiar nu ştiu, domnule…

— Inspector-şef Verhoeven. Reformulez: de când n-a mai dat pe acasă?

— Să vedem… Ce zi e azi?

— Vineri.

— Deja? Atunci, cred că de luni.

— Credeţi?

— De luni. Sunt sigură.

— Au trecut patru zile şi totuşi nu păreţi a fi prea îngrijorată.

— O, dacă m-aş îngrijora de fiecare dată când soţul meu pleacă la… „plimbare", vorba lui…

— Şi aveţi idee unde pleacă de obicei… la plimbare?

— Nu-l însoţesc niciodată, aşa că nu ştiu.

Camille urmări din priviri salonul imens cu şemineu monumental, gheridoanele, tablourile şi tapiseriile sale.

— Sunteţi singură în toată casa asta?

Femeia făcu un gest vag, arătând prin cameră.

— Ce părere aveţi?

— Doamnă Cottet, soţul dumneavoastră este suspect într-un caz de crimă.

Îl privi mai atent şi Camille păru să întrevadă pe chipul ei un surâs de giocondă.

— Apreciez detaşarea dumneavoastră şi simţul umorului, continuă Verhoeven, dar avem pe cap două fete măcelărite într-un apartament închiriat de soţul dumneavoastră. Prin urmare, mă grăbesc să stau de vorbă cu el.

— Aţi spus două fete? Târfe?

— Două tinere prostituate, da.

— Mi se pare totuşi că soţul meu preferă să se întâlnească cu ele în afara casei, spuse ea ridicându-se să-şi umple din nou paharul. Nu le cheamă aici. Sau cel puţin aşa cred.

— Nu păreţi să ştiţi multe despre drumurile lui.

— Chiar aşa e, se răsti ea. Dacă măcelăreşte târfe când lipseşte, nu-mi face confidenţe când se întoarce. Păcat! Poate că ar fi fost amuzant.

Camille nu putea spune cu certitudine dacă era beată sau nu. Vorbea clar, apăsând fiecare silabă, ceea ce putea însemna că se străduia să-şi ascundă starea.

Armand coborî, însoţit de cei doi colegi. Îi făcu semn lui Camille.

— Scuzaţi-mă un moment…

Armand îl conduse într-un mic birou de la primul etaj: o măsuţă de cireş, un computer sofisticat, câteva mape cu documente, etajere, un raft cu cărţi de Drept, broşuri despre afaceri imobiliare. Şi patru etajere de cărţi poliţiste.

— Cheamă-i pe băieţii de la Criminalistică şi pe cei de la laborator, spuse Camille când coborî. Găseşte-l pe Maleval şi spune-i să rămână aici. Întreaga noapte, dacă trebuie. În cazul în care…

Se răsuci.

— Doamnă Cottet, cred că va trebui să avem o mică discuţie despre soţul dumneavoastră.

5

— Doar două zile, nu mai mult.

Camille o privi pe Irene, mai mult lăţită decât aşezată pe canapeaua din salon, burtă greoaie, genunchi depărtaţi.

— Pentru asta erau florile?

— Nu. Am vrut să-ţi iau flori ieri…

— Când te întorci, poate mă găseşti cu copilul în braţe.

— Irene, nu lipsesc două săptămâni, ci două zile.

Ea căută o vază.

— Mă enervează, zise ea surâzând, că aş vrea să fiu supărată, dar nu pot. Sunt frumoase florile tale.

— Nu sunt ale mele.

Irene se îndreptă spre uşa bucătăriei şi apoi se întoarse:

— Ceea ce ar trebui să mă supere e că am planificat de două ori o excursie în Scoţia. Tu ai lălăit-o doi ani, apoi te-ai decis în sfârşit, dar pleci singur.

— Nu plec în vacanţă.

— Aş prefera să pleci în vacanţă, mai spuse ea, intrând în bucătărie.

Camille o urmă, încercă să o îmbrăţişeze, dar ea îl respinse. Cu blândeţe. Dar era o respingere.

În acel moment sună Louis.

— Voiam să vă spun… în legătură cu Irene… Nu vă faceţi probleme… Spuneţi-i că-i stau la dispoziţie cât timp lipsiţi.

— Eşti drăguţ, Louis.

— Cine era? întrebă Irene după ce el închise.

— Îngerul meu păzitor.

— Credeam că eu sunt îngerul tău, se pisici ea, lipindu-se de el.

— O, nu, tu eşti păpuşica mea, o alintă el, aşezându-şi cu un gest posesiv mâna pe burtica ei.

— O, Camille! exclamă ea.

Şi începu să plângă liniştit.

Sâmbătă, 12 aprilie şi duminică, 13 aprilie

1

Echipa se reuni sâmbătă pe la 8: 30. Inclusiv Le Guen.

— Ai ceva informaţii de la financiar?

— O să le am într-o oră.

Camille împărţi sarcinile. Maleval, care stătuse toată noaptea în Saint-Germain, avea o faţă nedormită. Armand fu însărcinat cu relaţiile lui Cottet: agendă, e-mailuri private şi referitoare la firmă, semnalmente trimise peste tot, începând cu seara precedentă. Louis urma să se ocupe de conturile bancare ale firmei şi de cele private, intrări şi ieşiri şi de evenimentele programate în agenda personală.

— Asasinul nostru are nevoie de trei lucruri. Timp şi Cottet îl are, pentru că e patron. Bani, iar Cottet îi are şi pe ăştia. E destul să iei în considerare firma, casa… chiar dacă unele programe imobiliare sunt mai puţin izbutite. Are nevoie să se organizeze. Tipul ăsta pare că ştie s-o facă.

— Ai uitat mobilul, spuse Le Guen.

— Despre mobilul crimei, Jean, o să-l întrebăm când îl prindem. Ai ceva nou despre Lambert, Louis?

— Nimic. Am înlocuit echipele de supraveghere din cele trei locuri pe care le frecventează de obicei. Deocamdată, nimic.

— N-o să mai obţinem altceva de la filajul ăsta.

— Nu prea cred. Am acţionat cu discreţie, dar nu poţi închide gura lumii.

— Lambert, Cottet… Nu pricep ce legătură există între ei. Trebuie să mai facem săpături în sensul ăsta. Ocupă-te, Louis.

— E cam mult pentru un singur om, nu?

Camille se întoarse spre Le Guen.

— Auzi ce spune Louis?

— Dacă aş avea mai mulţi oameni, i-aş folosi.

— Ai dreptate, Jean. Îţi mulţumesc oricum pentru ajutor. Propun să facem o razie printre cunoştinţele lui Lambert. Maleval, ai o listă la zi?

— Am ales unsprezece persoane, dintre cele mai apropiate. Avem nevoie de cel puţin patru echipe dacă vrem să acţionăm coordonat şi să nu ne scape vreunul.

— Jean? întrebă Camille.

— Pentru aşa ceva şi doar în seara asta, aş putea să-ţi fac rost de oameni.

— Propun o acţiune coordonată, pentru ora 22. Atunci am putea să-i găsim pe mulţi dintre ei acasă. Maleval, te ocupi de organizare. Armand, stai cu el pentru interogatorii. Bun. Între timp, eu rămân aici şi încerc să-mi fac o idee în legătură cu informaţiile strânse azi-noapte, continuă el privindu-şi echipa. Toată lumea să fie aici înainte de prânz.

Pe la mijlocul dimineţii, Camille reuşise să reconstituie o bună parte din traiectoria lui Cottet.

La douăzeci şi patru de ani, ieşit târâşgrăpiş dintr-o şcoală de comerţ, fusese angajat la SODRAGIM, o firmă de publicitate imobiliară condusă chiar de fondatorul ei, un oarecare Edmond Forestier. Fusese numit la conducerea unui mic departament de dezvoltare pentru locuinţe individuale. Trei ani mai târziu, şansa îi surâsese pentru prima oară şi se căsătorise cu fata şefului său.

— Am rămas… Am fost constrânşi să ne căsătorim, declarase soţia lui. Mai târziu, s-a dovedit a fi inutil. Pe scurt, căsătoria a fost pentru mine un dublu accident.

Apoi, doi ani mai târziu, alt noroc chior: socrul murise într-un accident de maşină pe o şosea din Ardeni. La aproape treizeci de ani, Cottet devenise patronul firmei, pe care o transformase destul de repede în SOGEFI, înfiinţând mai multe societăţi subcontractate, în funcţie de piaţă şi de programele în care se lansa. La mai puţin de patruzeci de ani, reuşise performanţa de a falimenta o întreprindere care înainte funcţionase perfect, iar asta spunea multe despre talentele sale de antreprenor. De mai multe ori apăreau aporturi personale ale soţiei, rămasă cu o avere destul de considerabilă pentru a încerca să redreseze afacerile păguboase ale soţului care, după gafe financiare repetate, ajunsese la fundul sacului.

Nici nu era de mirare că femeia îl ura.

— Doar l-aţi cunoscut, domnule comandant, deci nu vă spun nimic nou: soţul meu e un bărbat surprinzător de vulgar. În mediile pe care le frecventează, această trăsătură poate fi considerată o calitate.

Doamna Cottet intentase divorţ în urmă cu doi ani.

Confuzia pe plan financiar şi atacurile avocaţilor făcuseră ca divorţul să nu fie pronunţat nici în prezent. Interesant: Cottet avusese de-a face cu poliţia în 2001. Fusese arestat în data de 4 octombrie, la ora două şi jumătate dimineaţa, în pădurea Boulogne, în timp ce bătea măr o prostituată împreună cu care se abătuse de la drum. Fusese prins de gaşca peştelui fetei şi îşi datora salvarea intervenţiei providenţiale a unei patrule din cartier. După două zile de spitalizare, fusese condamnat la două luni de închisoare cu suspendare pentru vătămare corporală şi atentat la pudoare, iar de atunci nu mai fusese arestat. Camille privi cu atenţie datele. Prima crimă data din 10 iulie 2001. Îşi găsise Cottet, după respectiva arestare, adevărata vocaţie? Poate că frecventele trimiteri ale soţiei la „târfe" aveau mai degrabă de-a face cu ranchiuna pe care i-o purta sau cu plăcerea, într-un fel justificată, de a-l vedea la ananghie.

Camille revăzu primele concluzii ale psihologului Crest, care cel puţin până în prezent păreau să confirme această schiţă de profil.

2

Prima şedinţă de sinteză avu loc la 12: 45.

— Laboratorul şi-a terminat treaba la primele ore ale dimineţii, anunţă Camille.

Rezultatele analizei probelor ridicate de la faţa locului (hainele lui Cottet, pantofii, fibrele de ţesătură, firele de păr etc.) urma să mai întârzie, desigur, vreo două-trei zile. Oricum, atâta vreme cât nu-l găseau pe Cottet, respectivele rezultate, chiar şi pozitive, nu le erau de mare folos.

— Nu ştiu ce-o fi în capul lui Cottet, declară Armand după ce Camille îi dădu cuvântul, dar nevastă-sa are dreptate: îi plac pipiţele. Computerul lui geme de fotografii, de conturi pentru site-uri de dame de companie… Treaba asta sigur îi lua ceva timp, fiindcă are o groază… Probabil că îl costa şi o grămadă de bani, nu se putu împiedica Armand să precizeze.

Toată lumea zâmbi.

— Printre persoanele de contact nu am găsit nicio prostituată. Le racola, probabil, pe internet. În rest, tot felul de contacte de natură profesională. O să dureze până mă dumiresc ce ne-ar putea interesa şi ce nu. În orice caz, până acum nu avem nimic care să confirme vreun indiciu dintre cele de care dispunem.

— Treaba asta se confirmă şi în urma verificării conturilor, îl completă Louis. Nicio plată pentru un obiect care să aibă vreo legătură.

Nicio achiziţie de pistol pentru cuie, de valiză Ralph Lauren sau de canapea japoneză. Pe de altă parte, lucru interesant, retrageri masive de sume în numerar. De mai bine de trei ani încoace, când şi când. Pare destul de ciudat. Datele arată că retragerile au fost efectuate atât în perioadele de dinaintea crimelor, cât şi în alte momente. Ar trebui să-l interogăm straşnic ca să clarificăm lucrurile. Cât despre calendarul deplasărilor, acelaşi lucru, în momentul crimei din Glasgow, Cottet era în Spania.

— Rămâne de văzut dacă era într-adevăr acolo, preciză Camille.

— Facem săpături. Vom avea rezultatele undeva la începutul săptămânii viitoare. În noiembrie anul trecut, era la Paris. Tremblay e în apropiere, dar asta nu demonstrează nici că a mers acolo, nici că n-a mers; la fel în Courbevoie. Atâta vreme cât nu îl găsim…

Semnalmentele lui Cottet fiind trimise la toate posturile de poliţie şi de jandarmerie încă din seara precedentă, se hotărâră să aştepte până luni. Louis urma să rămână pe post de telefonist. Se oferise voluntar. Conveniră în mod tacit să-l sune pe Camille la orice oră din zi sau din noapte dacă apărea ceva nou.

3

Ajungând acasă după-amiaza, Camille aşeză pachetele în cămăruţa pe care, de când renunţase la serviciu, Irene începuse să o amenajeze pentru bebeluş. La început, Camille îi dăduse o mână de ajutor, apoi serviciul îl acaparase cu totul. Camera fusese până atunci doar o debara în care depozitau tot anul ceea ce nu le trebuia. Irene o golise, pusese un tapet în culori sobre, dar vesele şi micul spaţiu, cu o uşă care dădea în dormitorul lor, căpătase acum alura unei case pentru păpuşi. „Numai bună pentru mine”, gândi Camille. În urmă cu o lună, Irene cumpărase mobila pentru copil. Era încă împachetată. Camille simţi un val de panică. Irene era în ultimele săptămâni de sarcină, dar mai aveau timp să facă aranjamentele.

Sunetul mobilului îl făcu să tresară. Era Louis.

— Nu, nimic nou. Vă sun deoarece ieri aţi lăsat pe birou dosarul Tremblay. Nu vă trebuie la Glasgow?

— L-am uitat…

— L-am luat eu. Vreţi să vi-l aduc?

Camille reflectă un moment, se uită la pachetele nedesfăcute şi o auzi pe Irene fredonând sub duş.

— Nu, eşti drăguţ. Pot să trec pe la tine în weekend?

— Sigur că da. Oricum, fac de pază lângă telefon.

Câteva minute mai târziu, Camille şi Irene se apucară de despachetat şi, în focul creaţiei, el se lansă într-o operaţiune de proporţii de montare a patului şi a comodei (*luaţi şurubul A şi puneţi-l în gaurale, apoi introduceţi piciorul de sprijin F în traversele 2 c, mama dracului, ce-s alea traverse, sunt opt şuruburi A şi patru şuruburi B, nu închideţi partea din spate înainte de a pune traversele opritoare mobile B în spaţiile indicate cu E. Irene, vino să vezi. Iubitule, săracul de tine, cred că l-ai montat invers etc.*).

O zi bună.

Cinară la restaurant şi Irene, după câteva calcule, decise că nu voia să rămână singură pe durata plecării lui Camille în Scoţia, aşa că voia să meargă câteva zile la părinţii ei care, după pensionare, se mutaseră în Bourgogne.

— O să-l rog pe Louis să te ducă la gară, îi propuse Camille. Sau pe Maleval.

— O să iau un taxi. Louis are lucruri mai importante de făcut. Şi apoi, dacă ar fi să rogi pe cineva, l-aş prefera pe Armand.

Camille zâmbi. Irene nutrea o reală afecţiune pentru Armand. Un fel de sentiment matern. Armand i se părea delicios de stângaci şi nevroza lui o mişca până la lacrimi.

— Ce mai face?

— Scara Richter a zgârceniei ar trebui adaptată, iubirea mea. Armand a trecut de mult de ultima gradaţie.

— Nu poate fi mai rău decât înainte.

— Ba da. În cazul lui, se poate. E de-a dreptul jalnic.

Maleval sună pe la 22: 30.

— I-am adunat pe toţi cunoscuţii lui Lambert. Nu lipseşte decât…

— Ce enervant!

— Nu, nu. E vorba de micul Mourad. A fost înjunghiat ieri-seară. I-au găsit cadavrul într-o pivniţă din Clichy.

Cu indivizi ca ăştia, niciodată nu putem fi siguri că dispunem de o listă la zi.

— Aveţi nevoie de mine?

Gândindu-se la Irene, Camille se rugă cerului să nu trebuiască să se dezlipească de acasă până la plecarea spre Glasgow.

— Nu, nu cred. I-am izolat unii de alţii. Louis a hotărât să rămână cu noi. Cu Armand, suntem trei… Vă sunăm dacă apar noutăţi.

„Noutatea" apăru puţin după miezul nopţii. De altfel, nu era nimic nou.

— Nimeni nu ştie nimic, îi transmise Maleval lui Camille, care se pregătea de culcare. Mărturiile converg spre un singur punct: Lambert a spus acelaşi lucru tuturor, în acelaşi moment.

— Ce?

— Nimic. Aproape toată lumea ştie că a plecat cu Daniel Royet. Le-a spus că va lipsi puţin. Unora le-a vorbit despre o călătorie scurtă, la una dintre „fetele" lui. A zis „două zile", nu mai mult. Unde anume a plecat şi când se întoarce, nimeni nu ştie.

— Bine, daţi-le drumul tuturor. Vă ocupaţi de hârţogăraie luni. Mergeţi la culcare.

4

În timp ce Irene se pregătea pentru cină, Camille dădu o fugă până la Louis. Clădirea în care locuia acesta îi aminti de casa luxoasă a lui Cottet. Scară ceruită impecabil, uşă dublă la intrarea principală. Ajuns în faţa uşii apartamentului lui Louis, auzi voci şi se opri.

Se uită la ceas şi se pregăti să sune, când vocile se făcură din nou auzite. Voci bărbăteşti. Puternice. Recunoscu fără probleme glasul lui Louis, chiar dacă nu înţelegea cuvintele. Era o discuţie aprinsă şi Camille se gândi că picase foarte prost. Regreta că nu sunase înainte, să-l prevină. Se gândi să coboare, dar patru etaje erau… Preferă să urce la etajul de deasupra şi scoase telefonul, când auzi uşa deschizându-se brusc.

— Şi mai scuteşte-mă cu lecţiile tale de morală! strigă o voce bărbătească.

Maleval, îşi spuse Camille.

Riscă să întindă gâtul pe deasupra balustradei. Bărbatul care cobora scările în fugă purta o jachetă pe care o recunoscu cu uşurinţă.

Se sili să aştepte. Dus pe gânduri, aprinse de opt ori lumina de pe palier, care se stingea automat. Nu cunoştea natura relaţiilor dintre cei doi. Era posibil să fie mai apropiaţi decât crezuse până atunci? Avea senzaţia neplăcută că se băga unde nu-i fierbea oala. Când i se păru că aşteptase destul, coborî şi sună.

Luni, 14 aprilie

1

Luni dimineaţa, Cottet încă nu fusese găsit. Echipa care îi supraveghea casa nu observase nimic ieşit din comun. Doamna Cottet

lipsise de acasă toată sâmbăta, iar seara se întorsese pentru a dormi.

Avionul lui Camille decola la 11: 30.

Rumegase ideea pe tot parcursul weekendului şi încă de dimineaţă, de pe la 8: 30, înţelese că se frământase degeaba, deoarece hotărârea fusese deja luată.

Îl sună pe Ballinger la universitate şi-i lăsă un mesaj lung. Formă apoi numărul librăriei.

— Jérôme Lesage, se auzi vocea gravă a librarului, întrerupând mesajul de întâmpinare.

— Nu aţi închis librăria?

— Ba da. Dar mai vin lunea, pentru treburi administrative.

Camille se uită la ceas.

— Pot să vă deranjez pentru câteva minute?

— E luni. Magazinul e închis.

Vocea librarului nu era tăioasă. Avea doar un ton profesional, direct. Ca şi cum ar fi vrut să spună că pentru el poliţistul nu era mai mult decât un client obişnuit. Pe scurt, în librărie el făcea legea.

— Dar, dacă tot sunteţi acolo… îndrăzni Camille.

— Sunt şi vă ascult.

— Aş prefera să ne vedem.

— Dacă nu durează prea mult, cedă Lesage după un scurt moment de gândire, aş putea să vă acord câteva minute.

Nu fu nevoie de mai mult de câteva bătăi discrete cu degetul în oblonul metalic şi librarul apăru la uşa vecină, îşi strânseră scurt mâinile şi intrară în magazinul din care o mică intrare dădea direct în culoarul imobilului de alături.

În penumbră, magazinul avea un aspect sinistru, aproape ameninţător. Rafturile, micul birou înghesuit sub scară, vrafurile de cărţi, chiar şi cuierul căpătau, în lumina vătuită, contururi fantasmagorice. Lesage aprinse câteva lumini. În ochii lui Camille nu se schimbă nimic. Fără lumina zilei, spaţiul păstra o alură misterioasă şi apăsătoare. Ca o grotă.

— Plec în Scoţia, spuse Camille, fără să se gândească prea mult.

— Şi… pentru asta aţi ţinut să mă vedeţi?

— O tânără strangulată acum douăzeci de ani, răspunse Camille.

— Cum?

— Cadavrul a fost găsit într-un parc.

— Nu înţeleg ce…

— Mă întrebam dacă vă sună cunoscut, explică anchetatorul, făcând un efort să rămână calm.

— Ascultaţi, domnule inspector-şef, spuse Lesage înaintând către el, fiecare cu treaba lui. Auzind ce s-a petrecut în Courbevoie, nu mi-a fost greu să fac legătura cu romanul lui Bret Easton Ellis. Mi s-a părut normal să vă informez. Dar aşa-zisa mea „colaborare" se opreşte aici. Sunt librar, nu poliţist. Şi n-am deloc chef să-mi schimb meseria.

— Adică?

— Adică nu vreau să mai fiu deranjat pentru a primi dări de seamă asupra mersului anchetei. În primul rând, pentru că nu am timp de prostii. Apoi, pentru că nu-mi face plăcere.

Lesage se apropiase de Camille, fără să se mai străduiască să păstreze distanţa.

Deşi era obişnuit cu aşa ceva, Camille avusese rareori atât de pregnant impresia că este „privit de sus".

— Dacă aş fi intenţionat să devin informatorul poliţiei, v-aş fi anunţat, nu credeţi?

— Aţi jucat o dată acest rol, fără să fiţi solicitat.

Librarul roşi.

— Vă faceţi scrupule doar când vă convine, domnule Lesage, îi mai spuse Camille, întorcându-se spre ieşire.

Din pricina iritării, uitase că oblonul metalic era coborât. Se întoarse din nou, ocoli o masă plină de cărţi şi se îndreptă spre uşa laterală, pe unde intrase.

— Unde? întrebă Lesage, din spatele lui.

Camille se opri şi aşteptă.

— Tânăra aia… Unde s-a petrecut?

— La Glasgow.

Lesage îşi regăsise pe deplin aplombul. Privi o clipă spre podea, cu fruntea încruntată.

— Ceva deosebit? întrebă.

— A fost violată. Sodomizată.

— Era îmbrăcată?

— În blugi, pantofi galbeni, fără toc. Din câte ştiu, au găsit lângă ea toată îmbrăcămintea. În afară de un singur lucru.

— Slipul?

Furia lui Camille se topi ca prin farmec. Se simţea copleşit. Îl privi pe Lesage. Alura lui de profesor i se schimbase într-una de oncolog. Făcu

câţiva paşi, nu ezită decât un moment şi luă o carte de pe raft. Pe copertă se vedea un bărbat cu pălărie de fetru, sprijinindu-şi mâna de o masă de biliard, iar în fundalul cafenelei se contura silueta nedesluşită a unui alt bărbat care părea să se apropie. Camille citi: William McIlvanney. *Laidiaw.*

— Rahat! Sunteţi sigur?

— Evident că nu. Dar elementele despre care mi-aţi vorbit se găsesc aici. Am recitit-o de curând, deci îmi amintesc destul de bine. După cum se spune, răul nu e niciodată un lucru sigur. Poate că există diferenţe notabile. Poate că nu…

— Vă mulţumesc mult, spuse Camille, răsfoind cartea.

Lesage făcu un mic semn, sugerând că formalităţile fuseseră îndeplinite, iar el se grăbea să se întoarcă la treburile sale.

După ce plăti, Camille strânse cartea în mână, se uită la ceas şi ieşi. Taxiul îl aştepta pe linia continuă.

Ieşind din magazin, îşi imagină grămada de morţi din paginile tuturor cărţilor din librăria lui Lesage.

Îl apucă ameţeala.

2

În timpul drumului spre aeroport, Camille îl sună pe Louis şi îi împărtăşi descoperirea.

— *Laidiaw* aţi spus?

— Da. Ai citit-o?

— Nu. Îi spun judecătoarei?

— Nu. Nu e necesar să o scoţi din sărite pentru moment. Trebuie s-o citesc eu întâi şi apoi îi consult pe colegii englezi…

— Scoţieni! Dacă îi numiţi englezi…

— Mulţumesc, Louis. Să vedem dacă detaliile cazului corespund cu cele din carte. E vorba de câteva ore. O să avem timp pentru asta când mă întorc.

Tăcerea lui Louis îi trăda tulburarea.

— Nu eşti de acord cu mine?

— Ba da. Mă gândeam la altceva. Librarul ăsta ştie toate amănuntele din cărţile alea, nu?

— M-am gândit şi eu la treaba asta. Mă cam pune pe gânduri. Dar nu prea cred în coincidenţe de felul ăsta.

— N-ar fi primul criminal care pune el însuşi poliţia pe urmele vinovatului.

— Da, e clasic. Ce propui?

— Să ne apropiem puţin de subiect. Cu discreţie, desigur.

— Dă-i drumul, Louis. Să fim cu sufletul împăcat.

În sala de îmbarcări, Camille frunzărea romanul lui McIlvanney, dar nu se putea împiedica să ridice ochii din cinci în cinci minute, incapabil să se concentreze.

Se scurseră astfel zece minute, timp în care bătu darabana pe o revistă din hârtie cerată.

— N-o face, îşi repeta întruna.

Vocea unei funcţionare anunţă îmbarcarea în zece minute.

În acel moment scoase cardul de credit şi mobilul.

3

Timothy Gallagher era un bărbat de cincizeci de ani, brunet şi slăbănog, cu un zâmbet atrăgător. Îl aşteptase pe Camille în aeroport, ţinând cu discreţie o pancartă cu numele său. Nu manifestase niciun fel de surpriză la vederea staturii francezului. De altfel, era greu de imaginat că l-ar fi luat ceva prin surprindere pe acest individ, care părea însăşi întruchiparea legii şi ordinii.

Cei doi vorbiseră la telefon de două ori.

Camille ţinuse să-l felicite pentru franceza excelentă pe care o vorbea, regretând doar că acel compliment, pe care îl voia sincer, sunase atât de convenţional.

— Ipoteza dumneavoastră a fost considerată aici… extrem de surprinzătoare, spuse Gallagher, în timp ce taxiul traversa Buchanan Street.

— Şi noi am fost surprinşi când am fost nevoiţi să o emitem.

— Înţeleg.

Camille îşi imaginase un oraş cu un singur anotimp, friguros şi măturat de vânt tot timpul anului. Ar fi fost greu de găsit un loc care să-i confirme atât de bine aşteptările. Ţara asta parcă voia să mulţumească pe toată lumea.

Glasgow-ul părea să respire un aer vechi, de indiferenţă faţă de cei din afară, o lume în sine. Un spaţiu învăluit în propria durere. În timp ce taxiul îi ducea de la aeroport spre Jocelyn Square, unde se găsea Palatul de Justiţie, Camille se abandonă peisajului straniu şi neaşteptat de exotic al acestui oraş gri şi roz, care părea să-şi întreţină parcurile în speranţa unei mereu aşteptate veri ce se încăpăţâna să întârzie.

Camille strânse o groază de mâini ferme şi directe, în ordine

ierarhică. Reuniunea la vârf începu la ora programată, fără grabă.

Gallagher îşi făcuse timp să întocmească un rezumat cu principalele date ale anchetei şi, în faţa englezei ezitante a colegului francez, se oferi să facă traducere simultană. Camille îi adresă un surâs grav de mulţumire, ca şi cum ar fi căutat să adopte sobrietatea afişată de gazdele sale.

— Grace Hobson, începu Gallagher, avea nouăsprezece ani. Era elevă de liceu şi locuia împreună cu părinţii în Glasgow Cross. Îşi petrecuse seara cu prietena ei, Mary Barnes, la Metropolitan, o discotecă din centrul oraşului. Singurul fapt notabil era prezenţa fostului iubit al lui Grace, William Kilmar, a cărui prezenţă o iritase întreaga seară. Fata nu se putuse împiedica să-l privească mereu cu coada ochiului şi băuse prea mult. Pe la ora 23, tânărul dispăruse şi Grace se ridicase şi ea. Mary Barnes o văzuse clar îndreptându-se spre ieşire. Cum tânăra nu mai apăruse, prietenii ei crezuseră că se împăcase cu fostul iubit şi nu-şi făcuseră griji. Pe la 23: 45, când grupul a început să se răărească, au căutat-o. Nimeni nu o mai văzuse din momentul plecării. Trupul fetei a fost găsit complet gol, în dimineaţa zilei de 10 iulie 2001, în

Kelvingrove Park. Fusese sodomizată, apoi strangulată. Tânărul a declarat că nu o văzuse deloc. Într-adevăr, ieşise din local pe la ora 23 şi se întâlnise în stradă cu o altă fată, pe care o condusese acasă, apoi ajunsese şi el la părinţii săi, cu puţin înainte de miezul nopţii. Se întâlnise pe drumul spre casă cu doi colegi de clasă care locuiau în acelaşi cartier şi care se întorceau de la o petrecere. Discutaseră câteva minute. Mărturiile păreau sincere şi tot ce declarase tânărul a fost ulterior susţinut de fapte. Ne-au surprins însă trei lucruri, în primul rând, lipsa chiloţilor. Toate celelalte articole de îmbrăcăminte au rămas la locul faptei. Apoi, pe unghia unui deget de la picior a fost lăsată o amprentă falsă, făcută cu o ştampilă de cauciuc. În sfârşit, o aluniţă falsă, desenată pe tâmpla stângă. Era atât de bine făcută, încât s-a dovedit a fi falsă doar când părinţii fetei au venit să identifice cadavrul. Analizele de laborator au demonstrat că a fost desenată înainte de moartea fetei.

Camille puse numeroase întrebări, la care i se răspunse cu solicitudine. Poliţia din Glasgow părea sigură pe sine şi nu voia să facă un secret din datele anchetei.

Apoi îi arătară fotografiile.

Francezul scoase romanul pe care îl cumpărase de la Lesage.

Nici măcar această descoperire nu păru să-i descumpănească.

Francezul le făcu un rezumat al romanului, în timp ce un curier plecă să caute patru exemplare în engleză, la cea mai apropiată librărie.

Aşteptându-l, băură un ceai şi pe la ora 16 reluară discuţiile.

Jonglând între ediţia franceză şi cea britanică, petrecură mult timp comparând cartea cu diferitele elemente ale anchetei şi, mai ales, cu fotografiile.

Corpul îi era parţial acoperit de frunze (…). Capul descria un unghi bizar cu gâtul, ca şi cum fata ar fi încercat să asculte ceva. Pe tâmpla stângă văzu o aluniţă, despre care fata credea că o urâţeşte.

Cu titlu de reciprocitate, Camille prezentă datele anchetelor desfăşurate în Franţa. Colegii scoţieni le studiară cu atâta seriozitate, de parcă ar fi fost vorba despre propria lor anchetă. Camille avea impresia că îi aude gândind: „Avem fapte, fapte reale şi clare: dacă ele ascund impulsul neobişnuit şi bolnav al unui nebun, atunci misiunea poliţiei este să-l oprească".

După-amiază, Gallagher îl conduse pe

Camille în diferite locuri legate de anchetă. Se făcea din ce în ce mai frig. Totuşi, prin Kelvingrove Park lumea se plimba destul de subţire îmbrăcată. Parcă s-ar fi străduit să se convingă că vara urma să vină. Vizitară locul descoperirii cadavrului lui Grace Hobson, care lui Camille i se păru identic cu descrierea lui McIlvanney.

Cartierul Glasgow Cross, în care locuise victima, avea un aer liniştit, de centru. Clădiri înalte şi impunătoare ale căror intrări dinspre stradă erau străjuite de porţi de fier cu grilaj, vopsite în mai multe straturi de negru. Gallagher îl întrebă pe Camille dacă voia să se întâlnească cu părinţii victimei, invitaţie pe care acesta o refuză cu diplomaţie. Nu era ancheta lui şi nu dorea să dea impresia că se băga unde nu-i fierbea oala. Îşi continuară drumul spre Metropolitan, un fost cinematograf transformat în discotecă. Ca majoritatea acestor locuri, exteriorul, cu tuburile sale fluorescente şi cu vechile ferestre vopsite în roşu, descuraja orice tentativă de descriere.

Camille îşi rezervase o cameră la un hotel din centru. Ajuns acolo, o sună pe Irene acasă la părinţii ei.

— Te-a condus Louis?

— Sigur că nu, Camille. Am luat un taxi, doar sunt fată mare. Mă rog, o fată grasă…

— Obosită?

— Nu chiar. Mă obosesc foarte tare părinţii mei, ştii doar…

— Îmi închipui. Cum le merge?

— Ca de obicei. Tocmai asta-i mai rău.

Camille nu-şi vizitase socrii decât de vreo două-trei ori. Tatăl lui Irene, fost profesor de matematică, istoriograf al localităţii şi preşedinte al tuturor comitetelor posibile, era o celebritate locală. Extraordinar de îngâmfat, îl amuza câteva minute pe Camille vorbind despre succesele sale derizorii, despre victoriile lui neînsemnate şi triumfurile de rigoare, după care îi propunea o revanşă la şah, pierdea trei partide la rând şi stătea apoi îmbufnat tot restul vizitei, pretextând o durere de stomac.

— Tata vrea ca fiul nostru să se numească Hugo. Şi ştii de ce?

— L-ai întrebat?

— Zice că e un prenume de învingător.

— Atunci întreabă-l ce părere are de „Cezar".

Apoi, după o scurtă pauză:

— Mi-e dor de tine, Camille.

— Şi mie mi-e dor de tine…

— Mă minţi… Cum e vremea acolo?

— Aici se zice *mixed.* Adică a plouat ieri şi va mai ploua, probabil şi mâine.

Marţi, 15 aprilie

1

Avionul din Glasgow ateriza puţin înainte de ora 14. Îndată ce trecu de porţile de debarcare, Camille îl zări pe Maleval şi constată că era mai tras la faţă decât de obicei.

Nu te mai întreb dacă ai veşti proaste. La faţa pe care o ai…

Cei doi bărbaţi făcură schimb. Maleval luă valiza lui Camille şi îi întinse ziarul.

Le Matin – Odată cu Laidiaw, *„Romancierul" îşi semnează a treia „operă".*

Nu exista decât o explicaţie: Lesage.

— Mama naibii!

— Aşa am spus şi eu. Louis s-a exprimat mai elegant, comentă Maleval, pornind maşina.

Camille avea pe mobil trei mesaje de la Le Guen. Nu se obosi să le asculte şi închise telefonul.

Greşise oare războindu-se cu ziaristul? Dacă i-ar fi făcut pe plac, ar fi putut câştiga puţin timp?

Sentimentul lui de neputinţă nu venea de aici. Era cauzat de

reacţia inevitabilă pe care articolul urma să o producă şi de toate celelalte articole care de a doua zi încolo aveau să trateze acelaşi subiect. Nu considerase necesar să-i informeze înainte de plecare pe Le Guen sau pe judecătoare despre conexiunea pe care o descoperise între crima din Glasgow şi cartea lui McIlvanney şi greşise. Superiorii săi ierarhici aflaseră din presă ceea ce el ştia de două zile. De data asta înlăturarea lui din anchetă nu mai era iminentă, ci devenise o certitudine. Întrecuse, cu siguranţă, orice măsură. Fusese de la început mereu cu un pas în urmă. Patru crime mai târziu, nu se putea lăuda cu nicio certitudine, cu nimic palpabil. Chiar şi ziariştii păreau a fi mai bine informaţi decât el.

Ancheta lui era în derivă.

Niciodată, în întreaga lui carieră, nu se simţise atât de neputincios.

— Du-mă acasă, te rog.

O spusese pe un ton abătut, cu o voce stinsă.

— Am dat-o în bară rău de tot, adăugă ca pentru sine.

— O să-l găsim! exclamă Maleval entuziast.

— Cineva o să-l găsească, mai mult ca sigur. Dar nu noi. Eu nu, în orice caz. Noi vom fi nevoiţi să ieşim din joc nu mai târziu de după-amiaza asta.

— Cum aşa?

Camille îi explică în câteva cuvinte şi dezamăgirea tânărului îl surprinse; era mult mai mare decât a sa. Maleval era abătut şi nu înceta să şoptească:

— La naiba! Nu se poate…

Nimic mai adevărat.

Pe măsură ce citea articolul – semnat, bineînţeles, de Buisson – descurajarea lăsa locul furiei.

…După James Eliroy în Tremblay şi Bret Easton Ellis în Courbevoie, poliţia descoperă că „Romancierul" nu a acţionat doar în Franţa. Surse de încredere afirmă că acesta a mai omorât o fată în Glasgow, în data de 10 iulie 2001. Această faptă ar fi redarea fidelă a unei crime din romanul Laidiaw, *al autorului scoţian William McIlvanney.*

De câteva ori în cursul lecturii, Camille ridică ochii pentru a reflecta. Ba chiar exclamă:

— Doamne, ce dobitoc!

— Cred că toţi sunt la fel.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre ziarişti!

— Nu, Maleval, nu la el mă gândesc.

Tânărul tăcu. Camille se uită la ceas.

— Trebuie să trec pe undeva înainte de a ajunge acasă. Ia-o la dreapta.

2

Nu erau multe de zis. În momentul în care Camille intră cu paşi apăsaţi şi cu ziarul în mână în magazin, Jérôme Lesage se ridică şi întinse mâinile, ca şi cum ar fi vrut să se sprijine de un perete invizibil.

— Îmi pare extrem de rău, domnule inspector-şef… Vă asigur că…

— Informaţiile de care dispuneaţi erau secrete de anchetă, domnule Lesage. O să suferiţi rigorile legii.

— Aţi venit să mă arestaţi? Nu sunteţi prea recunoscător.

— Ce fel de joc faci, Lesage?

— Informaţiile pe care aţi venit să mi le cereţi sunt, poate, secrete de anchetă, spuse librarul. Dar nu sunt nicidecum secrete literare. V-aţi mira să ştiţi…

— Cât de inculţi suntem? sugeră Camille scrâşnind din dinţi.

— N-aş spune chiar aşa. Cu toate că…

Un surâs vag apăru pentru un moment pe buzele librarului.

— Oricum… începu el.

— Oricum, i-o tăie Camille, nu v-aţi putut abţine să profitaţi de cunoştinţele pe care le aveţi ca să vă faceţi puţină publicitate. Morală de negustor.

— Toţi încercăm să ne facem reclamă, domnule inspector-şef. Totuşi, trebuie să remarcaţi că numele meu nu a fost pomenit nicăieri. Spre deosebire de al dumneavoastră, dacă îmi aduc bine aminte.

Replica îşi atinse ţinta. Îl răni pe Camille. Simţi că venise degeaba. Îşi regretă impulsul de moment.

Aruncă ziarul pe biroul lui Lesage.

Nu se mai chinui să-i detalieze ce consecinţe urma să aibă demersul său, pe care tot nu-l înţelegea pe de-a întregul, asupra anchetei. Dezamăgirea era prea mare. Ieşi fără un cuvânt.

— Îmi las bagajul şi mă schimb, îl anunţă pe Maleval în timp ce urcă în maşină. Apoi mergem la sediu şi anunţăm retragerea.

Maleval rămase pe linia continuă, cu girofarul aprins. Camille scoase corespondenţa din cutia de scrisori şi urcă încet scările. Fără Irene, casa i se părea descurajant de goală. Zâmbi totuşi când zări prin

uşa întredeschisă camera copilului. Promise că îşi va face timp pentru ei.

Ceea ce ar fi trebuit să-i ia câteva minute se prelungi ciudat de mult. Maleval nu îndrăzni să-l sune pe mobil. Îl aştepta deja de ceva timp şi regreta că nu se uitase la ceas când intrase. Ieşi din maşină, îşi aprinse o ţigară, apoi privi spre ferestrele apartamentului lui Camille, unde nu se vedea nicio mişcare. Se hotărî în sfârşit şi îşi scoase telefonul tocmai în momentul în care acesta apăruse deja pe trotuar.

— Începusem să mă îngrijorez… începu tânărul.

După toate aparenţele, lovitura pe care articolul i-o dăduse şefului era mai puternică decât crezuse. Îl văzu mult mai abătut decât când intrase. Camille se opri o clipă să citească mesajele lui Le Guen. Acum erau trei.

Primul era plin de furie:

„Camille, mă duci la exasperare! Toată presa e la curent, numai eu nu! Sună-mă imediat cum ajungi, m-ai înţeles?”

Al doilea, primit câteva minute mai târziu, era mai lung:

„Camille… tocmai am vorbit cu judecătoarea. Ar fi bine să ne sfătuim cât de repede, pentru că… n-o să ne fie uşor. Mă suni?”

Ultimul mesaj era plin de compătimire:

„La 15: 30 trebuie să fim la judecătoare. Dacă nu primesc nicio veste de la tine, te aştept acolo”.

Camille şterse toate mesajele. În sfârşit, Maleval porni maşina. Amândoi rămaseră tăcuţi pe tot parcursul drumului.

3

Le Guen se ridică primul şi îi strânse mâna, apoi cotul. Părea că-i oferă condoleanţe. Judecătoarea nu făcu niciun gest, îi arătă doar fotoliul gol din faţa biroului. Apoi oftă adânc.

— Inspectore-şef Verhoeven, începu ea calm, privindu-şi unghiile. Asta nu-i o procedură obişnuită şi n-o fac cu inima uşoară.

Judecătoarea Deschamps punea în practică procedurile administrative fără să se dea în spectacol. Cuvinte bine alese, voce calmă, ton tăios. În sfârşit, ridică privirea.

— Acum nu mai aveţi nici scuze, nici justificări. Nu vă ascund că nici măcar nu am încercat să vă iau apărarea. Era o cauză pierdută. După ce aţi comis greşelile despre care am vorbit deja, să informaţi presa înaintea Parchetului…

— Nu aşa au decurs lucrurile! o întrerupse Camille.

— Nu mai are nicio importanţă! Şi chiar nu mă interesează cum s-au petrecut lucrurile de fapt! Îmi pare rău să vă informez că aţi fost înlăturat din anchetă.

— Doamnă judecător… începu Le Guen.

Camille ridică mâna pentru a-l întrerupe.

— Opreşte-te, Jean! Nu v-am informat despre asemănarea dintre crima din Glasgow şi cartea despre care vorbeşte presa deoarece nu aveam nicio dovadă. Acum am şi am venit să vă informez.

— M-au informat ziarele, domnule inspector-şef, mulţumesc frumos. Ancheta bate pasul pe loc. Presa nu vorbeşte decât despre dumneavoastră, iar dumneavoastră nu aveţi nicio pistă viabilă. Iar asta încă din prima zi.

Camille lăsă să-i scape un suspin. Deschise servieta şi scoase calm o broşurică imprimată pe hârtie cerată, pe care i-o întinse judecătoarei.

— Această revistă se numeşte *Nopţi albe.* Apare săptămânal. E o revistă specializată în literatură poliţistă. Conţine articole despre noile apariţii în domeniu, studii despre scriitori, interviuri.

O deschise şi se opri la pagina 5.

— Şi anunţuri. În special pentru cărţi rare, ediţii epuizate, chestii de felul ăsta.

Se ridică pentru a-i înmâna revista, apoi se aşeză la loc.

— Am înconjurat un anunţ în partea de jos, în stânga. E foarte scurt.

— Ăsta e? „BEE”? Şi deasupra e… adresa dumneavoastră?

— Da. BEE înseamnă Bret Easton Ellis.

— Şi ce înseamnă asta?

— Am încercat să dau de omul nostru. Am dat un mic anunţ.

— Cu ce drept…

— Nu, doamnă judecător, vă rog insistent! o întrerupse Camille. Asta s-a întâmplat acum ceva timp. Am băgat deja la cap toate poveştile despre lipsurile mele, despre atenţionări şi proceduri. Am ocolit încă o dată căile ierarhice, am înţeles perfect. Sunt puţin cam impulsiv; mi-a venit aşa, dintr-odată.

Îi întinse apoi două foi scoase la imprimantă.

— Şi azi-dimineaţă am primit prin poştă… asta.

Dragă domnule.

Iată-vă, în sfârşit. Anunţul dumneavoastră a constituit o adevărată uşurare pentru mine. Sau, mai bine zis, o eliberare. Dacă v-aţi putea

închipui cât am suferit în toți acești ani văzând obtuzitatea și orbirea celor din jur. Atâta lipsă de înțelegere! Au fost ani extrem de lungi, credeți-mă. De-a lungul vremii, mi-am făcut o părere destul de proastă despre poliție. Am văzut o grămadă de inspectori și anchetatori. Niciun dram de intuiție, nici urmă de subtilitate. Tipii ăștia mi se păreau niște brute lipsite de minte. Mi-am pierdut, încet-încet, orice speranță. În momentele de disperare (și credeți-mă că nu au fost puține) credeam că nu voi găsi niciodată pe cineva capabil să mă înțeleagă.

Câți, înaintea dumneavoastră, nu au trecut pur și simplu pe lângă mine, orbi și surzi! Apariția dumneavoastră mi-a redat speranța. Nu le semnați; în structura dumneavoastră există ceva diferit, profund diferit. Din momentul în care ați apărut în scena căreia i-am dat viață cu o îndelungă și calculată răbdare, v-am văzut mirosind adevărul și mi-am spus că veți reuși. Și iată-vă. Am știut încă din momentul în care am descoperit în ziar descrierea dumneavoastră, de altfel extrem de nedreaptă. Erau doar ipoteze. Totuși, am știut că ați reușit să înțelegeți. Am fost sigur că urma să comunicăm cândva.

Vreți să știți despre BEE.

E o poveste destul de lungă. Un proiect foarte vechi, la care nu m-aș fi înhămat decât având certitudinea că mă voi putea ridica la înălțimea celui care pentru mine rămâne un model. Bret Easton Ellis e un adevărat maestru și e nevoie de multă modestie pentru a te pune în slujba unei opere de un asemenea calibru. Și ce plăcere! Ați observat (sunt convins) la ce grad de perfecțiune am reușit să acced? Cu câtă fidelitate mi-am slujit maestrul? A fost o muncă sisifică. Pregătirile au durat o veșnicie. În câte locuri nu am căutat, câte apartamente nu am vizitat! Când l-am întâlnit pe François Cottet, mi-am dat seama pe loc cu ce fel de om am de-a face. Ce imbecil, nu credeți? Dar zona era perfectă. N-a fost deloc greu să-l momesc pe idiot. Foamea de bani îi era întipărită pe față și ratarea îi emana prin toți porii. A crezut că a dat lovitura. Pentru indivizii de genul ăsta, banii sunt soluția universală. În apărarea lui și-a făcut treaba conștiincios și plin de solicitudine. A acceptat fără ezitare să primească el însuși vehiculul pe care îl închiriasem. Puteam să nu fiu mulțumit? (Trebuie să fi remarcat că am comandat mobilierul pe numele de Peace, cu referire directă la autorul tetralogiei Yorkshire… Nu-*și dăduse seama, desigur, că rolul său se termina acolo. Nu mi-a fost deloc greu să-l fac să se deplaseze luni seara. L-ați băgat în sperieți în așa măsură, încât ar fi făcut orice ca să se sustragă dintr-o afacere în care nici măcar nu era*

implicat prea mult. L-am ucis fără să-mi facă plăcere. Detest moartea. Eliminarea lui era necesară, nimic mai mult. O să-l găsiţi îngropat în pădurea Hez, aproape de Clermont-de-l'Oise (la 350 de metri spre nord de locul numit La Cavalerie am înălţat o piramidă de pietre, ca să vă indice locul). Sunt sigur că veţi informa cu gravitate familia despre tragica dispariţie.

Dar să ne întoarcem la oile noastre, dacă nu vă deranjează. Cred că aţi remarcat grija şi atenţia pentru detalii cu care am reconstituit scenele. Fiecare lucru la locul său, exact la locul potrivit. Cred că Ellis ar fi fost fericit să vadă decorul imaginat de el reconstituit atât de fidel, corespunzând întru totul dorinţelor sale:

valiza şi conţinutul său, cumpărate cu câteva luni înainte din Anglia, canapeaua livrată la timp, prin grija dragului de Cottet. Cea mai mare provocare a fost să găsesc hidoşenia aia de poster pestriţ descris de BEE (ce ingenios!). Am fost nevoit să-l comand în Statele Unite.

Nici alegerea celor două actriţe ale dramei n-a fost treabă uşoară.

În limbajul său uşor vulgar, de golden boy, *eroul lui BEE, Patrick Bateman, preciza că erau dotate cu „ţâţe mari" („foarte tinere, adevărate comori", se exprima el). Am fost foarte atent la acest detaliu. Şi la cel legat de vârstă, înţelegeţi cu uşurinţă că exemplare de vârsta aceea cu sâni mari se găsesc pe toate drumurile. Dar nu asta era adevărata problemă. Trebuia să arate exact aşa cum i-ar fi plăcut lui Patrick Bateman. A fost o chestie de intuiţie. Aici e diferenţa dintre un simplu imitator şi un adevărat regizor. Tânăra Evelyne era perfectă. N-a fost neplăcut să fac dragoste cu ea. Am făcut-o pentru că era necesar în vederea planului pe care îl pusesem la cale. Nu am găsit altceva mai bun pentru a-i câştiga încrederea decât să joc rolul unui client cumsecade, fără pretenţii prea mari şi mânălargă. S-a lăsat prinsă în joc fără entuziasm şi poate că tocmai această detaşare plină de dispreţ faţă de nevoile bărbaţilor care o plăteau m-a convins că era exact ce-mi trebuie. M-am simţit foarte mândru de ea când am văzut-o sosind în Courbevoie, însoţită de mica Josiane. Şi ea era perfectă. Mă pricep să-mi aleg anturajul, asta-i clar.*

Camille, ce emoţii aveam în seara aceea! Totul era pregătit când au apărut. Tragicomedia putea începe. Realitatea putea, în sfârşit, să se îmbine cu ficţiunea. Mai mult: fuziunea intimă dintre artă şi lume era pe cale să se producă, iar asta datorită mie. Pe tot parcursul primelor ore am fost atât de nerăbdător, încât m-am temut ca fetele să nu mă creadă prea nervos. Ne-am mângâiat toţi trei, le-am oferit şampanie şi nu le-am cerut

decât minimumul necesar realizării planului meu.

După o oră de zbenguială în care le-am cerut să facă exact ce făceau personajele lui BEE, iată că venise momentul marelui final. Simţeam o gheară strângându-mi pieptul. Mi-a trebuit o răbdare de fier ca să le aşez în poziţia cerută de model. Din momentul în care am smuls cu dinţii sexul lui Evelyne şi ea a scos primul urlet de durere, totul s-a petrecut întocmai ca în carte, Camille. A fost noaptea marelui meu triumf.

Da, chiar asta am simţit atunci. Triumf. Şi, fără falsă modestie, cred că şi fetele au simţit la fel. S-o fi văzut pe Evelyne vărsând o mare de lacrimi rotunde, frumoase, când în acea noapte m-a văzut îndreptându-mă spre ea cu un cuţit de măcelărie! Sunt sigur că, în cazul în care Bret Easton Ellis s-ar fi îndurat să-i lase buzele întregi, fata mi-ar fi zâmbit cu toată gura. Şi mai ştiu că ar fi simţit acel ceva care, după ce fusese pentru mult timp crucea mea, atunci era triumful nostru, al amândurora. I-am oferit darul nepreţuit de a deveni o operă de artă vie şi, lăsând la o parte durerea, ştiu că o parte din ea, cea mai intimă, cea pe care poate nici ea nu o cunoştea, a iubit cu pasiune acea clipă. Am smuls-o existenţei mizere în care se complac toate Evelynele lumii şi i-am transformat biata mediocritate în destin.

Nu există satisfacţie mai profundă – toţi iubitorii de artă o ştiu – decât cea oferită de un artist. Modul meu de a atinge această satisfacţie sublimă este să slujesc arta şi artiştii. Sunt sigur că dumneavoastră veţi înţelege. Totul s-a făcut după litera cărţii. În cele mai mici detalii. Aşadar, scena pe care aţi descoperit-o este transpunerea exactă a textului original.

Pătruns cum eram de text, până la cea mai mică virgulă, m-am simţit întocmai precum artiştii eliberaţi brusc de operă şi redeveniţi, în sfârşit, ei înşişi. O să vă puteţi convinge într-o zi, deoarece am filmat totul cu „camera miniaturală Minox, cu peliculă de 9, 5 mm" descrisă de Ellis. Pentru că în carte nu era prevăzut să o las la locul faptei, aţi fost privat de acest spectacol. Păcat. Dar aşa a dorit artistul. Urmăresc adesea filmul. Când o să-l vedeţi, o să fiţi şi dumneavoastră răscolit de realismul acestei drame, a „crudei realităţi". O să auziţi în fundal muzica trupei Travelling Wilburys în timp ce încerc să tai degetele fetei cu forfecuţa de unghii, veţi simţi forţa infernală a scenei în care eu, Patrick Bateman, o decapitez pe Evelyne cu drujba şi fac înconjurul camerei cu capul aşezat pe sexul meu în erecţie. Veţi vedea şi scena – de care nu mă satur niciodată – în care spintec cu mâinile goale burta fetei. Magnific, magnific, Camille, vă

asigur…

Am spus tot ce aveam de spus? N-am uitat nimic? Nu ezitaţi, dacă lipseşte ceva. Sunt sigur, de altfel, că vor exista multe alte ocazii să conversăm.

Toate cele bune.

PS: retrospectiv şi fără să doresc să vă amărăsc mai mult, cred că aţi apreciat ideea că ancheta a debutat cu Dalia Neagră, al cărei nume adevărat era Betty Short (Scurtă). Şi acum ştiţi toate detaliile. Adaug acest postscriptum pentru superiorii dumneavoastră ierarhici: dacă vor avea nefericita idee de a vă înlătura din anchetă (de acum suntem LEGAŢI, Camille, eu şi cu tine!). Transmiteţi-le că fără dumneavoastră, şansa lor de a mai auzi de mine se spulberă în vânt… dar că lucrarea mea continuă.

Judecătoarea Deschamps puse scrisoarea pe birou, o mai examina un moment, apoi i-o întinse peste birou lui Le Guen.

— Nu-mi prea place cum vă purtaţi, domnule inspector-şef…

— Şi chiar mai mult decât atât, nu? completă Camille. Totuşi, pe lângă asasin, par…

Privirea femeii îl făcu să bată în retragere.

— O să vă cer să aşteptaţi câteva momente, domnule şef de divizie, spuse ea în sfârşit, ca şi cum în ochii ei Camille ar fi încetat să existe. Trebuie să cer părerea superiorilor mei.

Le Guen termină de citit scrisoarea în picioare, pe culoar. Începu să zâmbească.

— Nu credeam c-o să scapi de data asta. Şi chiar nu mă gândeam c-o să se întâmple aşa.

4

— Aţi călătorit bine? întrebă Armand trăgând un fum urât mirositor, cu satisfacţia unui vagabond.

— Întoarcerea a decurs prost, Armand. A fost agitată.

Armand privi un moment mucul de ţigară pe care îl ţinea vertical între degete şi constată cu regret că nu mai putea trage un alt fum. Îl strivi într-o scrumieră cu logoul Optique Moderne de Châteauroux.

— Au apărut chestii noi. Nasoale de tot…

— Aha…

Pe culoar se auzi vocea lui Louis.

— E pentru ultima dată! spunea el cu un ton ascuţit, ca de femeie şi surprinzător de puternic.

Camille se ridică, ieşi din birou şi îl găsi pe Louis împreună cu Maleval.

Cei doi se întoarseră spre el şi zâmbiră strâmb. Orice ar fi fost, cearta asta pica foarte prost. Camille preferă să rămână neutru şi să pretindă că nu văzuse nimic.

— Hai, Louis, pregăteşte-te de luptă, sună adunarea pentru toată lumea, spuse el, îndreptându-se spre fotocopiator.

Odată reuniţi, dădu fiecărui colaborator câte o copie a scrisorii asasinului, pe care aceştia o citiră într-o linişte mormântală.

— Le Guen o să ne trimită întăriri, anunţă el. Asta mâine sau poimâine, nu ştie încă. Dar vom avea nevoie de ele cât de curând.

— Îhî, răspunseră în cor Armand, Maleval şi Louis, care tocmai terminau de citit.

Camille îi lăsă un moment să rumege veştile.

— Criminalul e dus cu pluta, decretă Maleval.

— L-am rugat pe Crest să-i actualizeze profilul. Sunt întru totul de acord cu tine: e dus cu pluta. Acum dispunem de date noi.

— Nimic nu demonstrează că el… riscă Armand. Vreau să zic că afirmaţiile din scrisoare au apărut deja în presă…

— După mine, în câteva ore vom găsi cadavrul lui Cottet… Dacă nici asta n-o să te convingă…

— Scrisoarea confirmă toate faptele cunoscute, dar nu aduce nimic nou, sugeră Louis.

— M-am gândit şi eu la treaba asta. Tipul e extrem de prudent. Oricum, să trecem în revistă datele. Tapetul e de provenienţă americană. Armand, vezi ce mai poţi afla. Mai ştim că a vizitat o groază de apartamente, treabă care va fi mult mai dificil de urmărit. Trebuie să căutăm în Paris şi la periferie programe imobiliare care se potrivesc cerinţelor sale şi pe care le-ar fi putut accesa. Avem confirmarea că a racolat-o pe Josiane Debeuf prin intermediul lui Evelyne Rouvray. Nu cred că am mai putea găsi ceva în partea asta. Poate despre aparatul video Minox, pe care scria că l-a folosit…

— Eu chiar nu mă grăbesc să văd filmul ăla, zise Maleval.

— Nici noi. Dar trebuie să adăugăm acest element pe lista iniţială. Maleval, încearcă să le arăţi fotografia lui Cottet celor de la depozitul de mobilă din Gennevilliers. Ei… cam asta e tot, deocamdată.

— Nu prea avem mare lucru.

— A, era să uit: scrisoarea a fost expediată din Courbevoie. De la

locul faptei. Culmea subtilităţii.

5

Pădurea Hez. Zonă liniştită, destul de sumbră, un adevărat coşmar pentru promotorii imobiliari.

Jandarmeria locală izolase zona şi băieţii de la Criminalistică se mobilizaseră cu toţii. Locul ales de criminal era retras, departe de cărările obişnuite, uşor accesibil dinspre şosea, ceea ce sugera posibilitatea ca domnul Cottet să fi fost ucis în altă parte şi apoi transportat acolo. Tehnicienii lucraseră deja o oră bună sub lumina proiectoarelor puternice, alimentate de un grup electrogen, pentru a cerceta zona în căutarea eventualelor indicii, înainte ca echipa însărcinată cu dezgroparea să se poată apropia şi interveni. Spre ora 21 se făcuse deja destul de frig. Sub lumina albastră a reflectoarelor şi a girofarurilor care pătrundea prin frunziş, pădurea căpăta un aspect fantomatic.

Pe la ora 22, cadavrul fu dezgropat fără greutate.

Era încă îmbrăcat într-un costum bej peste o cămaşă de un galben-pal. Încă de la început observară că fusese omorât cu un glonţ în cap. O moarte curată. Camille luă asupra lui sarcina de a anunţa soţia victimei şi de a asista la identificarea cadavrului. Maleval urma să asiste la autopsie.

Miercuri, 16 aprilie

1

— O să-l rog pe unul dintre colegi să vă ia declaraţia, doamnă Cottet. Mai am o singură întrebare…

Stăteau în picioare, în holul de la morgă.

— Parcă soţul dumneavoastră era mare amator de cărţi poliţiste…

Oricât de stranie ar fi fost, întrebarea nu păru să o surprindă.

— Aşa e. Nu citea decât ce putea înţelege.

— Puteţi să detaliaţi? o rugă Camille.

— Ştiţi, în ultima vreme relaţiile noastre se răciseră considerabil. Rarele noastre discuţii nu se concentrau asupra lecturilor.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar… soţul dumneavoastră era un om violent? Adică, vă lovea?

— Soţul meu nu era un ins curajos. Era destul de… arătos. Desigur, puţin brutal, fără îndoială, dar nu aşa cum vă gândiţi.

— Mai precis, pe scurt, cum era din punct de vedere sexual?

insistă Camille tranşant.

— Rapid, răspunse doamna Cottet, decisă să-l înfrunte. Fulgurant… dacă îmi aduc bine aminte. Nimic exotic. Fără imaginaţie. Aproape simplist. Mai degrabă oral, sodomist în limite normale. Ce să vă mai spun?

— Cred că ajunge…

— Ejacula precoce.

— Mulţumesc, doamnă Cottet…

Mulţumesc…

— Chiar vă rog, domnule Verhoeven, nu ezitaţi. E întotdeauna o plăcere să stau de vorbă cu un gentleman.

Hotărî să-i încredinţeze interogatoriul lui Louis.

2

Camille îi invită la cină pe Louis şi Le Guen. Ca de obicei, Louis purta un frumos costum albastru-petrol, cămaşă cu dungi discrete şi o cravată pe fond bleumarin, cu insigna unei universităţi britanice perfect centrată pe nod. Le Guen îl privea întotdeauna ca pe o curiozitate antropologică. Părea întotdeauna surprins că gena umană, după ce îşi epuizase aproape toate combinaţiile, mai fusese încă în stare să dea naştere unui astfel de specimen.

— Pentru moment, spunea Camille atacând mâncarea de praz, avem trei crime, trei romane şi doi dispăruţi.

— Plus presa, judecătoarea, Parchetul şi ministrul, adăugă Le Guen.

— Dacă luăm în calcul toate complicaţiile, ai dreptate.

— *Le Matin* avea un mic avantaj ieri. Azi i s-a alăturat un întreg pluton, după cum ai văzut.

— Nu-mi plac nici unii, nici alţii…

— Ai dreptate. Dacă o ţine tot aşa, „Romancierul" tău o să câştige, în unanimitate, Premiul Goncourt. Tocmai am vorbit la telefon cu judecătoarea Deschamps. O să râzi, dar…

— Nu cred.

— …Se pare că ministrul a fost „impresionat".

— Un ministru impresionat? Glumeşti!

— Deloc, Camille. Şi mie mi se pare puţin ciudat. Emoţiile unui ministru sunt un lucru practic. Ceea ce până acum părea imposibil a devenit prioritar. Până după-amiază o să ai un sediu nou şi o să dispui de întăriri.

— Pot să aleg?

— Nici chiar aşa! „Impresionat" nu înseamnă „generos".

— Probabil am un vocabular limitat. Deci?

— Îţi dau trei echipe. Hai să zicem 16 ore.

— Adică 18.

— Cu aproximaţie de două-trei minute, da.

Continuară să mănânce câteva momente în linişte.

— Şi totuşi, riscă într-un final Louis, se pare că micul dumneavoastră anunţ ne-a repus în cursă.

— Într-un fel, da, fu de acord Camille.

— Individul ăsta ne cam strânge de ouă, spuse Le Guen.

— Jean, suntem între gentlemeni. Asta îmi confirmă spusele doamnei Cottet, de azi-dimineaţă.

— Ce fel de femeie e?

Camille ridică privirea spre Louis.

— Inteligentă, spuse acesta luând o gură de vin. De familie bună. Nu mai trăia în adevăratul sens al cuvântului cu soţul ei. Mai mult conviețuiau. Încă de la început făceau parte din lumi diferite. Cu trecerea anilor, prăpastia s-a adâncit. Nu prea ştie ce făcea el în particular. Se ignorau.

— Nici nu-i trebuia prea mult ca să pară mai inteligentă decât el. Un neisprăvit! adăugă Camille.

— Nu părea nici prea greu de manipulat, fu de acord Louis. Maleval le-a arătat fotografia celor de la depozitul din Gennevilliers. El a fost pe acolo, fără îndoială.

— A fost doar un instrument. Treaba asta nu ne prea foloseşte la nimic.

— Singurul lucru cert în acest moment e că asasinul reproduce crime din romane poliţiste şi…

— Din romane, i-o tăie Camille. Deocamdată s-a concentrat pe cele poliţiste. Din scrisoare nu reiese că acestea ar constitui esenţa proiectului său. La fel de bine ar putea să arunce o tipă sub roţile trenului pentru a reproduce *Anna Karenina,* ori să otrăvească o alta într-un loc uitat din Normandia, pentru a copia *Doamna Bovary,* ori…

— Să arunce o bombă atomică asupra Japoniei pentru a fi în ton cu *Hiroshima, dragostea mea,* adăugă Le Guen, dorind să-şi afişeze cunoştinţele.

— Dacă vrei, îl aprobă Camille.

Oare ce logică urma acest individ? De ce alesese tocmai acele trei cărţi? Câte altele reprodusese înainte de Tremblay? Câte altele va mai copia până când va fi prins?

Era singura întrebare pe care nu voia să şi-o pună şi care totuşi începea să-l frământe?

— Ce zici, Camille?

— Despre ce?

— Despre ce spunea Louis…

— Îl vreau pe Cob.

— Nu înţeleg ce legătură…

— Ascultă, Jean, ceilalţi nu mă interesează. Dar la capitolul informatică, îl vreau pe Cob.

Le Guen reflectă un moment.

La patruzeci de ani, Cob era deja un fel de legendă în poliţie. Avea o diplomă modestă şi la început fusese angajat în poliţie într-o poziţie dintre cele mai de jos. Aşteptând liniştit să fie avansat pe criterii de vârstă, total inapt pentru examene la nivel administrativ, Cob părea să se complacă în postura de subaltern, deoarece talentele sale îl făceau de neînlocuit în cazurile dificile. Toată lumea auzise despre isprăvile sale în domeniul informaticii şi mai cu seamă şefii lui, care la început fuseseră extrem de bănuitori, până când înţeleseseră că nu aveau de ce să se teamă de el. După ce iniţial fusese considerat un pericol, aşa cum se întâmplă în general cu inşii superdotaţi, în momentul acela toată lumea îl vedea ca pe o minune. Se băteau pe el. Camille nu îl cunoştea personal. Se întâlneau adesea la cantină şi comandantul îi aprecia felul de a fi. Cob semăna cu ecranul unui computer. Faţă lată, pătrată, ten palid, unghiuri rotunjite. În spatele aparenţei posace, cultiva un fel de detaşare hâtră, un fel de „râzi în loc să-ţi pară bine", care lui Camille îi plăcea. Dar nu de asta se gândise la el. În stadiul actual al anchetei, avea nevoie de un informatician sclipitor. Toată lumea ştia că în toată Casa Mare nu era altul mai bun.

— Bine. Dar ce crezi despre ce spunea Louis? repetă Le Guen.

Camille, care nu ascultase deloc discuţia lor, îşi privi adjunctul cu un zâmbet:

— Louis are întotdeauna dreptate. Aşa, din principiu.

3

— Evident, totul cade sub incidenţa secretului anchetei…

— Evident, spuse Fabian Ballinger, fără să înţeleagă nimic.

În spatele biroului, aşezat într-o poziţie meditativă, profesorul aştepta ca investigatorul să se hotărască şi părea să-l încurajeze din priviri, ca şi cum ar fi vrut să-i ridice o povară de pe umeri oferindu-i în avans iertarea păcatelor.

— În momentul de faţă avem de-a face cu trei crime.

— Una în plus faţă de data trecută…

— Chiar aşa.

— Da, sunt cam multe, comentă Ballinger privindu-şi mâinile.

Camille îi explică pe scurt felul în care fuseseră comise.

— Avem certitudinea că cele trei crime reproduc întocmai *American Psycho, Dulcele sărut al Daliei* şi *Laidiaw.* Cunoaşteţi cărţile?

— Da. Le-am citit pe toate trei.

— Ce puncte comune credeţi că au?

— *A priori* niciunul, răspunse Ballinger, după un scurt moment de reflecţie. Un autor scoţian, doi americani… Aparţin unor şcoli diferite. Cel puţin între *Laidiaw* şi *American Psycho* e o diferenţă ca de la cer la pământ. Nu cunosc foarte bine anii de apariţie, dar nici din perspectiva asta nu cred că am putea găsi un punct comun.

— Dacă ipoteza noastră e corectă, trebuie să existe un element comun.

Ballinger se gândi un moment, apoi spuse:

— Poate că-i plac cărţile, pur şi simplu.

Camille nu se putu împiedica să zâmbească şi surâsul lui câştigă instantaneu simpatia celuilalt.

— La asta nu m-am gândit, zise el. E cam bizar.

— În cazul iubitorilor de literatură, ştiţi cum e: câte bordeie, atâtea obiceiuri.

— În cazul criminalilor, mai puţin. Într-o anumită măsură, sunt mai logici. Sau, în fine, au o logică a lor.

— Dacă n-aş crede că e de prost gust…

— Nu contează. Spuneţi!

— Aş spune că alege doar cărţi excelente!

— Aveţi dreptate, surâse Camille din nou. Prefer să caut un tip cu gusturi alese. Mă pune şi pe mine în valoare.

— Criminalul dumneavoastră citeşte cărţi foarte bune. E un cunoscător.

— Fără îndoială. Dar, pe deasupra, e şi foarte bolnav. Mai trebuie să aflăm un lucru foarte important: când au început toate astea.

— Adică? întrebă Ballinger.

— Îi cunoaştem crimele doar de când a început să le „semneze". Poate că am putea anticipa când se va opri, dar nu ştim nici unde, nici când, nici cu ce roman a început totul.

— Da, înţeleg... spuse Ballinger, care în mod clar nu înţelegea nimic.

— Putem presupune că a mai ucis. Fără îndoială, a început cu mult timp în urmă, cu mult înainte de Glasgow. Aria sa de acţiune este extinsă, are un proiect ambiţios. Ziceaţi că romanele despre care avem cunoştinţă sunt clasice ale genului, nu?

— Dacă nu clasice, atunci cel puţin foarte cunoscute. Mă rog, nu neapărat în sensul academic al cuvântului.

— În acest caz, reluă Camille vizibil încurajat, mă miră ceva. Dacă aduce un fel de omagiu literaturii poliţiste, de ce să nu presupunem că şi-a început seria de crime cu un „clasic"? Ar fi destul de logic, nu?

Faţa lui Ballinger se lumină.

— Desigur. Pare foarte plauzibil.

— Şi cam câţi clasici ai genului există, în opinia dumneavoastră?

— N-aş putea să vă spun. Destui. Mă rog, adăugă el după o clipă de gândire, nici chiar atâţia. Termenul „clasic" este, într-un fel, extrem de aproximativ. Definiţia lui ţine mai mult de sociologie şi istorie decât de literatură.

În faţa privirii nedumerite a lui Camille, Ballinger explică:

— La nivel sociologic, din punctul de vedere al unui public mai puţin avizat, anumite lucrări sunt considerate capodopere, dar nu şi pentru specialişti. Este vorba, după cum spuneam şi de un nivel istoric. Un roman clasic nu e neapărat o capodoperă. *Necropolis,* de Libermann, este o capodoperă, dar deocamdată nu a devenit un clasic. În ce priveşte *Zece negri mititei*[10] se întâmplă pe dos. *Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd*?[11] este şi capodoperă şi un clasic al genului.

— Nu cunosc toate subtilităţile, spuse Camille. Dacă aş fi profesor de literatură, aş percepe, fără îndoială, nuanţele. Dar, din păcate, anchetez nişte crime în care sunt eviscerate femei în carne şi oase... Deci, încă o dată: despre câte capodopere, romane clasice sau volume

---

[10] Roman poliţist al autoarei Agatha Christie.

[11] Roman poliţist scris de Agatha Christie.

de referinţă vorbim? Cu aproximaţie…

— Din perspectiva asta, vreo trei sute. Mai mult sau mai puţin…

— Trei sute… Aţi putea să-mi faceţi o listă a volumelor cu adevărat… notabile şi să-mi spuneţi unde aş putea găsi rezumatele acestora? Am putea efectua o căutare computerizată folosind câteva elemente semnificative din fiecare lucrare…

— De ce îmi cereţi asta mie?

— Caut un specialist capabil să structureze, să sintetizeze unele cunoştinţe. La Omoruri nu prea avem specialişti în literatură. Mă gândisem să apelez la un librar…

— Grozavă idee! se grăbi Ballinger.

— Cunosc unul, dar nu prea vrea să colaboreze. Prefer să mă adresez, cum să spun, unui funcţionar public.

„Punct ochit, punct lovit", păru să gândească Ballinger. Utilizarea acestei denumiri pompoase nu-i prea lăsa loc de întors şi făcea trimitere la mai mult decât o datorie de onoare.

— Bine, să vedem. Mă rog… Lista nu-i chiar aşa de greu de întocmit. Dar selecţia va fi subiectivă.

Camille făcu semn că înţelegea foarte bine.

— Va trebui să fac rost de nişte lucrări monografice, de rezumate. Aş putea apela şi la câţiva studenţi… în două zile e bine?

— Perfect.

4

Interesul pe care îl suscită bombele mediatice se măsoară după mijloacele de care dispune Poliţia. Lui Camille i se repartiză o sală uriaşă, la subsol. Fără ferestre.

— Dacă ar fi fost încă o victimă, cred c-am fi avut dreptul şi la ferestre, comentă el.

— Poate că da, îi răspunse Le Guen. Dar una în minus ar fi însemnat că te-ai lins pe bot de computere.

Cinci baze computerizate erau în curs de amenajare, muncitorii instalau panouri din plută pentru afişarea informaţiilor, aparate cu apă caldă şi rece pentru cafea instant, mobilier pentru birouri, mese, scaune şi linii telefonice. Judecătoarea îl sună pe mobil pentru a stabili momentul primei informări. Conveniră să stea de vorbă a doua zi la 8: 30.

La 18: 30 echipa era completă. Nu mai lipseau decât două-trei scaune. Ca de obicei, Camille ţinu prima şedinţă de lucru în picioare.

— În primul rând, să facem prezentările. Sunt inspectorul-şef Verhoeven. O să-mi spuneţi mai scurt, Camille. Louis, aici de faţă, va coordona întreaga echipă. Toate rezultatele obţinute se vor aduna la el. Tot el se ocupă cu împărţirea sarcinilor.

Cei patru nou-veniţi îl priviră pe Louis în tăcere, clătinând din cap.

— Maleval. Teoretic e Jean-Claude, practic i se zice Maleval. Se ocupă de toată baza materială. Vorbiţi cu el despre tot ce e legat de computere, autovehicule, orice alte materiale etc.

Privirile se îndreptară spre cealaltă parte a sălii, unde Maleval ridică o mână, în semn de bun venit.

— În sfârşit, Armand. Împreună cu mine, este unul dintre cei mai vechi în meserie. Nu o să găsiţi altul mai bun pentru sarcinile tehnice. Dacă aveţi orice nedumerire în legătură cu vreo pistă în lucru, puteţi conta pe el. Vă va ajuta. E un tip extrem de generos.

Armand lăsă nasul în jos şi roşi.

— Bun. Acum urmează bobocii.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie şi o despături:

— Elizabeth…

O femeie la vreo patruzeci de ani, corpolentă, cu tenul deschis la culoare, purtând îmbrăcăminte fără vârstă.

— Bună! zise ea ridicând mâna. Mă bucur să mă aflu printre voi.

Camille o plăcu. Vorbea şi se purta fără fasoane.

— Bun venit, Elizabeth. Aţi lucrat la vreun caz mare?

— La „Îngerul Versini”…

Toată Poliţia Judiciară îşi amintea de Corsicanul din Paris, care strangulase unul după altul doi copii şi le scăpase tuturor printre degete în timpul unei urmăriri de opt săptămâni. Fusese omorât pe bulevardul Magenta, în urma unei curse care făcuse multe pagube. Presa făcuse mare tapaj.

— Bravo… Sper ca alături de noi să vă îmbogăţiţi palmaresul.

— Aşa sper şi eu…

Părea nerăbdătoare să se pună pe treabă. Îl privi scurt pe Louis şi se mulţumi să-i zâmbească amical şi să-l salute.

— Fernand? întrebă Camille, după ce-şi consultă lista.

— Eu, răspunse un bărbat în jur de cincizeci de ani.

Camille îl ghici imediat. Aer grav, privire uşor pierdută, ochi tulburi, ten pământiu, de alcoolic. Pragmatic, Le Guen îl sfătuise: „Fă-ţi

treaba cu el dimineaţa. Pe urmă, nu mai ai cu cine…”

— De la Moravuri, nu?

— Da. Nu prea ştiu cum stau lucrurile la Omoruri.

— O să ne fiţi extrem de util, sunt convins… adăugă Camille, arătându-se mai încrezător decât se simţea în realitate. O să lucraţi cu Armand.

— Deduc că tu eşti Mehdi? întrebă el în final, adresându-se unui tânăr care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

Blugi albaştri, tricou ostentativ, purtat fără pic de ostentaţie, muşchi lucraţi serios la sală, căşti de mp3-player atârnând neglijent în jurul gâtului. Mehdi avea o privire întunecată şi ascuţită, care lui Camille îi părea seducătoare.

— Absolut. Brigada 8… Mă rog… Lucrez acolo de puţin timp.

— Nu-i nimic, o să capeţi experienţă. Bun venit! O să faci echipă cu Maleval.

Cei doi îşi făcură un semn de convenienţă înainte ca Verhoeven să se fi putut gândi la regula în virtutea căreia îl tutuise pe tânăr şi le vorbise celorlalţi cu „dumneavoastră”. „Vârsta e de vină”, îşi spuse fără regrete.

— Şi, în sfârşit, Cob, zise Camille băgând hârtia în buzunar. Ne cunoaştem, dar n-am lucrat niciodată împreună…

Cob ridică o privire inexpresivă.

— Nu. Încă nu.

— El va fi informaticianul echipei.

Cob nu avu nicio reacţie auzind murmurul care cuprinse echipa şi se mulţumi să salute printr-o uşoară ridicare a sprâncenelor. Toţi auziseră despre isprăvile lui.

— Dacă-ţi lipseşte ceva, vorbeşte cu Maleval. O să rezolvăm în cel mai scurt timp.

Joi, 17 aprilie

1

— Până acum, niciun element nu dezminte ipoteza iniţială. E clar că făptuitorul urăşte femeile.

Judecătoarea Deschamps ţinuse prima şedinţă de sinteză la ora stabilită, fără să întârzie nicio secundă. Doctorul Crest îşi pusese servieta pe o masă şi consulta doar cele câteva însemnări de pe o foaie cu pătrăţele. Scria cu litere alungite şi aplecate.

— Scrisoarea completează profilul pe care încercasem să-l

creionez zilele trecute. Avem de-a face cu un ins cultivat şi pretenţios. A citit mult şi nu numai romane poliţiste. Are, cu siguranţă, studii superioare de filologie, filosofie, istorie sau ceva asemănător. Ştiinţe umaniste, probabil. Plin de sine deoarece vrea să arate că este un om cultivat. E de notat tonul călduros cu care vi se adresează, domnule inspector-şef. Vrea să vă placă. La rândul lui, vă place foarte mult. Şi vă cunoaşte.

— Personal? întrebă Camille.

— Sigur că nu. Cu toate că… orice e posibil. Cred totuşi că vă cunoaşte mai degrabă de la televizor sau din ce s-a scris în presă…

— Sincer, aş prefera să fie aşa, râse Camille.

Cei doi bărbaţi îşi zâmbiră cu sinceritate. Pentru prima dată se priveau aşa. Se ştie că primul surâs reprezintă pentru bărbaţi ori un semn de prietenie, ori unul aducător de necazuri.

— V-aţi arătat extrem de abil dând anunţul, continuă Crest.

— Ei…

— Da. Aţi pus întrebarea potrivită. Scurtă şi fără trimitere directă la el. I-aţi cerut să vă vorbească despre „opera" sa. Şi asta i-a plăcut la nebunie. Dacă l-aţi fi întrebat despre mobilul faptelor sale, ar fi fost un dezastru. Cu ajutorul întrebării l-aţi lăsat să creadă că îl cunoaşteţi, că l-aţi înţeles şi el s-a simţit pe teren sigur.

— Vă mărturisesc că n-am prea stat să mă gândesc la toate astea.

Pentru un moment, Crest lăsă în suspans comentariul lui Camille, apoi continuă:

— Ei, poate că totuşi v-aţi gândit, nu? Important e rezultatul. Nu sunt însă sigur că am aflat ceva în plus despre ce îl motivează.

Mărturiseşte că doreşte să realizeze o „operă de artă", că vrea să se ridice, cu falsă modestie, la înălţimea marilor modele pe care şi le-a ales.

— De ce oare? întrebă Elizabeth.

— Asta-i altă mâncare de peşte.

— Să fie vorba despre un scriitor ratat? continuă ea, dând glas bănuielii care trecea prin mintea tuturor.

— S-ar putea. De ce nu? E cea mai plauzibilă ipoteză.

— Dacă e un scriitor ratat, trebuie să fi scris ceva, preluă Mehdi. Trebuie să facem săpături prin edituri!

Naivitatea tânărului nu surprinse pe nimeni. Camille suspină uşor, în timp ce îşi masa pleoapele:

— Mehdi… un francez din doi are pretenţii de scriitor. Celălalt se crede pictor. Editorii primesc anual mii de manuscrise. Şi editori sunt câteva sute. Gândindu-ne cel puţin la ultimii cinci ani…

— OK, OK, îl întrerupse Mehdi, ridicând mâinile ca pentru a se apăra.

— Câţi ani să aibă? întrebă Elizabeth, încercând să-i vină în ajutor.

— Patruzeci-cincizeci.

— Nivelul de cultură? întrebă Louis.

— Dincolo de medie, aş spune. Ţine să demonstreze că e cult.

— De exemplu, trimiţând scrisoarea tocmai din Courbevoie… completă Louis.

— Chiar aşa! fu de acord Crest, puţin surprins. Aveţi dreptate. În teatru, se numeşte „efect scontat". E puţin… demonstrativ. Poate că aceasta va fi şansa noastră. E foarte prudent, dar atât de pătruns de importanţa sa, încât s-ar putea să facă greşeli. E obsedat de o idee despre care îi place să creadă că îl va înălţa spiritual. E foarte clar că are mare nevoie să fie admirat. Pe de altă parte, e interiorizat, întors asupra lui însuşi. Poate că asta e esenţa contradicţiei sale. Sigur că mai are şi altele.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Camille.

— Sigur că mai există multe zone obscure în profilul său, dar una dintre ele mă nedumereşte cel mai mult. De ce să meargă tocmai la Glasgow ca să dea viaţă scenelor imaginate de McIlvanney?

— Pentru că acolo le plasase autorul.

— M-am gândit şi eu la asta. Şi atunci, cum se explică plasarea crimei din *American Psycho* în Courbevoie, când ea are loc la New York?

Contradicţia asta nu-i trecuse nimănui prin cap, recunoscu Camille.

— Crima din Tremblay trebuia să se petreacă şi ea în străinătate. Nu ştiu exact unde, dar…

— În Los Angeles, îl ajută Louis.

— Aveţi dreptate, spuse în final Camille. Chiar că nu mai înţeleg nimic.

Încercă să-şi scoată deocamdată această idee din minte.

— Pentru moment, trebuie să ne gândim la următorul mesaj, spuse el.

— Suntem obligaţi să ne apropiem de el. Să-i punem întrebări

despre mobilul faptelor sale ar însemna să aruncăm pe apa sâmbetei toate eforturile de până acum. Trebuie să-l tratăm ca de la egal la egal. Trebuie să îi păreţi un om care îl înţelege cu adevărat.

— Aveţi sugestii? întrebă Camille.

— Nimic personal. O întrebare legată de următoarea crimă, poate. Apoi mai vedem.

— Revista apare lunea. Altfel spus, o săptămână distanţă între fiecare anunţ. Asta înseamnă mult timp. Prea mult.

— Am putea să ne mişcăm mai repede.

Vocea lui Cob se făcu auzită pentru prima dată.

— Revista are un site pe internet. Am verificat. Am putea da anunţuri online. Apar a doua zi.

Camille se retrase împreună cu doctorul Crest, ca să compună textul celui de-al doilea anunţ. Îl trimiseră apoi prin e-mail judecătoarei Deschamps. Anunţul conţinea doar trei cuvinte: „Şi dalia dumneavoastră…?" Era semnat şi de data asta cu iniţialele lui Camille Verhoeven. Cob fu însărcinat să îl plaseze pe site.

2

Lista întocmită de Ballinger conţinea o sută douăzeci de titluri. „Rezumatele vi le trimit în şase zile", adăugase el, cu litere de mână. O sută douăzeci! Imprimate pe două coloane însumau probabil doi, trei ani de lectură. Un mic breviar al amatorilor de literatură poliţistă, o mică bibliotecă ideală, perfectă pentru cititorul hotărât să-şi construiască o solidă cultură în domeniu, dar inoperabilă în cazul unei anchete criminale. Camille nu se putu abţine să caute printre titluri numărul celor pe care le citise (descoperi doar opt) şi al celor pe care le cunoştea (numărul total se ridica la şaisprezece). Regretă o clipă că asasinul nu era amator de pictură.

— Câte din cărţile astea cunoşti? îl întrebă pe Louis.

— Nu ştiu. Vreo patruzeci, poate…

Ballinger alesese în cunoştinţă de cauză şi era chiar ce i se ceruse, dar o listă atât de lungă făcea cercetarea imposibilă. Gândindu-se mai bine, Camille îşi dădu seama că ideea lui era proastă, deşi avusese intenţii bune.

La telefon, Ballinger se arătase destul de mândru de sine.

— Suntem pe cale să adunăm rezumatele. Trei dintre studenţii mei lucrează la asta. Şi-au făcut bine treaba, nu?

— E prea mult, domnule Ballinger.

— Nu vă faceţi griji, nu sunt prea ocupaţi semestrul acesta…

— Mă refeream la listă: o sută douăzeci de titluri. N-o să putem…

— De câte aţi avea nevoie?

Tonul universitarului dovedea că cei doi trăiau pe planete diferite: unul pe pământul nostru cel de toate zilele, cu crimele şi nebunia lui, celălalt în sferele înalte ale culturii.

— Sincer să fiu, chiar nu ştiu.

— Nu pot hotărî în locul dumneavoastră…

— Dacă ucigaşul nostru alege în funcţie de propriile gusturi, continuă Camille prefăcându-se că nu-i observă iritarea, lista pe care v-o cer va fi de nefolosit. După primele elemente pe care le avem la dispoziţie, omul are cultură în domeniu. Ar fi de mirare ca pe lista lui să nu figureze măcar două-trei romane clasice. Aici am avea nevoie de o mână de ajutor. Aici aţi putea interveni dumneavoastră.

— O să revizuiesc eu însumi titlurile.

Camille mulţumi în gol. Ballinger închisese deja.

Vineri, 18 aprilie

1

Armand şi Fernand formau un duet foarte simpatic. La două ore după prima întâlnire, semănau cu un cuplu vârstnic: Armand îi subtilizase deja ziarul, stiloul şi carneţelul, se servea fără ruşine din pachetul lui de ţigări (vârâse chiar câteva în buzunar, făcându-şi rezerve pentru seară) şi se prefăcea a nu băga în seamă scurtele absenţe ale lui Fernand, care revenea în mod regulat de la baie mirosind a bomboane mentolate. La ordinele lui Louis renunţaseră la lista mult prea vastă a fabricanţilor de tapet şi se concentrau acum asupra programelor imobiliare la care ar fi putut apela criminalul când se hotărâse să caute studioul din Courbevoie. Făcându-se totuşi util, Mehdi plecase să dea o raită pe la poşta centrală din Courbevoie, pentru a încerca să găsească un martor mai mult decât improbabil, în timp ce Maleval se interesa despre eventualii cumpărători de camere Minox. La rândul său, la indicaţia judecătoarei, Louis plecase să verifice lista cu abonaţii la *Nopţi albe.*

Pe la mijlocul dimineţii, Camille avu surpriza de a primi vizita profesorului Ballinger. Nici urmă din furia sau iritarea din ajun. Intră în sală afişând o emotivitate ciudată.

— Nu era necesar să vă deplasaţi… începu Camille. Abia pronunţate aceste cuvinte, înţelese că mai ales curiozitatea îl mânase pe

Ballinger să aducă personal informaţiile pe care le-ar fi putut trimite pe e-mail: privea în jur cu uimirea plină de fascinaţie a unui vizitator în catacombele romane.

Camille făcu onorurile, i-i prezentă pe Elizabeth, Louis şi Armand, singurii prezenţi în acel moment, insistând asupra „ajutorului preţios" pe care îl primeau din partea profesorului…

— Am refăcut lista…

— Sunteţi extrem de amabil, îi spuse Camille, luând foile prinse cu agrafe pe care i le întindea Ballinger.

Cincizeci şi unu de titluri, fiecare urmat de un rezumat, mergând de la un rând la un sfert de pagină. Le parcurse, reţinând ici-colo câteva: *Scrisoarea furată*[12], *Afacerea Lerouge*[13], *Câinele din Baskerville*[14], *Misterul camerei galbene*[15]… Ridică brusc ochii spre posturile computerizate. Odată epuizat efortul cerut de bunele maniere, se grăbea să scape de Ballinger.

— Vă mulţumesc foarte mult, îi spuse, întinzându-i mâna.

— Aş putea să vă ajut cu câteva comentarii.

— Rezumatele par extrem de clare.

— Dacă aş putea…

— Aţi făcut deja mult. Ajutorul dumneavoastră este foarte preţios.

În ciuda problemelor pe care şi le făcea Camille, Ballinger nu se ofuscă.

— În cazul acesta, vă las, spuse el cu o uşoară urmă de regret.

— Mulţumesc încă o dată.

Odată ieşit profesorul, Camille se repezi la Cob.

— Iată o listă cu romanele „clasice".

— Să ghicesc…

— Extragem elementele esenţiale care ţin de crimele descrise în cărţi. Căutăm cazuri nerezolvate care corespund acestor criterii.

— Când spui „noi"…

— Mă refer la tine, zâmbi Camille.

Făcu câţiva paşi şi se întoarse, preocupat de un gând.

---

[12] Povestire scrisă de Edgar Ala Poe.
[13] Roman de Emile Gaboriau.
[14] Roman de Arthur Conan Doyle.
[15] Roman de Caston Leroux.

— Mai am nevoie de ceva…

— Camille, ce mi-ai cerut o să-mi ia ore…

— Ştiu, ştiu. Totuşi, mai vreau ceva… Ceva destul de complicat.

Cob nu era omul pe care să-l iei la sentiment. Sentimentele lui, la fel întreaga sa persoană, ţineau exclusiv de lumea informaticii. Nimic nu-l putea provoca mai mult decât o căutare dificilă. Poate doar una imposibilă.

— Are legătură tot cu cazurile nerezolvate. Aş vrea să folosim informaţiile de care dispunem despre modurile de operare.

— Şi ce căutăm?

— Elemente ieşite din comun. Unele care n-au ce căuta în context, lucruri despre care ne întrebăm ce naiba caută acolo. Crime izolate, cu indicii incoerente. Mai întâi periem lista cu clasicii literaturii poliţiste, dar poate că tipul operează în funcţie de propriile gusturi. Ar fi putut lua ca model cărţi care nu se găsesc pe listă. Singura modalitate de a le repera sunt elementele iraţionale, cele care nu se potrivesc cu nimic deoarece sunt extrase din anumite romane.

— Nu prea există un asemenea mod de căutare.

— Ştiu. Dacă ar fi existat, n-aş fi apelat la tine. Aş fi luat un computer şi aş fi căutat singur…

— Aria de căutare…?

— Să zicem naţională, din ultimii cinci ani.

— O nimica toată!

— Cât timp o să-ţi ia?

— Nu ştiu încă, spuse Cob gânditor. Mai întâi trebuie să găsesc o metodă…

2

— L-ai luat în colimator încă de la început, nu? zise Camille surâzând.

— Nu neapărat, se apără Louis. Mă rog… N-ar fi primul criminal care anunţă el însuşi poliţia.

— Da, mi-ai mai spus-o.

— Ştiu, dar acum am nişte elemente în plus.

— Dă-i drumul!

— Jérôme Lesage, patruzeci şi doi de ani, celibatar. Librăria a fost a tatălui său, decedat în 1984. A studiat la Facultatea de litere. Sorbona. Lucrarea lui de diplomă se numeşte

Elemente de oralitate în romanul poliţist. Calificativ: foarte bine.

Familie: o soră, Claudine, de patruzeci de ani. Locuiesc împreună.

— Glumeşti, nu?

— Deloc. Au un apartament deasupra magazinului. Amândouă moştenite. Claudine Lesage, căsătorită în 1985 cu Alain Froissart. Data căsătoriei, 11 aprilie…

— La fix!

— Data e importantă: soţul, mort în accident de maşină în data de 21, adică zece zile mai târziu. Fusese moştenitorul unei averi importante, familie din nord, pe vremuri industriaşi în domeniul lânii, ulterior specializaţi în producerea de haine *pret-aporter.* Tipul era unicul fiu. La 21 aprilie 1985, soţia moşteneşte totul. Stă o vreme într-un spital de psihiatrie şi în anii care urmează, de două ori, pentru perioade mai lungi, în diverse case de sănătate. În 1988 revine definitiv la Paris. Se mută la fratele ei. În prezent e tot acolo.

Tipul pe care îl căutăm are resurse, iar Lesage e plin de bani. Punct ochit, punct lovit. Doi, calendarul. La 10 iulie 2001, asasinarea lui Grace Hobson în Glasgow. Magazinul e închis toată luna iulie. Fratele şi sora sunt în vacanţă. Oficial, în Anglia. Lesage are o cunoştinţă la Londra şi, aparent, stă la aceasta cincisprezece zile, între 1 şi 15. Din Londra la Glasgow zborul durează aproximativ o oră.

— Cam îmbârligată treaba.

— Dar e posibil. La 21 noiembrie 2001, asasinarea Manuelei Costanza. În apropiere de Paris. Uşor pentru Lesage. Nimic deosebit în programul său. 11 aprilie, Courbevoie. Idem. Paris, Tremblay şi Courbevoie sunt în apropiere. Deci nu e imposibil.

— Totuşi, e cam subţire…

— Tipul ne indică două cărţi din trei… Sună el însuşi în cazul celei dintâi. Nu putem interpreta corect motivul pentru care dă informaţii presei. Pretinde că i s-a întins o cursă… Poate că are chef să-şi facă reclamă…

— E posibil…

— Colac peste pupăză, e abonat şi la *Nopţi albe,* completă Louis, scoţând mai multe foi.

— Louis, îl temperă Camille luând documentul şi începând să-l răsfoiască. Omul e librar. E normal să fie abonat la toate revistele de specialitate. Uită-te, sunt zeci de librari care au un astfel de abonament. În plus, e vorba de librari, scriitori, servicii de documentare, ziare, de toate. L-aş putea găsi chiar şi pe tata… Aha! Uite-l! Ca să nu mai vorbim

că toată lumea are acces la site-ul lor de internet, anunţurile pot fi consultate gratuit şi…

Louis ridică mâinile în semn de capitulare.

— Bun şi acum ce propui?

— O anchetă la nivel financiar. Ca în orice magazin, în librărie se vehiculează multe lichidităţi. Ar trebui verificate mai îndeaproape intrările, ieşirile, achiziţiile, dacă apar cheltuieli masive şi nejustificate etc. Crimele astea sunt costisitoare…

Camille reflectă.

— Fă-mi legătura cu judecătoarea.

Sâmbătă, 19 aprilie

1

Gara Lyon. Ora 10 dimineaţa.

Observând-o înaintând spre el cu un mers de raţă, Camille rămase surprins văzând că Irene avea faţa mai rotundă decât la plecare şi burta mult mai mare. Se grăbi să-i ia troleul. O sărută stângaci. Părea epuizată.

— Cum a fost? întrebă el.

— În mare, ştii deja, răspunse ea, respirând greu.

Luară un taxi şi odată ajunşi acasă, ea se prăbuşi pe canapea cu un suspin de uşurare.

— Îţi pregătesc ceva?

— Un ceai, te rog.

Îi povesti apoi despre sejur.

— Tata nu face decât să vorbească. Şi întotdeauna numai despre el. Ce vrei, asta e tot ce ştie.

— Epuizant.

— Totuşi, sunt drăguţi.

Camille se gândi cum ar fi să-şi audă într-o bună zi propriul fiu afirmând că taică-său e drăguţ.

Îi ceru noutăţi despre anchetă. El îi dădu o copie a scrisorii criminalului, în timp ce cobora să verifice cutia poştală.

— Mâncăm împreună? întrebă ea la întoarcerea lui.

— Nu prea cred… răspunse el dintr-odată palid, ţinând în mână un plic închis.

Scrisoarea fusese trimisă din Tremblay-en-France.

Dragă domnule comandant.

Sunt extrem de fericit că vă interesaţi de opera mea.

Ştiu că acţionaţi în toate direcţiile posibile, iar asta înseamnă pentru dumneavoastră şi echipa dumneavoastră multă muncă şi osteneală. Îmi pare sincer rău. Credeţi-mă că, dacă aş putea să vă uşurez sarcina, aş face-o fără ezitare. Dar am o operă de terminat şi ştiu că mă înţelegeţi.

Of, eu pălăvrăgesc aici şi tot pălăvrăgesc în loc să vă dau un răspuns.

Dulcele sărut al Daliei.

Ce minunăţie romanul acesta, nu? Şi, fără falsă modestie, ce magnific omagiu i-am adus. Dalia „mea", aşa cum o numiţi atât de drăguţ, era o târfă de ultimă speţă. Total lipsită de graţie, puţin vulgară, dar atât de asemănătoare cu Evelyne. De la prima noastră întâlnire, am înţeles că i-ar sta mult mai bine în cartea lui Eliroy decât pe stradă. Înfăţişarea ei era, cum să spun, adecvată. Eliroy o descrie, dar mai mult după moarte decât în viaţă. Nopţi întregi mi-am repetat în gând frazele din roman, bântuind în neştire cartierele pariziene cu bordeluri. Ajunsesem să cred că nu voi găsi nicicând această perlă rară. Şi iat-o într-o zi apărând din neant, în colţul străzii Saint Denis. Era îmbrăcată în cel mai strident mod, cu cizme roşii şi lenjerie foarte vizibilă prin decolteul larg şi pe sub fusta despicată adânc în faţă. Zâmbetul ei m-a făcut să mă hotărăsc. Manuela avea o gură mare şi părul negru-corb, nevopsit. Am întrebat care era preţul şi am urcat împreună. O adevărată probă de curaj, Camille, vă asigur. Locul era mizerabil: camera mirosea a transpiraţie în aşa hal, încât lumânarea parfumată care ardea pe o comodă nu făcea faţă, patul era o oribilitate pe care nicio persoană cu mintea întreagă nu ar fi vrut să se întindă. Am făcut-o în picioare, cel mai bine pentru toată lumea.

Restul a fost o mare problemă de strategie. Prostituatele astea sunt extrem de suspicioase şi peştii lor, chiar dacă nu apar efectiv, îşi fac simţită prezenţa din umbră. Am fost nevoit să revin de câteva ori, prefăcându-mă a fi un client liniştit, drăguţ, nepretenţios, atractiv.

M-am ferit însă să apar des pe acolo şi la aceleaşi ore. Mă temeam ca prezenţa mea să nu se facă remarcată, în aşa fel încât tovarăşele ei să mă poată recunoaşte mai târziu.

I-am propus apoi să ne vedem în altă parte, pentru o noapte întreagă. Nu am crezut că va fi atât de greu să negociem preţul. Trebuia să discut cu peştele ei. Aş fi putut să mă răzgândesc, să caut altă fată, dar proiectasem deja asupra ei toate imaginile din roman. În mintea mea, intrase în rol atât de bine, încât nu am avut curajul să renunţ. Aşadar, m-

am întâlnit cu Lambert Grasul. Ce personaj! Nu știu dacă l-ați cunoscut în timpul vieții – ah, am uitat că e mort. Mă rog, o să revin la el. Era o figură extrem de… romanescă. Caricatural, dincolo de limita rezonabilului. M-a luat tare și eu i-am permis să o facă. Regulile jocului. Voia „să știe cu cine are de-a face", mi-a explicat. Tare își mai iubea meseria tipul ăsta. Sunt sigur că-și maltrata fetele ca toți ceilalți, dar vorbea despre ele într-un fel extrem de protector, de patern. Pe scurt, i-am explicat că am nevoie de „fata lui" pentru o noapte. Vă asigur, Camille, că m-a escrocat la maximum…

Ce rușine! Mă rog, ăsta era jocul. Mi-a cerut să-i dau adresa locului întâlnirii. Lațul începea să se strângă. I-am dat una falsă, cu jena unui tip însurat. A fost de ajuns ca să-l conving. Cel puțin așa am crezut atunci. M-am întâlnit cu Manuela a doua zi, puțin mai departe, pe bulevard. Credeam că o să-mi tragă clapa, dar afacerea era avantajoasă pentru ei.

În cartierul Livy, la doi pași de groapa de gunoi, se găsesc mai multe clădiri nelocuite, preluate de stat și pregătite pentru demolare. Ferestrele unora sunt astupate cu pietre și bucăți de placaj, cu adevărat sinistre. Două dintre ele sunt goale. Am ales-o pe cea de la numărul 57. Am dus-o acolo. Am simțit că nu prea se simțea bine pătrunzând într-un asemenea cartier. M-am arătat drăguț, stângaci, chiar împiedicat, îndeajuns încât să câștig încrederea celei mai îndărătnice târfe.

Totul era pus la punct. De abia intrați, i-am aplicat o lovitură de ciocan în ceafă. A leșinat pe loc. Am târât-o apoi în beci.

S-a trezit două ore mai târziu, legată de scaun, goală, sub lumina crudă a lămpii. Tremura, cu privirea înnebunită de spaimă. I-am explicat tot ce urma să i se întâmple și în primele ore s-a zbătut o groază, încercând să se elibereze, a urlat, în ciuda scotch-ului lipit pe gură, care nu-i lăsa nicio speranță să se facă auzită. Isteria ei mă agasa. Am ales să-i zdrobesc gambele încă de la început. Cu o bâtă de baseball. După aceea, lucrurile au fost mult mai simple. Incapabilă să se ridice, nu-i rămăsese decât să se târască pe podea și destul de puțin, pe distanțe destul de scurte. Sarcina mea s-a ușurat considerabil, atât pentru a o biciui, cum scria în carte, cât și pentru a-i arde sânii cu țigara. Cel mai dificil era, cu siguranță, să obțin din prima surâsul Daliei negre. Nu aveam dreptul să greșesc. Ce moment, Camille, ce moment sublim!

În munca mea fiecare detaliu are, după cum știți, importanța lui.

Asta în felul în care un puzzle nu-și găsește forma perfectă decât în momentul în care toate piesele sunt la locul lor.

O piesă lipsă şi opera devine altceva. Nici mai frumoasă, nici mai puţin frumoasă, dar diferită. Or, misiunea mea este de a face ca realitatea imaginară creionată de maeştri să fie reprodusă în detaliu. Acest „în detaliu" dă grandoare operei mele şi studierea celui mai mic amănunt atârnă extrem de greu. De aici dorinţa mea de a reuşi din prima acel surâs, de a-l reproduce la modul sublim. Arta mea înseamnă imitaţie, eu sunt un reproducător, un copiator, o foaie albă aşteptând să fie tipărită, aş putea spune. Abnegaţia mea este totală, devotamentul – fără limite. Mi-am dedicat viaţa altora.

Când am introdus lama sub ureche un centimetru, ţinând-o de păr, cât mai strâns şi mai aproape de craniu şi când am crestat o rană profundă până la colţul gurii, am simţit în amploarea gestului meu, în urletul animalic care i s-a ridicat din rărunchi şi a ieşit prin acea nouă jumătate de gură, din care sângele picura ca nişte lacrimi grele, că în sfârşit opera mea se desăvârşea. M-am ocupat apoi de cealaltă jumătate de zâmbet: rana era poate un pic prea adâncă… Important este că acel surâs al Daliei a constituit pentru mine, după cum sigur vă imaginaţi, recompensa supremă. Acel zâmbet magnific reprezenta dintr-odată toată frumuseţea lumii condensată într-o operă de artă. Am mai verificat încă o dată cât de mult sens căpăta misiunea mea datorită grijii pentru detalii.

După ce Manuela şi-a dat sufletul, am tăiat-o aşa cum se cerea, cu un cuţit de măcelar. Nu sunt specialist în anatomie şi am fost nevoit să consult de mai multe ori un manual pe care îl studiasem deja îndelung, pentru a putea găsi viscerele lipsă ale Daliei negre. Cu intestinele era simplu, la fel cu ficatul şi stomacul. Dar ştiţi oare unde se găseşte vezica biliară?

Pentru a spăla bucăţile, a trebuit să urc totul la etaj şi, cum aceste clădiri nu mai au de mult apă şi electricitate, am fost nevoit să folosesc apa de ploaie dintr-o cisternă pe care foştii proprietari o abandonaseră în grădina din spatele casei. Am avut grijă să-i spăl bine părul.

La primele ore ale dimineţii, era deja prea multă lumină ca să pot termina opera la groapa de gunoi. Mă temeam că lumea începuse se lasă pe stradă şi am preferat să mă întorc acasă. Eram zdrobit de oboseală, dar şi fericit. A doua zi, la lăsarea întunericului, m-am întors pentru a termina treaba, aruncând cele două bucăţi de corp la groapă, aşa cum era scris în carte.

Singura mea greşeală, dacă o pot numi aşa, a fost că am trecut încă odată cu maşina prin faţa imobilului. Doar când am ajuns acasă mi-am

dat seama că fusesem urmărit de o motocicletă. Tocmai împingeam uşa casei mele, când am auzit-o trecând pe stradă. Motociclistul, complet ascuns în spatele căştii de protecţie, a întors pentru o clipă capul spre mine. Am înţeles în acelaşi moment că mă lăsasem descoperit. Manuela nu se întorsese în timpul zilei, iar peştelui nu i se păruse probabil suspect, deoarece ştia că lucrase în timpul nopţii. Dar când fata nu apăruse nici în seara următoare… Mi-am dat seama că fusesem urmărit în ajun, fără să ştiu. Motociclistul revenise la imobilul unde mă văzuse intrând cu ea, mă detectase trecând pe acolo şi mă urmărise… Lambert Grasul ştia acum unde locuiesc, eram la mila lui şi gata cu liniştea mea de toate zilele. Am părăsit imediat Parisul. N-a durat decât o zi, dar ce zi…! Ce angoasă, Camille! Trebuie să trăiţi o astfel de situaţie pentru a înţelege. A doua zi însă, mi-am revenit. Am citit în ziare că Lambert fusese arestat pentru un jaf. Spre deosebire de poliţiştii care îl arestaseră sau de judecătorul care îl condamnase, eu ştiam sigur că Lambert avea o strategie mai amplă şi că nu luase parte la infracţiunea pentru care fusese condamnat. Opt luni. Convingerea că va ieşi după numai trei luni era puţin pe lângă cât spera să scoată de la mine la ieşire. L-am aşteptat calm. Nu am făcut nicio mişcare în primele săptămâni, ca să scap de supravegherea pe care Lambert o ordonase, cu siguranţă, din închisoare. Cel mai prudent era să mă comport normal, să nu trădez nicio urmă de neliniște. Strategia mea a funcţionat, până la urmă. Omul nu m-a mai bănuit. Când am aflat că urma să fie eliberat sub control judiciar, mi-am luat câteva zile de concediu. M-am instalat în casa părintească pe care o am în provincie. Merg rareori acolo, pentru că nu mi-a plăcut niciodată. Îmi place doar grădina, dar casa e prea mare şi izolată, acum, că satele din jur sunt părăsite. L-am aşteptat cu răbdare. Probabil că era tare sigur pe el şi foarte nerăbdător. A apărut fără întârziere, însoţit de un om de încredere. Au intrat în timpul nopţii pe uşa din spate, vrând să mă ia pe nepregătite şi i-am omorât pe amândoi cu puşca de vânătoare, trăgându-le câte un glonţ drept în cap. L-am îngropat în grădină. Sper că nu vă grăbiţi să-i găsiţi… Asta e. Acum, când v-aţi convins cât de scrupulos am lucrat, sunt sigur că mă cunoaşteţi mai bine şi că măcar dumneavoastră apreciaţi toate operele mele, la justa lor valoare.

Cu toată simpatia.

Luni, 21 aprilie

1

Le Matin.

Poliția îl contactează pe „Romancier” prin anunțuri la mica publicitate.

E clar că afacerea „Romancierul” se dovedește excepțională din toate punctele de vedere. Prin natura crimelor, în primul rând: poliția a găsit deja cadavrele a patru tinere (dintre care unul în Scoția), toate omorâte în condiții înfiorătoare. Prin felul în care operează criminalul, în al doilea rând (e un fapt cunoscut deja că asasinul acționează reproducând crime din romane polițiste). Nu în ultimul rând, prin felul în care poliția efectuează ancheta.

Inspectorul-șef Verhoeven, însărcinat cu dosarul, sub îndrumarea judecătoarei Deschamps, a încercat să ia legătura cu criminalul în serie prin intermediul… unui anunț: „Vorbiți-mi despre BEE”. E vorba, evident, de Bret Easton Ellis, autorul american al lucrării American Psycho, din *care s-a inspirat „Romancierul” pentru dubla crimă din Courbevoie. Anunțul a apărut în ediția de lunea trecută. Nu știm dacă asasinul l-a citit sau dacă a dat vreun răspuns, dar modul de lucru este cel puțin original. Încăpățânat, comandantul a dat un al doilea anunț, la fel de scurt ca primul: „Și dalia dumneavoastră…?” Acesta face trimitere la o altă crimă a „Romancierului”: uciderea unei tinere prostituate, inspirată din capodopera lui James Eliroy: Dul*cele sărut al Daliei.

Am încercat să luăm legătura cu ministrul justiției, dar și cu cel de interne, ca să vedem dacă această metodă, prea puțin ortodoxă, avea aprobarea autorităților publice. Cei doi nu au dorit să facă declarații și îi înțelegem.

Deocamdată…

Camille aruncă ziarul cât colo, sub privirile prefăcut neatente ale întregii echipe.

— Louis! strigă el. Du-te și caută-l!

— Pe cine?

— Pe porcul ăsta împuțit. Te duci și mi-l aduci aici cu pielea-n băț! Rapid!

Louis nu făcu nicio mișcare. Se mulțumi să coboare privirea și să-și aşeze șuvița. Armand își luă inima în dinți.

— Camille, ești pe cale să faci o mare prostie. Îmi pare rău…

— Ce prostie? urlă el din nou.

Se învârtea ca leul în cușcă, punând mâna pe diverse lucruri și trântindu-le apoi la loc, în dorința vizibilă de a sparge ceva. Orice.

— Ar trebui să încerci să te calmezi!

— Armand, tipul ăsta mă scoate din minţi. De parcă n-am fi deja în rahat până-n gât… Nici urmă de deontologie. Un nenorocit. El scrie, noi ne afundăm! Louis, mergi şi caută-l!

— Am nevoie de…

— De nimic! Caută-l şi adu-mi-l aici. Dacă nu vrea să vină, trimit brigada să-l scoată din redacţie în şuturi şi să-l aresteze preventiv!

Louis preferă să nu mai insiste. Era clar că şeful îşi pierduse cu totul simţul realităţii.

În clipa în care ieşea, Mehdi îi întinse telefonul lui Camille:

— Şefu', un ziarist de la *Le Monde*…

— Spune-i să se ducă dracului, zise acesta, întorcându-i spatele. Şi dacă-mi mai spui „şefu'", o să te duci şi tu după el.

2

Louis era un tip prudent. Hotărî să se pună în pielea inspectorului-şef, ceea ce se întâmpla mai frecvent decât s-ar fi putut crede. Reuşi să-l invite pe Buisson „în numele inspectorului-şef Verhoeven" şi acesta se prezentă de bunăvoie. Camille avusese timp să se calmeze. Dar la vederea ziaristului:

— Sunteţi un dobitoc, Buisson.

— Vreţi să spuneţi că sunt „jurnalist".

Antipatia reciprocă de la prima lor întâlnire reapăru spontan. Camille preferase să-l primească în biroul său, de teamă ca Buisson să nu prindă în timpul discuţiei vreo informaţie pe care nu trebuia s-o cunoască. Louis rămăsese lângă ei, gata să intervină în caz că lucrurile degenerau.

— Trebuie să ştiu de unde aflaţi toate aceste informaţii.

— Uşurel, inspectore! Suntem amândoi prea maturi ca să ne pretăm la un astfel de joc! Îmi cereţi să vă dezvălui surse protejate de secretul profesional şi o faceţi cu bună ştiinţă…

— Unele informaţii ţin de secretul anchetei. Am puterea să…

— Nu aveţi nicio putere, i-o tăie Buisson. Şi niciun drept!

— Am dreptul să vă arestez preventiv. Nu mă costă nimic.

— V-ar costa un scandal în plus. Aveţi vreun motiv? Vreţi să-mi îngrădiţi dreptul la libera informare?

— Scutiţi-mă cu deontologia, Buisson! Vă faceţi de râs. Chiar şi tatăl meu…

— Şi ce vreţi să faceţi, inspectore? Vreţi să arestaţi toată presa pariziană? Suferiţi de mania grandorii…

Camille îl privi un moment, ca şi cum l-ar fi văzut pentru întâia oară. Buisson îl privea cu un surâs enervant, de parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă întreagă.

— De ce procedaţi în felul ăsta, Buisson? Ştiţi prea bine cât de dificilă e ancheta asta, că trebuie să-l arestăm pe nebun şi că tot ce scrieţi ne împiedică să ne facem datoria.

Buisson păru să se destindă dintr-odată, ca şi cum l-ar fi adus pe Camille exact unde dorise.

— V-am propus un târg, inspectore. L-aţi refuzat. Nu e vina mea. Poate că v-aţi răzgândit…

— Niciodată. Poliţia nu încheie târguri cu presa.

Buisson zâmbi larg şi se ridică, privindu-l pe Camille de la înălţimea staturii sale.

— Sunteţi un tip eficace, inspectore, dar nu şi prudent.

Camille continua să-l privească timp de câteva secunde.

— Vă mulţumesc pentru cooperare, domnule Buisson.

— A fost o reală plăcere. Oricând.

Adevărata plăcere se făcu simţită odată cu ediţia de seară, de la ora 16. *Le Monde* prelua informaţiile lui Buisson. Când îi telefonă lui Irene ca să afle cum se simte, ea îl anunţă că la radio se întâmpla acelaşi lucru. Judecătoarea Deschamps nu-l sună direct pe el, ceea ce nu mirosea a bine.

Camille tastă: „Philippe Buisson, ziarist".

Louis se aplecă spre ecran.

— De ce faceţi asta? îl întrebă Louis când îl văzu dând clic pe un site care se autointitula „Totul despre ziariştii francezi".

— Îmi place să ştiu cu cine am de-a face, răspunse Camille şi aşteptă rezultatele, care nu întârziară să apară.

Scoase un fluierat de surpriză.

— Măi să fie! E de viţă nobilă, ştiai?

— Nu.

— Philippe Buisson de Chevesne, doar atât. Îţi spune ceva?

Louis reflectă un moment.

— Ar trebui să aibă legătură cu familia Buisson din Mortiere, nu?

— O, da! zise Camille. Nu prea cunosc treburile astea…

— Familie nobilă, ruinată în timpul Revoluţiei.

— Trăiască egalitatea! Ce informaţii găsim în plus? Studii la Paris. Facultatea de jurnalism. O primă slujbă la *Ouest-France,* colaborări la

câteva cotidiene de provincie, un stagiu la FR3 din Bretagne, apoi *Le Matin.* Celibatar. Bun… Şi lista cu câteva articole. Mă descurc, nu? Sunt pe cai mari…

Camille închise fereastra, apoi computerul. Se uită la ceas.

— Nu vreţi să plecaţi acasă? îl întrebă Louis.

— Camille! îl strigă Cob, băgând capul pe uşă. Poţi să vii, te rog?

3

— Prima căutare. Lista lui Ballinger a fost cea mai simplă, începu Cob.

Introdusese în fişierul cazurilor nerezolvate elemente-cheie ale rezumatelor propuse de Ballinger şi de studenţii săi şi extinsese căutarea la ultimii zece ani. Primul rezultat nu indicase decât cinci cazuri care ar fi putut corespunde unor romane celebre. Listarea făcea un rezumat al fiecărui dosar, al momentului, al numelui anchetatorului, dar şi al datei la care se renunţase la anchetă, din lipsă de rezultate. Pe ultima coloană, Cob adăugase titlul romanului corespunzător.

Camille se opri doar la elementele esenţiale:

Iunie 1994 – Perrigny (Yonne) – asasinarea unei familii de agricultori (părinţii şi doi copii) – Sursă posibilă: Truman Capote – *Cu sânge rece.*

Octombrie 1996 – Toulouse – bărbat împuşcat în ziua nunţii – Sursă posibilă: William Irish – *The Bride Wore Black.*

Iulie 2000 – Corbeil – femeie găsită moartă în apa unui râu – Sursă posibilă: Emile Gaboriau – *Crimele misterioase.*

Februarie 2001 – Paris – poliţist căzut la datorie în timpul unui jaf – Sursă posibilă: W. Riley Burnett – *Little Caesar.*

Septembrie 2001 – Paris – un poliţist se sinucide în propria maşină – Sursă posibilă: Michael Connelly – *The Poet.*

— A doua sarcină, continuă Cob, lista cu „elemente iraţionale". A fost foarte complicat, adăugă el, apăsând pe tastatură. Am lucrat în mai multe etape: *modus operandi,* probe circumstanţiale, locuri ale faptelor şi identitatea victimelor. O nebunie…

Pagina se opri în sfârşit la o fereastră. 37 de rânduri.

— Dacă lăsăm la o parte crimele fără premeditare, comentă Cob dând click şi pe cele fără premeditare dovedită, ne rămân 25. Ţi-am făcut o listă. Dintre acestea, 7 au autori multipli. Asta e a doua listă. Din cele 18 rămase, 9 au mobiluri economice, victime foarte în vârstă, femei cunoscute ca sado-masochiste etc. Rămân 9.

— Foarte bine.

— E vorba de lista asta, de jos.

— Ceva interesant?

— Dacă vrei…

Aruncă o privire.

— Cum adică, dacă vreau?

— În niciuna dintre situaţii nu apar indicii bizare. Mă rog, în sensul în care vrei tu. Sunt câteva necunoscute, bineînţeles, dar nimic total incoerent, niciun obiect ciudat, niciodată neobişnuită, nicio armă mai specială, nimic din ce căutăm noi.

— Să văd…

Camille se întoarse şi ridică privirea spre Elizabeth.

— Ce părere ai?

— Scoatem toate astea din arhivă, le verificăm toată noaptea şi discutăm la prima oră…

— OK, daţi-i drumul, spuse Camille scoţând lista din imprimantă şi înmânându-i-o.

Elizabeth se uită şi ea la ceas şi îl privi întrebător. Camille îşi masă pleoapele.

— Mâine-dimineaţă, Elizabeth. Odată cu aurora cea cu degete trandafirii…

Înainte de a pleca şi el, Camille îi trimise un e-mail doctorului Crest, propunându-i următorul text pentru viitorul anunţ: „Şi celelalte opere…? C.V".

Marţi, 22 aprilie

1

Pe la 8, Elizabeth apăru în sala în care toţi ceilalţi erau adunaţi, trăgând după ea un cărucior pe care stivuise dosarele scoase din arhivă. Paisprezece dosare pe care le selectase utilizând lista lui Cob, nouă de o parte şi cinci de cealaltă.

— Cum stăm cu Lesage?

— Judecătoarea tocmai ne-a dat undă verde, răspunse Louis. Iniţial a spus că nu avem destule dovezi pentru o arestare preventivă, dar Garda Financiară i-a permis lui Cob să acceseze toate conturile bancare ale familiei Lesage, activele, creditele ipotecare etc. Depinde de el de acum încolo.

Cob era deja concentrat şi se apucase de treabă.

De când era acolo? Confiscase computerul lui Fernand – care

oricum nu mai era în stare să distingă ecranul încă de după-amiază – şi îl legase la al său. Silueta sa dispărea în acel moment în spatele celor două monitoare şi se ghiceau mâinile zburând pe cele două tastaturi pe care şi le pusese în faţă, una sub alta, ca un cântăreţ la orgă.

Camille privi gânditor grămada de dosare, apoi membrii echipei. Pentru a putea frunzări toate materialele trebuia să ai ochiul format şi să lucrezi repede. Mehdi nu avea experienţa necesară. Maleval venise cu faţa lui de zile mari, aceea specifică unei nopţi nedormite. Incapabil de concentrare. La Fernand nici nu îndrăznea să se gândească. Mirosea deja a vin şi a bomboane mentolate.

— Bun. Elizabeth, Armand, Louis… şi eu.

Se instalară toţi patru la masa cea mare, pe care îi aşteptau cutiile din arhivă.

— Astea sunt dosare de cazuri nerezolvate. Conţin elemente ieşite din comun, date care nu corespund profilului victimei şi care ar putea fi legate de textul vreunei cărţi. E o ipoteză cam trasă de păr, sunt de acord. Prin urmare, nu trebuie să pierdem prea mult timp cu ele. Obiectivul: redactarea unui rezumat clar al fiecărui caz. Cam două pagini… Pentru profesorul Ballinger şi studenţii săi. Ar trebui să ne poată spune dacă aceste cazuri se leagă în vreun fel de romane cunoscute. Aşteaptă să primească rezumatele până la prânz.

Se opri un moment ca să reflecteze.

— Louis, trimite-i documentele prin fax şi lui Jérôme Lesage. Să vedem ce zice. Dacă reuşim să facem rezumatele până la prânz, o să le parvină până la începutul după-amiezii şi se pot apuca de treabă imediat.

Bătu din palme ca un om hămesit care urmează să se aşeze la masă.

— Hai, la treabă! Trebuie să terminăm rezumatele înainte de prânz.

În atenţia profesorului Ballinger

Avem aici nouă crime nerezolvate care ar putea fi inspirate de romane poliţiste franţuzeşti sau străine. Se referă la şase femei, doi bărbaţi şi un copil şi sunt vechi de mai bine de zece ani. Brigada Omoruri ar vrea să coroboreze, cu cât mai multă precizie, elementele anchetei cu textul romanului care ar fi putut servi drept model.

Cazul 1 – 13 octombrie 1995 – Paris –

negresă de treizeci şi şase de ani, dezmembrată în cadă.

Indiciu inexplicabil:

După tranşare, corpul femeii a fost îmbrăcat în haine bărbăteşti.

Cazul 2 – 16 mai 1996 – Fontainebleau – agent comercial de treizeci şi opt de ani, împuşcat în cap în pădurea Fontainebleau.

Indicii inexplicabile:

1. Armă rară, un Colt Woodsman, calibrul 22.
2. Hainele în care era îmbrăcată victima nu erau ale ei.

Cazul 3 – 24 martie 1998 – Paris – femeie însărcinată, de treizeci şi cinci de ani, găsită eviscerată într-un depozit.

Indiciu inexplicabil:

La picioarele victimei, orfană crescută sub tutela DDASS, s-a găsit o coroană funerară inscripţionată: „Pentru scumpii mei părinţi".

Cazul 4 – 27 septembrie 1998 – Maison-Alfort – bărbat de patruzeci şi opt de ani, decedat în urma unei crize cardiace, găsit în fosa septică a unui garaj.

Indicii inexplicabile:

1. Victima, tehnician la o farmacie din Douai, a fost văzută la locul de muncă de trei martori diferiţi, în ziua şi pe la aproximativ aceeaşi oră.
2. Fusese omorât cu trei zile înainte de a fi transportat la garajul unde a fost găsit.

Cazul 5 – 24 decembrie 1999 – Castelnau

(65) Fetiţă de nouă ani găsită spânzurată într-un cireş dintr-o livadă aflată la 30 de kilometri depărtare de domiciliu.

Indiciu inexplicabil:

Ombilicul tinerei victime fusese decupat cu un *cutter* înainte de spânzurare.

Cazul 6 – 4 februarie 2000 – Lille – moarte cauzată de hipotermie, o femeie de patruzeci şi şapte de ani fără domiciliu.

Indiciu inexplicabil:

Corpul victimei a fost găsit într-un frigider în funcţiune dintr-un abator dezafectat, alimentarea cu electricitate fiind făcută de la un felinar din stradă.

Cazul 7 – 24 august 2000 – Paris – corpul gol al unei tinere strangulate scos din bena unei macarale de dragaj pe canalul Ourcq.

Indicii inexplicabile:

1. Victima avea un semn din naştere fals (pe interiorul coapsei

stângi), făcut cu cerneală permanentă.

2. Nămol proaspăt scos din canal acoperea parţial corpul victimei, chiar dacă bena nu fusese folosită recent.

Cazul 8 – 4 mai 2001 – Clermont-Fenând –

femeie de şaptezeci şi unu de ani, văduvă, fără copii, împuşcată cu două gloanţe în inimă.

Indiciu inexplicabil:

Crima a fost comisă şi cadavrul s-a găsit într-un Renault fabricat în 1987, declarat radiat în urmă cu şase ani.

Cazul 9 – 8 noiembrie 2002 – La Baule – femeie de douăzeci şi patru de ani, strangulată.

Indiciu inexplicabil:

Victima a fost găsită purtând haine de stradă, pe plajă şi fusese acoperită cu zăpadă carbonică provenind de la un extinctor industrial.

3

La începutul după-amiezii, echipa se apucă de prima listă a lui Cob. Louis se ocupă de cazul din Perrigny, Elizabeth, de cel din Toulouse, Maleval fu însărcinat cu cel al poliţistului împuşcat în Paris, Armand, cu afacerea din Corbeil şi Camille cu sinuciderea poliţistului parizian.

Veştile bune nu se lăsară aşteptate. Niciunul dintre cazuri nu prezenta suficiente asemănări cu rezumatele propuse de Ballinger. Criminalul – ştiau acum cu certitudine – era scrupulos până în cele mai mici detalii, iar aici fiecare caz prezenta diferenţe semnificative faţă de textul din care era posibil să fie inspirat. Louis termină primul, în mai puţin de trei sferturi de oră („imposibil…" se lamenta el cu seriozitate), urmat de Elizabeth şi apoi de Maleval. Camille puse şi el dosarul la loc în vraf, fără să poată scoate un suspin de uşurare.

— Cafea pentru toată lumea?

— Nu şi pentru tine… spuse Armand, intrând în birou cu o privire sumbră.

Camille îşi împreună mâinile şi apoi îşi masă încet pleoapele, într-o linişte mormântală.

Toate privirile erau aţintite asupra siluetei transparente a lui Armand.

— Cred că ar trebui să-l suni pe şeful de divizie. Şi pe judecătoare…

— Despre ce e vorba? întrebă, în sfârşit, Camille.

— Despre *Crimele misterioase,* alea din *Orvical.*

— Orcival, îl corectă cu blândeţe Louis.

— Orvical, Orcival, cum vrei tu, reluă

Armand. Dar pentru mine e cazul din Corbeil. Punct cu punct.

Tocmai atunci sună profesorul Ballinger.

Cu mâna liberă, Camille reîncepu să-şi maseze pleoapele. Din locul în care se găsea vedea foarte bine panoul din plută pe care puseseră fotografiile dublei crime din Courbevoie (degetele tăiate ale fetei dispuse într-o corolă), ale crimei din Tremblay (o fotografie a corpului reasamblat al Manuelei Costanza) şi ale celei din Glasgow (cadavrul micuţei Grace Hobson în poziţia aceea jalnică, de abandon). Simţea că nu mai putea respira.

— Noutăţi? întrebă prudent.

— Nimic nu corespunde în totalitate vreunei lucrări pe care s-o cunoaştem, spuse Ballinger, pe un ton profesional. Unul dintre studenţi a crezut că recunoaşte cazul din martie 1998, treaba cu femeia eviscerată din depozit. E o carte pe care eu n-o cunosc. Se numeşte… *Asasinul din umbră.* Autorul ar fi un oarecare Philip Chub sau Hub. Un necunoscut. Am aruncat o privire pe internet şi nu l-am găsit. Cartea trebuie să fie foarte veche, pentru că tirajul este epuizat. Cu privire la cazul agentului comercial din pădurea Fontainebleau… vă mărturisesc că am încă unele îndoieli. Există elemente care nu se potrivesc, dar seamănă foarte mult cu *The End of the Night,* de John Dann MacDonald, dacă o ştiţi…

4

Louis îi aduse lui Camille chitanţa noului anunţ pe care Cob îl transmisese şi care urma să apară *online,* cel mai târziu în dimineaţa următoare. În momentul în care tânărul se pregătea să plece, Camille îl opri:

— Louis! Vreau să ştiu ce se petrece între tine şi Maleval. Faţa adjunctului deveni dintr-odată impenetrabilă.

Camille ştiu pe loc că nu avea să afle nimic.

— O treabă între bărbaţi…? încercă totuşi, în speranţa că îl va face să se răzgândească.

— Nu o treabă… E… o mică neînţelegere, nimic mai mult.

Camille se ridică şi se apropie de el. În toate cazurile de felul acesta, Louis reacţiona întotdeauna la fel. Părea că încearcă să se micşoreze, ca şi cum ar fi dorit să anuleze diferenţa de statură dintre ei ori să sublinieze diferenţa de statut, gest care pe Camille îl flata şi îl

enerva în acelaşi timp.

— O să ţi-o spun foarte clar, Louis, pentru prima şi ultima oară. Dacă neînţelegerile voastre au de-a face cu serviciul…

Nici nu apucă să termine şi celălalt îl întrerupse:

— Nici nu se pune problema!

Camille îl privi un moment, neştiind ce atitudine să adopte.

— Oricum, treaba asta nu-mi place.

— E vorba de ceva personal.

— Intim?

— Personal.

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă Le Guen, renunţă Camille, întorcându-se în birou.

Louis plecă în acelaşi moment. Camille pândi mâna cu care îşi îndrepta şuviţa, dar nu-şi mai amintea semnificaţia gestului. Rămase gânditor încă un moment, îl sună pe Cob pe linia internă şi apoi decise, în sfârşit, să plece.

5

Pe la sfârşitul zilei, Le Guen termină de citit cele două informări pe care Camille le redactase în grabă. Lăţit în noul fotoliu, ţinea documentul cu mâinile sprijinite de burtă. În aşteptare, Camille derula în minte filmul celor două cazuri care tocmai apăruseră, cele pe care măcar reuşiseră să le reconstituie.

Prima informare se referea la „asemănările aproape certe" descoperite de Ballinger între un roman american din 1950, intitulat *The End of the Night şi* cazul din Fontainebleau.

La 16 mai 1996, într-o dimineaţă târzie, Jean-Claude Boniface şi Nadege Vermontel descoperiseră în pădurea Fontainebleau cadavrul unui bărbat împuşcat în cap.

Acesta fusese identificat curând drept Roland Souchier, agent comercial specializat în vânzarea de echipamente sanitare şi instalaţii. Glonţul provenea dintr-un pistol automat de calibrul 22, armă puţin utilizată în regiune şi neînregistrată. Portofelul, banii şi cardurile de credit dispăruseră. Ideea crimei pe motiv de jaf câştiga din ce în ce mai mult teren, având în vedere că unul dintre cârduri fusese utilizat la o benzinărie, la 30 de kilometri sud de locul faptei şi că fugarul folosea maşina victimei.

Două indicii atrăseseră în particular atenţia anchetatorilor. Era vorba, în primul rând, de arma automată de calibrul 22, puţin comună.

Testele balistice indicau un Colt Woodsman, armă americană de competiţie şi de amatori, care nu se mai fabrica din anii ’70. Pe tot teritoriul Franţei, fusese înregistrată doar în câteva locuri.

În al doilea rând, un fapt neobişnuit se lega de îmbrăcămintea victimei. Bărbatul purta în ziua morţii o cămaşă sport albastru-deschis şi mocasini albi. Soţia lui reţinuse faptul încă din momentul identificării. Tipul nu avea astfel de haine. În declaraţie, femeia menţionase chiar că „nu i-ar fi permis niciodată să poarte astfel de haine”.

— Nu cred că treaba asta stă în picioare… sugeră Le Guen.

— Nici eu nu cred.

Comparară elementele din dosar cu cele din cartea despre care le vorbise Ballinger. John D. MacDonald, numărul 689 din Seria Neagră.

Traducerea în franceză apăruse în 1962.

Pagina 163.

La vreo şapte-opt metri, o porţiune cu grohotiş. (…) Bărbatul de vreo treizeci şi cinci de ani stătea lângă portiera deschisă a maşinii. Îşi masă ceafa şi se strâmbă. (…) Era îmbrăcat cu o cămaşă sport albastru-deschis, pătată de transpiraţie la subsuori, purta pantaloni gri şi pantofi alb cu negru. (…).

— Puţin mai încolo, continuă Camille, autorul vorbeşte despre criminal.

Ţinti din nou. O mică pată roşie apăru pe fruntea lui Beecher, la rădăcina părului, uşor spre stânga. Ochii i se deschiseră larg. Făcu un pas ca să depărteze picioarele, ca şi cum ar fi vrut să-şi menţină echilibrul. Apoi se prăbuşi cu încetinitorul, parcă încercând să amortizeze căderea.

— Mda, făcu Le Guen, cu o mutră dezgustată.

Rămaseră un moment pe gânduri.

— Bun, zise Camille şi eu sunt de părere că nu e ce aşteptam noi. Sunt prea multe diferenţe. Autorul cărţii precizează că bărbatul „e lovit cu un cuţit”, că poartă „un ghiul masiv”. Nici vorbă de asemenea detalii în cazul cadavrului din Fontainebleau. În roman, anchetatorii găsesc la locul faptei un trabuc pe jumătate fumat şi o sticlă cu coniac: din nou, nimic în cazul nostru. La fel în cazul cărţii de joc de care aruncate printre stânci. Nu, nu se potriveşte.

Le Guen nu mai era atent.

Momentul de tăcere nu se ivise din cauza problemei în discuţie, pe care amândoi o considerau deja clarificată, ci din pricina altei probleme, care îi conducea inevitabil spre ţărmuri mai puţin liniştite…

— În cazul ăsta… zise Le Guen cu o voce surdă, sunt de acord cu tine. Cred că trebuie s-o anunţăm pe judecătoare.

Jean-François Richet nu era în vacanţă, dar ocupaţia sa de reprezentant comercial îi lăsa ceva timp liber, mai ales în iulie. Îi propuse deci fiului său, în vârstă de şaisprezece ani, o partidă de pescuit pe Sena, ceea ce se şi întâmplă la 6 iulie 2000. De obicei, băiatul alegea locul, în ziua aceea, Laurent tocmai căuta un loc potrivit, dar nu mai avu timp să-l găsească. Abia făcuse câţiva paşi, că-şi strigă tatăl cu o voce încordată şi plină de spaimă: pe partea dinspre mal a râului plutea cadavrul unei femei. Corpul zăcea pe burtă, într-o porţiune cu apă puţin adâncă. Faţa era înfundată în nămol. Purta o rochie gri, plină de noroi şi sânge.

Douăzeci de minute mai târziu sosiră jandarmii din Corbeil. Ancheta, încredinţată locotenent-colonelului Andreani, bătu pasul pe loc. O săptămână mai târziu, nu se ştia aproape nimic în plus.

Tânăra caucaziană, de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, purta pe corp urmele unei bătăi violente. Fusese literalmente târâtă de păr, aşa cum o arătau fruntea zdrelită şi smocurile întregi de păr smuls. Asasinul o lovise în mod repetat cu un ciocan. Autopsia făcută de un oarecare doctor Monier demonstra că victima nu murise în urma acestui tratament violent, ci mai târziu, după ce primise douăzeci şi una de lovituri de cuţit. Fata nu fusese violată. Ţinea însă în mâna stângă o bucată de ţesătură gri. Moartea survenise în urmă cu aproximativ patruzeci şi opt de ore.

Anchetatorii stabiliră rapid că fata se numea Maryse Perrin, că locuia în Corbeil şi fusese dată dispărută în urmă cu patru zile de către părinţii ei. Prietenii şi angajatorii confirmaseră şi ei dispariţia. Tânăra coafeză de douăzeci şi trei de ani locuia pe Boulevard de la République la numărul 6, într-un apartament închiriat, cu trei camere, împreună cu verişoara ei Sophie Perrin. Avea o viaţă banală: mergea în fiecare dimineaţă la serviciu cu transportul în comun, se bucura de apreciere, ieşea la sfârşit de săptămână împreună cu verişoara ei în localurile la modă, îi plăcea să flirteze cu băieţii, cu unii dintre ei se şi culca. În mare, nimic deosebit. Plecase de acasă joi, în 7 iulie, pe la 7: 30, îmbrăcată într-o fustă albă, o cămaşă cu manşete de aceeaşi culoare, bluzon roz şi pantofi fără toc şi nu mai fusese văzută decât două zile mai târziu, purtând o rochie gri şi având capul pe jumătate îngropat în mocirlă. Moartea ei rămăsese inexplicabilă. Niciun element nu sugera felul în

care dispăruse, cum ajunsese pe acest mal al Senei, ce se întâmplase cu ea în intervalul în care lipsise, pe cine întâlnise de ajunsese să fie omorâtă.

Anchetatorii găsiseră mai multe elemente bizare în acest caz, care la prima vedere părea banal. De exemplu, faptul că nu fusese violată, situaţie care de obicei apare în cazuri similare. Aici, nimic de felul acesta. Din câte constatase legistul, ultimul ei raport sexual se produsese cu destul de mult timp în urmă, la o dată pe care procedeele ştiinţifice actuale o putuseră estima. Aproximarea se încadra într-un interval de câteva săptămâni. De fapt, chiar verişoara confirmase, în urma celui de-al doilea interogatoriu, că victima nu mai „ieşise" de mult, din cauza unei decepţii în dragoste peste care încerca să treacă. Protagonistul poveştii de iubire, un oarecare Joel Vanecker, angajat la Poştă, fusese interogat şi repede eliminat de pe lista suspecţilor.

Adevărata ciudăţenie era însă rochia gri pe care o purta. Fiind dispărută de mai multe zile, tânăra putuse să-şi schimbe hainele chiar de mai multe ori, dar anchetatorii nu-şi puteau explica din ce motiv fata fusese pescuită îmbrăcată într-o rochie fabricată în jurul anului 1870.

Acest element fusese stabilit mai târziu, în timpul anchetei. Părinţilor şi verişoarei li se păruse la început ciudat că fata era îmbrăcată într-o rochie de bal. Amănuntul nu se potrivea cu stilul ei, nici cu felul în care era cunoscută de ceilalţi. De altfel, ea nu avea o astfel de rochie. Experţilor le atrăsese atenţia şi starea de deteriorare a rochiei, care nu se potrivea cu timpul petrecut de victimă în apă. Anchetatorii trimiseră deci ţesătura la expertiză: fără îndoială, rochia fusese fabricată în regiunea pariziană. Se folosiseră o aţă şi o lucrătură specifice jumătăţii secolului al XIX-lea. Nasturii şi fireturile permiteau o datare mai exactă: anul 1863, cu o aproximaţie de trei ani.

Li se ceruseră unor experţi să-i evalueze preţul. Crima nu avea nimic gratuit, atâta vreme cât asasinul nu ezitase să arunce pe apa sâmbetei, împreună cu cadavrul, o rochie veche, de 3.000 de euro. Singura explicaţie plauzibilă ar fi fost că nu-i cunoştea preţul.

Se ordonase o anchetă în lumea anticarilor şi a negustorilor de ocazie. Zona de investigaţie se limitase la împrejurimi, din lipsă de personal. După săptămâni întregi de muncă, nu apăruse nimic relevant.

Se afirmase că tânăra „fusese găsită în acea rochie" pentru că în momentul morţii nu o purta. Fusese bătută şi ucisă în alte haine şi după aproximativ 36 de ore fusese îmbrăcată în rochia de bal. Chiar şi aici

apărea un detaliu inexplicabil. Asasinul nu se mulţumise să o arunce în apă. O aşezase cu grijă. Atât pliurile rochiei, cât şi adâncimea la care faţa fusese înfundată în nămol sugerau un calcul prealabil, un fel de precauţie, lucru de neînţeles din partea unui individ care o ucisese cu lovituri de ciocan cu câteva ore mai devreme.

Sigur că amănuntul îi lăsase perplecşi pe anchetatori.

Astăzi, graţie descoperirii romanului *Crimele misterioase,* publicat de Emile Gaboriau în 1867, pe care Ballinger îl enumerase printre romanele fondatoare ale genului poliţist, niciunul dintre bizarele amănunte nu mai constituia un mister. Contesa de Tremorel, victima din roman, era, la fel ca mica Perrin, o blondă cu ochi albaştri. Nu mai încăpea îndoială că maniera în care cadavrul fusese aşezat, felul în care fata fusese ucisă şi îmbrăcămintea ori bucata de ţesătură pe care o ţinea în mâna stângă – adică toate amănuntele – corespundeau punct cu punct poveştii din roman. Culmea minuţiozităţii: chiar şi rochia fusese fabricată în anul în care se petrecea acţiunea din roman. Pentru Camille, nu încăpea îndoială. Se găsea în faţa celui de-al patrulea caz.

— Mai puţin amprenta, remarcă Le Guen. De ce a lăsat o amprentă falsă pe fiecare cadavru, în afară de ăsta?

— Tipul nu şi-a semnat crimele decât începând cu cea din Glasgow. Habar n-am de ce. Vestea bună e că nu au mai fost altele în trecut.

— Rezultă că nu ne mai rămân decât cele care vor urma… spuse Le Guen ca pentru sine.

6

Irene făcuse ceai.

Aşezată într-unul din fotoliile din salon, privea cum ploaia începută pe seară bătea în geamuri cu o încăpăţânare calmă, care spunea multe despre durata ei.

Se hotărâseră să ia o cină în familie. Irene nu mai prepara decât mâncare rece. Pe deasupra, de la începutul lunii încoace nu mai avusese putere să gătească. Ideea principală era că nu mai putea anticipa ora la care urma ca ei să se aşeze la masă.

— Vreme propice pentru crime, iubitule… spuse ea gânditoare, ţinând ceaşca în ambele mâini, ca şi cum ar fi dorit să se încălzească.

— De ce spui asta? întrebă el.

— O, aşa…

Luă cartea pe care se pregătea s-o răsfoiască şi veni să se aşeze la

picioarele ei.

— Obo…

— Obosită?

Vorbiseră în acelaşi timp.

— Cum se numeşte asta? întrebă Camille.

— Nu ştiu. Comunicare subconştientă, cred.

Rămaseră aşa îndelung, fiecare cu gândurile lui.

— Te plictiseşti, nu-i aşa?

— Acum, da. Timpul trece prea greu.

— Vrei să faci ceva anume mâine-seară? o întrebă el, fără convingere.

— Să nasc. Ar fi bine…

— Trebuie să-mi găsesc trusa de prim ajutor.

Pusese cartea lângă el şi întorcea distrat paginile, lăsând să se perinde picturi de

Caravaggio. Se opri la reproducerea tabloului *Magdalena în extaz.* Irene se aplecă uşor, ca să privească peste umărul lui. În tablou, Magdalena îşi ridică faţa spre cer, cu gura deschisă şi mâinile încrucişate pe pântece. Părul lung şi roşcat îi cade pe umărul drept, punându-i în valoare pieptul; are sânul stâng aproape dezgolit. Camille iubea această imagine de femeie. Reveni câteva pagini înainte şi o privi o clipă pe Fecioară, pe care Caravaggio o surprinsese în tabloul *Popas în timpul fugii în Egipt.*

— E aceeaşi femeie? întrebă Irene.

— Nu ştiu.

Fecioara era aplecată asupra Pruncului. De data asta părul era roşcat, cu reflexe purpurii.

— Cred că se bucură, spuse ea.

— Nu, cea care se bucură e Therese.

— Atunci se bucură toate.

Magdalena în extaz, Fecioara cu Pruncul. Nu-i spusese, dar asta vedea când se gândea la ea. O simţea lipită de spatele lui, greoaie şi caldă. Consecinţele apariţiei lui Irene în viaţa lui fuseseră incalculabile. Îi cuprinse mâna care i se odihnea pe umăr.

Miercuri, 23 aprilie

1

Genul de femeie care nu-ţi transmite nimic: nici frumoasă, nici urâtă, aproape fără vârstă. O figură cunoscută, familiară, ca a unei foste

colege de clasă. În jur de patruzeci de ani, îmbrăcăminte de o cuminţenie descurajantă, copia efeminată a fratelui său! Christine Lesage stă aşezată în faţa lui Camille, cu mâinile încrucişate cuminte pe genunchi. Îi e frică? E impresionată? Greu de spus. Îşi priveşte cu încăpăţânare genunchii. Lui Camille i se pare că simte în ea o hotărâre care poate duce până la absurd. Dacă la faţă seamănă neobişnuit de mult cu fratele ei, Christine lasă să se întrevadă o voinţă mai puternică.

Şi totuşi, în ea e ceva rătăcit: ochii îi privesc în gol uneori, ca şi cum ar trăi în altă dimensiune.

— Doamnă Lesage, ştiţi pentru ce v-am chemat… începe Camille, dându-şi jos ochelarii.

— Mi s-a spus că e vorba despre fratele meu…

Vocea, pe care el o aude pentru prima oară, e subţire, cu tonul puţin prea ridicat, ca şi cum ar încerca să răspundă unei provocări. Simpla manieră în care pronunţă cuvântul „frate" spune deja multe. Un fel de reflex matern.

— Aşa este. Avem unele întrebări în legătură cu el.

— Nu văd ce i s-ar putea reproşa.

— Asta o să încercăm să aflăm împreună, dacă mă ajutaţi. Aş vrea să clarificăm unele lucruri.

— I-am spus colegului dumneavoastră ce-am avut de spus.

— Da, continuă Camille arătând spre documentul din faţa lui, dar n-aţi zis mare lucru.

Christine Lesage îşi pune din nou mâinile pe genunchi. Pentru ea, întrevederea se apropia de sfârşit.

— Ne interesează în mod special vacanţa dumneavoastră în Marea Britanie. În… (îşi puse ochelarii pentru un moment, ca să-şi consulte notiţele) iulie 2001.

— Nu am fost în Marea Britanie, domnule inspector…

— Inspector-şef.

— Am fost în Anglia.

— Sunteţi sigură?

— Dumneavoastră nu?

— Ei bine, nu. La drept vorbind, nu… în orice caz, nu întreaga perioadă. Aţi ajuns în Londra pe 2 iulie… Nu-i aşa?

— Probabil…

— Sigur. Fratele dumneavoastră a părăsit Londra în data de 8, ca să plece la Edinburgh. În Scoţia, doamnă Lesage. Adică în Marea

Britanie, într-un fel. Biletul său confirmă întoarcerea în Londra în data de 12. Mă înşel?

— Dacă spuneţi dumneavoastră…

— Adică nu v-aţi dat seama că fratele dumneavoastră a lipsit cinci zile?

— Aţi spus de pe 8 până pe 12. Asta înseamnă patru zile, nu cinci.

— Unde a fost?

— Aţi spus-o chiar dumneavoastră: la Edinburgh.

— Ce căuta acolo?

— Avem acolo un colaborator. Şi în Londra. Fratele meu îi vizitează ori de câte ori are ocazia. Afaceri, dacă vreţi.

— Colaboratorul se numeşte M. Somerville.

— Aşa este. M. Somerville.

— Doamnă Lesage, cred că avem o mică problemă. M. Somerville a fost interogat azi-dimineaţă de poliţia din Edinburgh. S-a întâlnit, într-adevăr, cu fratele dumneavoastră, dar numai în data de 8. În data de 9, domnul Lesage a părăsit oraşul. Puteţi să-mi spuneţi ce a făcut între 9 şi 12 ale lunii?

Camille are îndată sentimentul că a luat-o prin surprindere. Femeia adoptă un aer neîncrezător, plin de ranchiună.

— Vizite turistice, cred, spune ea în sfârşit.

— Turistice. Cum să nu! A vizitat Scoţia, landuri, lacuri, castele, fantome şi tot tacâmul…

— Scutiţi-mă de platitudini, domnule inspector…

— Inspector-şef. În opinia dumneavoastră, ar fi putut împinge curiozitatea turistică până la a face o vizită în Glasgow?

— N-am nicio opinie despre asta. Nu văd ce ar fi putut face acolo.

— S-o omoare pe Grace Hobson, spre exemplu?

Verhoeven şi-a încercat norocul. S-au mai văzut alţii care au mărturisit pentru mai puţin de atât. Christine Lesage nu se lasă prinsă în joc.

— Aveţi vreo dovadă?

— Cunoaşteţi numele lui Grace Hobson?

— Îl ştiu din ziare.

— Să recapitulăm: fratele dumneavoastră părăseşte Londra ca să meargă pentru patru zile la Edinburgh, nu rămâne acolo decât o zi, dar dumneavoastră nu aveţi idee ce a făcut în cele trei zile rămase.

— Cam aşa, da.

— Cam aşa…

— Exact. Sunt sigură că nu a făcut nimic rău…

— Vom vedea. Să trecem la noiembrie 2001, cu permisiunea dumneavoastră.

— Colegul dumneavoastră m-a…

— Ştiu, doamnă Lesage, ştiu. O să mai vorbim doar despre asta şi apoi o să vă las în pace. Deci, 21 noiembrie…

— Dumneavoastră vă amintiţi ce aţi făcut acum doi ani, în 21 noiembrie?

— Doamnă Lesage, întrebarea este pentru dumneavoastră, nu pentru mine! Fratele dumneavoastră lipseşte des, nu?

— Domnule comandant, răspunse

Christine, cu tonul răbdător cu care te adresezi unui copil, avem o afacere. Cărţi de ocazie, la mâna a doua. Fratele meu cumpără şi vinde. Vizitează biblioteci particulare ca să cumpere cărţi, loturi, face expertize, cumpără de la alţi librari, le vinde la rândul său alte lucrări. Vă daţi seama că toate astea nu se fac din spatele unui birou. Deci da, fratele meu lipseşte des.

— Aşa încât nu se ştie niciodată pe unde umblă…

Christine Lesage se gândeşte un timp, reflectând asupra strategiei pe care urmează să o adopte.

— Nu credeţi că am putea câştiga timp? Dacă mi-aţi spune clar ce…

— E destul de simplu, doamnă Lesage. Fratele dumneavoastră ne-a sunat ca să ne sugereze o pistă pentru o crimă şi…

— Şi să mai vrei să ajuţi poliţia!

— Nu noi i-am cerut ajutorul, el a dorit să ni-l dea. Spontan. Din generozitate. Ne-a sugerat că dubla crimă din Courbevoie a fost inspirată dintr-un roman de-al lui Bret Easton Ellis. Se documentase bine. Avea dreptate.

— Asta e meseria lui.

— Să omoare prostituate?

Christine roşeşte instantaneu.

— Dacă aveţi dovezi, vă ascult. De altfel, dacă le-aţi fi avut, eu n-aş fi fost aici, răspunzând la întrebări ridicole. Pot să plec? conchide ea, pregătindu-se să se ridice.

Camille se mulţumeşte să o privească insistent. Femeia renunţă

cu regret la gestul pe care abia îl schiţase.

— Am studiat agendele fratelui dumneavoastră. E un tip scrupulos. Pare extrem de organizat. Agenţii noştri tocmai verifică felul în care îşi petrece timpul. Toate mişcările din ultimii cinci ani. Pentru moment, am făcut doar câteva sondaje, dar am observat nenumărate greşeli… Pentru un tip atât de organizat, e de-a dreptul ciudat.

— Greşeli…? întreabă ea, surprinsă.

— Ştim că ar trebui să fie într-un loc… şi el nu este. Îşi programează întâlniri inexistente. Lucruri de felul ăsta. Afirmă că e cu cineva, dar în realitate nu este. Ca urmare, începem să ne punem întrebări.

— Ce fel de întrebări, domnule comandant?

— Mă rog, în legătură cu ce ar putea face în tot acest timp. Ce făcea în noiembrie 2001, în timp ce un ins tăia în două o prostituată de douăzeci şi trei de ani? Cu ce s-a ocupat la începutul lunii acesteia, în timp ce alte două prostituate din Courbevoie erau făcute bucăţele? Frecventează des prostituatele fratele dumneavoastră?

— Sunteţi odios.

— Şi el cum este?

— Dacă asta e singura dumneavoastră dovadă împotriva lui…

— De fapt, doamnă Lesage, nu sunt singurele nedumeriri pe care le avem în legătură cu el. Ne întrebăm, de exemplu, unde se evaporă o parte din banii săi.

Christine Lesage îi aruncă lui Camille o privire siderată.

— Banii lui?

— Mă rog, banii voştri. Deoarece, după câte înţeleg… El gestionează averea comună.

— Eu nu dispun de nicio „avere”!

Subliniase cuvântul ca şi cum ar fi fost o jignire.

— Oricum… Dispuneţi… după câte văd… de un portofoliu de acţiuni, de două apartamente în Paris, date spre închiriere, aveţi o reşedinţă de familie. Apropo, am trimis o echipă acolo.

— La Villereal? De ce, mă rog?

— Căutăm două cadavre, doamnă Lesage. Unul mare şi altul mai mic. Dar să revenim. Averea dumneavoastră…

— L-am lăsat pe fratele meu să se ocupe de ea.

— Doamnă Lesage, mă tem că n-aţi făcut o alegere prea înţeleaptă.

Christine îl fixează un timp. Surpriză, furie, îndoială… Camille nu reuşeşte să descifreze mesajul acelei priviri. Înţelege repede că nu e vorba decât de o hotărâre surdă:

— Tot ce a făcut fratele meu cu banii a făcut cu permisiunea mea. Totul. Fără excepţie.

2

— Nu ştiu ce să cred, Jean. E ceva putred în relaţia ăstora doi. Dar nu înţeleg ce.

Jérôme Lesage stă ţeapăn pe scaun, făcând paradă de un calm forţat, demonstrativ. Vrea să dea impresia că nu e un om pe care să-l poţi duce cum vrei.

— Tocmai am discutat cu sora dumneavoastră, domnule Lesage.

În ciuda hotărârii de a se arăta impasibil, Lesage tresare aproape insesizabil.

— De ce tocmai cu ea? întreabă, ca şi cum ar cere meniul sau mersul trenurilor.

— Ca să reuşesc să vă înţeleg mai bine. Să încerc, cel puţin.

— Îl apără cu îndârjire. Va fi greu să intervenim între ei.

— Mda. În definitiv, sunt fraţi.

— Da şi au o relaţie mai complicată.

— În cuplu e întotdeauna complicat. Relaţiile mele, cel puţin, au fost mereu extrem de complicate.

— E foarte dificil pentru noi să înţelegem felul în care vă petreceţi timpul. Chiar şi sora dumneavoastră, care vă cunoaşte atât de bine…

— Nu ştie decât ce-i permit să ştie.

Îşi încrucişează mâinile. Pentru el, subiectul ăsta e închis. Camille alege să tacă.

— Aş putea să aflu ce-mi reproşaţi? întrebă Lesage, într-un final.

— Nu vă reproşez nimic. Pur şi simplu conduc o anchetă. Am mulţi morţi pe cap, domnule Lesage.

— N-ar fi trebuit să încerc să vă ajut. Nici măcar prima oară.

— Nu v-aţi putut împotrivi pornirii.

— E adevărat.

Pare surprins de propriul răspuns.

— Am fost atât de mândru să recunosc romanul lui Ellis citind informaţiile furnizate de ziare, continuă el gânditor. Dar asta nu înseamnă că sunt un ucigaş.

— Ea îl apără. El o protejează. Sau invers.

— Avem vreo probă, Camille? Avem ceva, în realitate?

— Doar lacune în programul lui.

— Mi-ar plăcea, în primul rând, să-mi povestiţi despre sejurul în Scoţia.

— Ce anume vreţi să ştiţi?

— Ei bine, ne interesează ce aţi făcut între 9 şi 12 iulie 2001. Aţi ajuns la Edinburgh pe 9. Aţi plecat undeva în aceeaşi seară şi n-aţi mai apărut decât pe 12. Asta înseamnă o dispariţie de patru zile. Ce aţi făcut în intervalul ăsta?

— Turism.

— Ţi-a oferit vreo explicaţie?

— Nu. Trage de timp. Aşteaptă să-i prezentăm probe. A înţeles foarte bine că nu putem face mare lucru împotriva lui. Amândoi au înţeles.

— Turism… Unde?

— Pe ici, pe colo. M-am plimbat. Ca toată lumea. Când eşti în vacanţă…

— Oamenii aflaţi în vacanţă nu omoară fete în prima capitală pe care o vizitează, domnule Lesage.

— N-am omorât pe nimeni…!

Pentru prima oară de la începutul interogatoriului, librarul devine vehement. Să se arate dispreţuitor faţă de Verhoeven e una, să rişte să treacă drept asasin e cu totul altceva.

— N-am afirmat aşa ceva…

— Nu, nu aţi afirmat… Dar văd bine că vreţi să faceţi din mine un asasin.

— Aţi scris vreodată ceva, domnule Lesage? Vreun roman?

— Nu. Niciodată. Sunt doar un cititor.

— Un cititor pasionat.

— Asta mi-e meseria. V-am reproşat eu că vă învârtiţi printre criminali?

— E păcat că nu v-aţi apucat de scris, pentru că aveţi o imaginaţie bogată. De ce inventaţi întâlniri fanteziste, care nu au loc? Cu ce vă ocupaţi în timpul ăsta? De ce aveţi nevoie să lipsiţi atâta vreme, domnule Lesage?

— Am nevoie să respir.

— Aha, luaţi aer! Frecventaţi prostituatele?

— Normal. Ca dumneavoastră, presupun…

— Are şi multe găuri în buget.

— Mari?

— Cob e pe cale să le contabilizeze. Oricum, e vorba de zeci de mii de euro. Cheltuiţi în numerar, aproape toţi. Cinci sute aici, două mii dincolo… Se adună.

— De când?

— De cel puţin cinci ani. N-am primit autorizaţie să cercetăm şi înainte de asta.

— Şi surioara să nu fi bănuit nimic?

— Aşa s-ar părea.

— Suntem pe cale să vă verificăm conturile. Sora dumneavoastră va avea o mare surpriză…

— N-o mai amestecaţi pe sora mea în toate astea! Lesage se uită la Camille ca şi cum ar fi pe cale să-i mărturisească ceva extrem de personal.

— E foarte fragilă.

— Mie mi s-a părut, dimpotrivă, foarte hotărâtă.

— De la moartea soţului ei, e depresivă. De asta am şi luat-o la mine. E o sarcină foarte dificilă, credeţi-mă.

— Din câte se pare, vă răsplăteşte cu prisosinţă.

— E vorba despre o înţelegere între noi care nu vă priveşte.

— Există oare vreun lucru legat de dumneavoastră care nu priveşte poliţia?

— Bun şi unde vrei să ajungi?

— Chiar nu ştiu, Jean.

— O să revenim asupra problemei, domnule Lesage. Avem tot timpul din lume.

— Nu vreau să rămân aici.

— Asta nu ţine de dumneavoastră.

— Vreau să mă consult cu un avocat.

— Desigur. Credeţi că veţi avea nevoie?

— Cu oameni ca dumneavoastră, oricine ar avea nevoie.

— Încă o întrebare. V-am trimis o listă de cazuri nerezolvate. M-a mirat reacţia dumneavoastră.

— Ce reacţie?

— Păi, tocmai asta e. Lipsa oricărei reacţii.

— Vă spusesem că n-o să vă mai ajut. Ce ar fi trebuit să fac, după dumneavoastră?

— Nu știu… Să observați, poate, asemănarea dintre unul dintre cazurile noastre și *The End of the Night,* de John D. MacDonald. Dar probabil că nu cunoașteți cartea…

— O cunosc foarte bine, domnule Verhoeven! se lasă dus de val Lesage. Și pot să vă spun că treaba nu are nimic de-a face cu MacDonald. Sunt prea multe inadvertențe. Am verificat.

— Deci ați verificat! Vedeți! Și n-ați găsit de cuviință să mă informați. Ce păcat!

— V-am mai informat de două ori și uite unde-am ajuns! Așa că…

— Ați avut însă grijă să informați presa. Pentru publicitate, fără îndoială.

— E un subiect despre care am mai vorbit. Declarația pe care i-am dat-o acelui ziarist nu cade sub incidența legii. Vă cer să-mi dați drumul imediat.

— Ce bizar, continuă Camille ca și cum nu l-ar fi auzit, că dumneavoastră, un om cu o cultură vastă, nu ați recunoscut, printre cele opt povești, un clasic precum *Crimele misterioase,* de Gaboriau!

— Chiar mă luați de prost, domnule inspector-șef?

— Sigur că nu, domnule Lesage.

— Cine v-a spus că nu l-am recunoscut?

— Dumneavoastră. Pentru că nu ne-ați spus nimic.

— L-am recunoscut din prima. Oricine ar fi făcut-o. Mai puțin dumneavoastră. Aș fi putut să vă spun…

— O problemă… De parcă nu am avea destule…

— Asta îmi spuneam și eu. Ce vrei, Jean, așa nu ajungem nicăieri.

— Și ce vrei de data asta?

— Ce ne-ați fi putut spune, domnule Lesage?

— Prefer să-mi țin gura.

— Ne-ați trezit deja destule suspiciuni. În situația dumneavoastră, nu prea e bine…

— I-am adus aminte de lista noastră de cazuri nerezolvate. Nu voia să ne spună nimic. Mă rog, toți avem orgoliu.

— Ce ne-ați fi putut spune?

— Haideți, haideți, muriți de dorința de-a o spune, îl încurajează Camille.

Lesage îl privește cu răceală. Dispreț abia mascat.

— Cazul ăla… fata din bena macaralei de dragaj.

— Da?

— Înainte de a fi omorâtă purta costum de baie?

— Cred că da. Se mai vedeau încă urmele bronzate. Ce vreţi să-mi spuneţi, Lesage?

— Cred… că e vorba de *Roseanna.*

3

Bulevarde de periferie, artere principale, magistrale, canale, zone circulate sau nu. Pe aici se petrec drame şi mârşăvii, accidente şi morţi. În aparenţă, e un cortegiu nesfârşit şi neîntrerupt, în afară de unele urme care dispar imediat, ca înghiţite de apele unui fluviu. Nici nu-ţi vine să crezi ce poţi găsi pe acolo: încălţăminte şi bucăţi de tablă, haine, bani, stilouri, cartoane, gamele şi bidoane.

Chiar şi cadavre.

25 august 2000. Serviciile fluviale se grăbeau să pună în funcţiune o macara de dragaj ca să scoată nămolul din apă şi să-l deverseze pe o barjă.

O mulţime de gură-cască. Pescari, pensionari, vecini, trecători, toţi se opriseră pe podul Bleriot, să urmărească manevrele.

Pe la 10: 30, motorul începu să se înece, degajând un fum negru ca smoala. Barja de recepţie, imobilă ca un peşte mort, aştepta în mijlocul canalului. Câteva minute mai târziu, macaraua era în poziţie, pe una dintre laturile barjei. Bena mobilă se apropia de puntea pe care erau adunate vreo douăsprezece persoane. Lucien Blanchard, responsabilul lucrărilor, în picioare lângă macara, dădu semnalul făcând un gest spre macaragiu, care apăsă maneta de descărcare. Deodată, se auzi un scrâşnet sec şi metalic. Bena zvâcni c-o mişcare dezordonată. Se depărtă de punte şi depuse prima încărcătură în apă.

Nu apucă să se îndepărteze nici măcar un metru, că atenţia lui Lucien Blanchard fu atrasă de mulţimea care privea manevrele de pe ecluză. Vorbeau între ei, arătând spre benă. Trei sau patru persoane îi strigau ceva, făcând semne disperate, cu mâinile deasupra capului. Când bena se cufundă în apă, strigătele se intensificară şi Blanchard înţelese, în sfârşit, că se întâmplase ceva. Fără să ştie de ce, urlă către macaragiu să se oprească. Bena rămase imediat nemişcată, pe jumătate cufundată în apă. Blanchard privea ecluza, aflat prea departe ca să înţeleagă ce striga lumea. Un bărbat cu braţele întinse schiţa cu mâinile larg deschise o mişcare de jos în sus. Blanchard înţelese că i se cerea să ridice bena. Enervat, îşi aruncă ţigara pe punte. Obişnuit să dirijeze singur manevrele, nu suporta să fie întrerupt astfel. Nu prea ştia ce să facă şi

părea contrariat parcă de propria decizie. Cum toată lumea de pe ecluză făcea acum aceleaşi semne ca bărbatul de mai devreme şi continua să ţipe, luă în sfârşit o hotărâre şi comandă ridicarea benei. Aceasta ieşi din apă, făcu brusc un salt înapoi şi se opri din nou. Lucien Blanchard făcu câţiva paşi înainte şi îi semnală macaragiului să coboare bena, ca să vadă ce se întâmplă. Din momentul în care aceasta ajunse la înălţimea ochilor săi, înţelese că dăduse de dracu'. În fundul benei, din care apa continua să se scurgă, apăru corpul gol al unei femei, pe jumătate acoperit de nămol negru.

Din primele constatări, reieşea că era vorba despre cadavrul unei femei de douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Fotografiile nu arătau deloc bine. Camille le întinsese pe birou – o duzină de clişee de format mare.

De fapt, chiar şi în viaţă femeia nu era posibil să fi fost o frumuseţe. Şolduri largi, sâni mici, coapse groase, înfăţişarea ei sugera că natura fusese puţin distrată când o crease, amestecând în acelaşi corp elemente discordante, grosimi şi subţirimi, un posterior impresionant cu picioare mici de japoneză. Se părea că tânăra făcuse câteva şedinţe de ultraviolete la solar (analiza epidermei excludea soarele). Se observau clar urmele lăsate de costumul de baie purtat. Corpul nu prezenta urme evidente de violenţă, cu excepţia unei zgârieturi care începea în talie şi se sfârşea la osul iliac. Câteva urme reziduale de ciment lăsau să se înţeleagă că tânăra fusese târâtă pe pământ. Faţa degradată de şederea în apă şi nămol lăsa să se vadă sprâncenele negre, destul de dese, gura mai degrabă mare şi părul închis la culoare, tuns până la umeri.

Ancheta fu încredinţată locotenentului Marette şi acesta dovedi că tânăra fusese strangulată după ce mai întâi fusese supusă la perversiuni sexuale. Chiar dacă acţionase violent şi brutal, criminalul nu se înverşunase. Femeia fusese sodomizată şi apoi strangulată.

Camille progresa lent cu lectura. Citea un timp, apoi ridica privirea, ca şi cum ar fi dorit să rumege informaţiile înainte de a continua sau de parcă ar fi aşteptat un declic. Nu se întâmpla nimic. Ancheta era îngrozitor de plictisitoare. Nu se descoperise nimic, sau aproape nimic.

Raportul autopsiei nu-l ajută de data aceasta să-şi creioneze în minte portretul victimei. Fata avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, un metru şi 68 de centimetri înălţime, o greutate de 58 de kilograme şi nicio cicatrice. Urmele lăsate de expunerea la ultraviolete sugerau că

purtase un costum de baie din două piese, ochelari de soare şi sandale de plajă. Victima nu fumase, nu născuse şi nu suferise avorturi. Se putea deduce că fusese îngrijită şi curată, dar fără să se preocupe excesiv de felul în care arăta. Nu exista niciun indiciu al unei eventuale bijuterii pe care asasinul ar fi putut-o îndepărta, unghiile nu fuseseră lăcuite, faţa nu purta nicio urmă de machiaj. Mâncase pentru ultima dată cu şase ore înainte de moarte. Carne, cartofi, căpşune. Băuse destul de mult lapte.

Se părea că victima stătuse în nămol în jur de douăsprezece ore înainte de a fi descoperită. Două elemente atrăseseră totuşi atenţia anchetatorilor. Două elemente bizare, asupra cărora niciun raport nu se putea pronunţa precis. În primul rând, victima fusese găsită întinsă în bena plină de nămol.

Prezenţa nămolului de dedesubt era lucrul cel mai surprinzător. Rezulta că victima fusese pusă în benă înaintea începerii manevrelor de dragare. Cupa scormonise deja în nămolul din canal, dar nu fusese coborâtă destul de adânc pentru a cuprinde o cantitate atât de mare. Nu rămânea decât posibilitatea, surprinzătoare de altfel, ca asasinul să fi turnat el însuşi nămol în benă, înainte de a aşeza cadavrul. Ce motivaţie să fi avut?

Locotenentul Marette nu emisese nicio ipoteză, mulţumindu-se doar să sublinieze faptul de mai multe ori. La o privire mai atentă, întreaga scenă se dovedea bizară. Camille încercă să o reconstituie, o întoarse pe toate părţile şi ajunse la concluzia că asasinul făcuse o treabă foarte grea. După ce ridicase corpul în benă (care, conform raportului, se găsea la o înălţime de aproximativ un metru şi 30 de centimetri), trebuise să scoată nămol din canal (analizele dovediseră că nămolul provenea din acelaşi loc), ca apoi să-l arunce peste corp. Cantitatea depusă sugera că fusese nevoie ca asasinul să se deplaseze de mai multe ori, în cazul în care s-ar fi folosit de o găleată sau de un obiect asemănător. Foştii anchetatori nu reuşiseră să explice semnificaţia respectivului gest.

Camille simţi un fior pe şira spinării. Fără îndoială, gestul era mai mult decât curios. Singura explicaţie plauzibilă ar fi fost ca scena să fie copiată dintr-o carte…

Al doilea fapt curios, după cum notase Louis pe listă, era un semn ciudat pe corpul victimei. Semăna cu un semn din naştere, aşa cum au numeroase persoane. Primele constatări îl şi notaseră ca atare. Lumea se grăbise. Câteva fotografii cu locul faptei, obişnuitele măsurători

topografice pe teren. Corpul urma să fie analizat la morgă. Raportul medicului legist preciza că era vorba de un semn fals. De circa 5 centimetri în diametru, de culoare maro, fusese făcut cu vopsea acrilică frecvent întâlnită şi aplicat cu grijă, cu ajutorul unei pensule. Forma amintea vag de un animal. În funcţie de priorităţile subconştiente ale fiecăruia, anchetatorii credeau că este vorba ori de un porc, ori de un câine. Se găsise şi cineva destul de priceput la zoologie, un oarecare Vaquier, care îşi dăduse cu părerea că ar fi un facocer. Semnul fusese acoperit cu lac transparent, pe bază de acid sicativ, de felul celui utilizat în artele plastice. Camille analiză cu atenţie amănuntul. El însuşi pusese în aplicare această tehnică pe vremea când folosea vopsele acrilice. O abandonase apoi în favoarea picturii în ulei, dar încă îşi amintea mirosul de eter al vopselei, miros persistent, despre care nu poţi spune că îţi place sau nu şi care provoacă dureri de cap înfiorătoare în caz de utilizare frecventă. Pentru Camille, gestul însemna un singur lucru. Criminalul dorise ca semnul să nu se şteargă, chiar şi la contactul cu apa amestecată cu noroi.

Căutarea efectuată în epocă în fişierul cu persoane dispărute nu dăduse niciun rezultat. Semnalmentele victimei fuseseră trimise tuturor serviciilor susceptibile de a putea furniza vreo informaţie, dar degeaba. Identitatea victimei nu putuse fi niciodată stabilită. Nici cercetările făcute pe baza indiciilor găsite la locul faptei nu dăduseră rezultate, în ciuda profesionalismului cu care lucrase Marette. Atât vopseaua, cât şi lacul erau atât de comune, încât nu putuseră găsi nicio pistă. Cât despre cantitatea de nămol găsită în benă, faptul rămăsese în suspensie. Dosarul fusese abandonat din lipsă de probe.

4

— La naiba! Cum pronunţi chestia asta? spuse Le Guen, mijindu-şi ochii la nume: Sjovall şi Wahloo.

Camille se abţinu de la orice comentariu. Se mulţumi să deschidă cartea *Roseanna,* precizând:

— Pagina 23: *Moarte prin strangulare, gândi Martin Beck. Frunzări fotografiile: ecluza, macaraua de dragaj, bena în prim-plan, cadavrul întins pe stăvilar, cadavrul la morgă.*

(…) o vedea în faţa lui aşa cum apărea în fotografie, goală şi abandonată acolo, cu umeri înguşti şi o şuviţă neagră încolăcindu-i-se pe gât. (…) Avea un metru şi 66 de centimetri, ochii gri-albaştri şi părul şaten-deschis. Dinţi sănătoşi. Nicio cicatrice postoperatorie sau alt semn

particular, în afară de o pată din naştere aflată în partea superioară a interiorului coapsei stângi, la aproximativ 3, 75 centimetri de regiunea inghinală. Întunecată, de dimensiunea unei monede de 10 ore16 cu un contur inegal, avea forma unui purceluş…

— De acord… spuse Le Guen.

— *Ultima masă pe care o luase,* continuă Camille, *fusese în urmă cu trei până la cinci ore înaintea morţii. Mâncase carne, cartofi şi căpşune şi băuse lapte… Şi* în altă parte: *Era o femeie. O lungiră pe o prelată, pe malul canalului. Omul de pe punte… Nu, să* trecem peste asta. Acum fii atent aici: *Era goală şi nu purta nicio bijuterie. Era bronzată şi, judecând după urmele mai deschise, făcuse plajă în bikini. Avea şolduri late şi coapse pline.*

5

Louis şi Maleval făcuseră o recapitulare a elementelor esenţiale ale anchetei de pe Ourcq. Impasul în care ajunsese ancheta se explica, în primul rând, prin imposibilitatea identificării victimei. Căutări în toate fişierele disponibile, transmiteri către toate băncile de date internaţionale. Nu se precupeţise niciun efort. Intuind undeva în spatele sălii silueta lui Cob mascată de monitoare, Camille se gândi la paradoxul dispariţiei unei tinere într-o societate atât de computerizată. Baze de date, liste, inventare, înregistrări ale tuturor elementelor semnificative din viaţa noastră, depistarea celor mai scurte apeluri, deplasări, cheltuieli. Şi totuşi, graţie unor coincidenţe sau unor conjuncturi neprevăzute, care frizau miracolul, unele destine ajungeau să scape oricărei cercetări. O tânără de douăzeci şi cinci de ani care avusese, desigur, părinţi, prieteni, iubiţi, şefi, stare civilă putea să dispară, pur şi simplu. Trecuse o lună fără ca nici măcar o prietenă să se mire că fata nu o sună, apoi un an întreg fără ca un iubit, poate îndrăgostit până peste cap odinioară, să se neliniştească deoarece nu o văzuse revenind din călătorie. Părinţi fără cărţi poştale, apeluri rămase fără răspuns, fata dispăruse în primul rând, chiar dacă ulterior o consideraseră moartă. Numai dacă nu era vorba de o singuratică, de o orfană, de o rebelă fugită de acasă şi atât de răzvrătită împotriva lumii, încât încetase să le mai scrie vreunuia dintre ei. Oare înainte să dispară nu dorise chiar ea să pară moartă în ochii tuturor?

---

[16] Monedă scandinavă echivalentă cu a suta parte dintr-o coroană.

Louis întocmise o retrospectivă pe panoul de plută, în ultimele zile, cazurile ieşiseră la iveală într-un ritm ameţitor:

7 iulie 2000: Corbeil: *Crimele misterioase* (Gaboriau).

Victimă: Maryse Perrin (23 de ani).

24 august 2000: Paris: *Roseanna* (Sjovall şi Wahloo).

Victimă:?

21 noiembrie 2001: Tremblay: *Dulcele sărut al Daliei* (Eliroy).

Victime: Manuela Costanza (24 de ani) + Henri Lambert (51 de ani).

11 aprilie 2003: Courbevoie: *American*

Psycho (B.E. Ellis).

Victime: Evelyne Rouvray (23 de ani) + Josiane Debeuf (21 de ani) + François Cottet

(40 de ani).

— Echipa trimisă la Villereal, reşedinţa familiei Lesage, încă n-a găsit nimic, anunţă Louis. Au cercetat prima dată parcul. După părerea lor, ne-ar trebui luni de zile ca să răscolim tot…

— Christine Lesage s-a întors acasă. Am însoţit-o eu, adăugă Maleval.

— Bine.

Chestiunea trebuia să fie extrem de serioasă, ca Elizabeth să renunţe să iasă la fumat pe trotuar. Fernand lipsise puţin, clătinându-se cu demnitate. De obicei, dacă dispărea la această oră, nu-l mai prindeai până a doua zi. Armand nu părea contrariat. Îi subtilizase ultimul pachet de ţigări şi acum putea să aştepte cu seninătate următoarea rundă de aprovizionare.

Mehdi şi Maleval pe de o parte, Louis şi Elizabeth de cealaltă lucrau la organizarea elementelor pe care le aveau despre Jérôme Lesage şi despre cele cinci crime descoperite până acum. Primii se ocupau de calendarul, deplasările şi întâlnirile lui Lesage, ceilalţi – de problemele financiare. Ajutat de Cob, care era nevoit să răspundă solicitărilor tuturor, făcând căutări simultane, Armand se concentra din nou pe fiecare amănunt al celor cinci cazuri, în lumina informaţiilor pe care le primea de la ceilalţi patru. Le trebuiau câteva ore bune să ducă la capăt o astfel de sarcină, de care depindeau în mare măsură rezultatele interogatoriilor programate pentru a doua zi. Cu cât mai multe informaţii certe, cu atât mai uşor i-ar fi fost lui Verhoeven să-l convingă pe Lesage să mărturisească.

— Pe plan financiar, îl informă Louis indicând cu mâna fiecare dosar de pe masă, avem de-a face cu multe retrageri efectuate la date care par aleatorii. Suntem pe cale să evaluăm sumele necesare pentru pregătirea fiecărei crime. În acelaşi timp, revizuim toate mişcările legate de retrageri şi încasări. E al naibii de greu, deoarece sursele depozitelor sunt foarte diverse. Acţiuni vândute sau cambii cu plusvaloare al căror cuantum încă nu îl cunoaştem, vânzări în numerar la magazin, achiziţii şi revinderi de biblioteci întregi, vânzări cu bucata către alţi librari. Cât despre cheltuieli, e şi mai complicat… Dacă nu reuşim să clarificăm toată nebunia asta, va trebui să cerem un expert de la financiar.

— O să-l sun pe Le Guen, să ia legătura cu judecătoarea Deschamps şi să pregătească cererea.

Cob rechiziţionase încă un computer, pe care nu mai avusese loc să-l aşeze lângă cele două pe care le folosea deja. Se ridica la fiecare două, trei minute să actualizeze căutările.

Maleval şi Mehdi făceau parte din generaţia celor care au crescut odată cu tehnologia şi nu luau aproape deloc notiţe scrise. Camille îi găsi înghesuiţi unul în altul, cu capetele aproape atingând monitorul, având fiecare în mână câte un mobil, pentru a suna imediat ce aflau toate coordonatele şi contactele profesionale ale lui Lesage.

— Unele întâlniri, comentă Maleval în timp ce Mehdi era pus în aşteptare de un corespondent, sunt destul de vechi. Cerem oamenilor să verifice, apoi să ne sune. Deci va dura. Cu atât mai mult cu cât…

Maleval fu întrerupt de sunetul de apel al telefonului lui Camille.

— Comisarul-şef tocmai m-a pus la curent, anunţă judecătoarea Deschamps. Cazul de pe canalul Ourcq…

— Victima n-a fost identificată până acum, completă Camille. Iar asta complică situaţia şi mai mult.

Vorbiră câteva momente despre strategia de adoptat.

— Nu cred că dialogul nostru prin anunţuri la mica publicitate va mai dura mult, spuse Camille, în chip de concluzie. În clipa asta, tipul se bucură de toată publicitatea posibilă. După mine, nu va mai face niciun pas.

— Ce vă face să credeţi asta, domnule inspector-şef?

— În primul rând, intuiţia. Dar şi un fapt concret. În mod normal, n-ar trebui să ne mai confruntăm cu niciun caz vechi. Practic, nu ar mai avea ce altceva să-mi mărturisească. În plus, crimele astea o să devină o obişnuinţă. O să obosească şi o să ajungă prea încrezător. Şi obişnuinţa

e mama greşelii.

— Oricum, încă un caz… Şi apoi? Presa de mâine o să ne facă praf, domnule inspector-şef.

— Mai ales pe mine.

— Dumneavoastră cu presa, eu cu ministrul. Fiecare cu crucea lui.

Paradoxal, tonul judecătoarei nu mai semăna cu cel din primele zile. Cu cât ancheta bătea pasul pe loc, cu atât Deschamps devenea mai umană. Treaba era suspectă şi Camille îşi făgădui să discute cu Le Guen înainte de plecare.

— Care-i treaba cu librarul?

— Sora lui va încerca să-i furnizeze toate alibiurile de care va avea nevoie. Toată echipa lucrează la pregătirea interogatoriilor de mâine.

— Credeţi că vom putea obţine o arestare preventivă?

— Da. Sper să obţinem chiar mai mult.

— A fost o zi lungă şi nici cea de mâine nu se anunţă prea scurtă.

Camille se uită la ceas. Imaginea lui Irene îl invadă instantaneu. Dădu semnalul de plecare.

Joi, 24 aprilie

1

Le Matin

Încă două „capodopere" ale „Romancierului": panică la Brigada Omoruri.

„Romancierul" nu şi-a epuizat încă arsenalul de surprize…

Cel care la 11 aprilie a comis dubla crimă din Courbevoie era deja suspectat pentru asasinarea tinerei Manuela Costanza, al cărei corp a fost găsit secţionat în două într-o groapă de gunoi din Tremblay-en-France, în noiembrie 2001. În momentul în care acum câteva zile s-a stabilit că mai comisese o crimă în luna iulie a aceluiaşi an, asupra tinerei Grace Hobson, omorâtă în mod sălbatic la Glasgow, într-o reconstituire a cărţii Laidiaw, *a romancierului scoţian William McIlvanny, sinistrul său palmares se ridica la patru victime. Toate tinere, toate „executate" prin puneri în scenă pe cât de înspăimântătoare, pe atât de macabre.*

Azi ies la lumină alte două cazuri.

Asasinarea cu mai mult de douăzeci de lovituri de cuţit – survenită în iulie 2000 – a unei tinere coafeze de douăzeci şi trei de ani pare să fie reconstituirea în amănunt a unui roman poliţist clasic de

*sfârşit de secol… XIX: Cri*mele misterioase, de E*mile Gaboriau.*

În august 2000, corpul unei alte fete, strangulată după ce suferise brutale maltratări sexuale, pare să copieze cazul prezentat în romanul a doi scriitori suedezi, Sjowall şi Wahloo, intitulat Roseanna.

În total, cinci cărţi care au servit deja drept pretext acestui proiect dement. Şase femei şi-au pierdut viaţa în condiţii înfiorătoare.

*Copleşită de acest torent de crime în serie, poliţia a ajuns, după cum se ştie, în situaţia de a lua legătura cu asasinul prin anunţuri la mica publicitate… Ultimul anunţ – „*Şi *celelalte opere…?" – dovede*şte *admiraţia surprinzător de ciudată a anchetatorilor pentru acest criminal.*

Noutate absolută: arestarea preventivă a unui librar parizian. Domnul Jérôme Lesage, suspectul numărul unu. Sora lui, Christine Lesage, interogată ieri de Brigada Omoruri şi distrusă de arestarea fratelui ei, declară plină de indignare: „Jérôme a fost singurul care a dat o mână de ajutor poliţiei când aceasta nu avea niciun indiciu. Şi uite cum îl răsplătesc! Dată fiind lipsa oricărei dovezi pertinente, avocatul nostru va cere eliberarea în regim de urgenţă".

Se pare deci că poliţia nu dispune în cazul acestui suspect „convenabil" de nicio probă serioasă şi nu poate justifica această măsură decât printr-o serie de coincidenţe ale căror victime ar putea fi oricare dintre noi… Câte alte crime vor fi descoperite în viitor? Câte alte tinere nevinovate vor fi ucise, supuse abuzurilor bestiale, ciopârţite cu sălbăticie, până când poliţia va fi în stare să-l oprească pe asasin?

Iată câteva dintre întrebările pe care fiecare dintre noi şi le pune, cu nelinişte.

2

În ciuda siguranţei afişate mai devreme, Jérôme Lesage nu închisese ochii în timpul nopţii. Cu faţa pământie şi ceva mai umil, stătea pe scaun rigid ca un manechin, cu privirea pironită pe masă şi cu mâinile împreunate strâns, încercând să-şi ascundă tremurul imperceptibil.

Camille se postă în faţa lui şi puse pe birou un dosar şi o foaie de hârtie acoperită cu un scris indescifrabil.

— Am studiat cu mare atenţie agenda dumneavoastră din ultimele luni, domnule Lesage.

— Doresc un avocat, răspunse acesta cu o voce gravă şi tăioasă, în care se simţea totuşi un tremur de nervozitate.

— V-am mai spus că nu este încă momentul.

Lesage îl privi, parcă hotărât să-l sfideze.

— Dacă reuşiţi să ne explicaţi toate astea, continuă Camille, lovind cu latul palmei dosarul din faţa sa, puteţi pleca acasă.

Îşi puse ochelarii.

— Să începem cu agenda de lucru. Să vorbim despre ultimele luni… în mod aleatoriu… Pe 4 decembrie aveaţi programată o întâlnire cu un coleg, domnul Pelissier. Era plecat din Paris şi n-a putut să vă vadă în data respectivă. Pe 17, 18 şi 19 decembrie trebuia să fiţi la o licitaţie, în Macon. Nimeni nu v-a văzut. Nici măcar nu v-aţi înscris. Pe 11 ianuarie aveaţi programată o întâlnire cu doamna Bertlemann pentru o expertiză. Aţi apărut doar pe 16. În data de 24 a aceleiaşi luni trebuia să fiţi la Salonul de Carte de la Köln. Nici măcar n-aţi dat pe acolo… în data de…

— Vă rog…

— Cum?

Lesage îşi privea mâinile. Camille intenţionase să creeze un efect de detaşare şi rămăsese cu nasul în notiţe. Când ridică privirea, Jérôme Lesage nu mai era acelaşi. Masca de siguranţă căzuse, înlocuită de o imensă oboseală.

— Am făcut-o pentru sora mea… murmură el.

— Pentru sora dumneavoastră? Pretindeţi că lucraţi pentru sora dumneavoastră?

În faţa tăcerii celuilalt, Camille aşteptă un timp şi apoi se hotărî să profite de breşa creată.

— Absenţele dumneavoastră… nu au un tipar regulat, dar sunt numeroase. Cel mai grav e că deseori se suprapun cu momentele în care nişte tinere au fost asasinate. Evident că ne punem întrebări.

Îl lăsă un moment să cugete.

— În plus, vă dispar sume importante din conturi. Să vedem… în februarie şi martie anul curent aţi lichidat un portofoliu de acţiuni pe numele surorii dumneavoastră, pe care le administraserăţi până atunci. A fost destul de dificil să le urmărim, având în vedere acţiunile dumneavoastră de pe bursă. În orice caz, nu mai puţin de 4.500 de euro în acţiuni, lichidaţi. Pot să vă întreb ce aţi făcut cu aceşti bani?

— E vorba despre o chestiune personală! spuse Lesage ridicând brusc capul.

— Nu mai poate fi vorba despre ceva personal de vreme ce din conturile dumneavoastră dispar sume importante exact în perioada în care un asasin pune la cale crime pentru care are nevoie de mulţi bani,

dacă mă-nţelegeţi.

— Nu sunt eu criminalul! urlă librarul, lovind cu pumnul în masă.

— Atunci explicaţi-mi aceste absenţe şi cheltuieli.

— Voi trebuie să probaţi faptele, nu eu!

— O să-l întrebăm pe judecător ce părere are.

— Nu vreau ca sora mea…

— Da…?

Lesage era sleit de puteri.

— Nu vreţi să afle că nu munciţi, aşa cum pretindeţi şi că-i cheltuiţi banii.

— N-o amestecaţi. E extrem de fragilă. Lăsaţi-o în pace.

— Ce anume nu doriţi să afle?

În faţa tăcerii îndârjite, Camille oftă din rărunchi.

— Bun, să recapitulăm. La data la care Grace Hobson este asasinată în Glasgow, dispăreţi în timpul vacanţei la Londra. De la Londra până la Glasgow, adăugă Camille privindu-l pe deasupra ochelarilor, nu e decât un pas. În momentul în care…

Louis intră atât de discret, încât Camille nu-l auzi decât când adjunctul ajunse lângă el şi îi şopti la ureche:

— Puteţi veni un moment? La telefon. E urgent. Camille se ridică încet şi îl ţintui din ochi pe Lesage, care plecă capul.

— Domnule Lesage, ori vă hotărâţi să-mi explicaţi toate astea – şi cu cât mai repede, cu atât mai bine – ori nu. Şi atunci o să încep să vă pun alte întrebări, de natură mult mai personală. Intimă, chiar…

3

Irene căzuse pe strada Martirilor. Ratase trotuarul. Trecătorii dăduseră fuga să o ajute. Ea spusese că e bine, dar rămăsese lungită pe trotuar, ţinându-se de burtă şi încercând să-şi recapete suflul. Un vânzător sunase la Salvare. Brancardierii o găsiseră câteva minute mai târziu, aşezată cu picioarele desfăcute în magazinul vânzătorului de mezeluri, a cărui nevastă explica tărăşenia oricui voia s-o asculte. Irene nu-şi mai amintea nimic, în afara îngrijorării şi a durerii care îi cuprinsese acum întregul corp. Vânzătorul repeta ca o moară stricată:

— Opreşte-te, Yvonne, ajunge…

I se dăduse un suc de portocale. Irene încă îl ţinea în mână, ca pe o relicvă.

O aşezaseră apoi pe o targă care îşi făcuse loc, cu dificultate, spre ambulanţă.

Cu răsuflarea tăiată de graba în care venise, Camille o găsi în pat, la etajul doi al clinicii Montambert.

— Eşti bine?

— Am căzut, răspunse ea scurt, ca şi cum ar fi rămas fixată la acel adevăr de neînţeles.

— Te doare? Ce spun medicii?

— Am căzut…

Privindu-l, începu să plângă încetişor. Camille îi strânse mâinile. Ar fi izbucnit şi el în plâns dacă privirea aceea n-ar fi semănat atât de mult cu cea din visul în care ea îi spunea: „Nu vezi că-mi face rău?”

— Te doare? repetă. Te doare ceva?

Dar Irene plângea ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Mi-au făcut o injecţie…

— Mai întâi, trebuie să se calmeze şi să-şi vină în fire.

Camille se întoarse. Medicul părea un student în primul an. Ochelari mici, păr lung, surâs postadolescentin. Se apropie de pat şi cuprinse mâna lui Irene.

— O să fie bine, nu?

— Da, zise ea, surâzând în sfârşit, printre lacrimi. Da, o să fie bine.

— Aţi căzut, atâta tot. Şi v-a fost frică.

Surghiunit la capătul patului, Camille se simţea exclus. Se abţinu să pună întrebarea care îi venea pe buze şi se simţi extrem de uşurat când medicul continuă:

— Bebeluşului nu prea i-a plăcut toată agitaţia asta. Acum poziţia lui i se pare incomodă şi se grăbeşte să vă cunoască.

— Credeţi? întrebă Irene.

— Sunt sigur. În opinia mea, e chiar nerăbdător. În câteva ore vom şti mai multe. Sper că are acasă o cameră pregătită să-l primească, adăugă el, zâmbind cu amabilitate.

Irene îl privi îngrijorată.

— Când?

— Va fi doar un micuţ născut cu trei săptămâni înainte de termen, atâta tot.

Louis o sună pe Elizabeth şi o rugă să vină acasă la Camille. Ajunseră în acelaşi timp.

— Deci, întrebă ea zâmbind, în curând tătic?

Camille nu îşi revenise încă. Rătăcea din cameră în salon, strângând şi apoi aruncând lucrurile care îi picau în mână.

— Să vă ajut, spuse Elizabeth, pe care Louis o încurajase din priviri înainte de a coborî.

Mai calmă şi, prin urmare, mai organizată, femeia găsi mica valiză pe care Irene o pregătise cu mult timp înainte şi în care se găsea tot ce-i trebuia pentru spital. Camille o privi mirat, chiar dacă, la timpul potrivit, Irene îi vorbise probabil despre ea.

Elizabeth se uită prin ea, apoi, punându-i lui Camille întrebări menite s-o ajute să se orienteze, mai adăugă două-trei lucruri.

— Bun, cred că totul e pregătit.

— Ppffff… pufni Camille, de pe canapea.

O privi cu recunoştinţă şi surâse stângaci.

— Eşti foarte drăguţă… zise în sfârşit. Merg să i le duc…

— Ar putea să i le ducă Elizabeth…? îndrăzni Louis, urcând împreună cu un curier.

Toţi trei priviră în tăcere scrisoarea pe care omul o ţinea în mână.

4

Dragă Camille.

Ce plăcere am simţit iar, citind anunţul!

„Celelalte opere…" spuneţi. M-aş fi aşteptat la mai multă subtilitate din partea dumneavoastră. Nu vă port pică, băgaţi de seamă: faceţi tot ce puteţi într-o situaţie dintre cele mai complicate. Nimeni nu s-ar putea descurca mai bine.

Dar, în sfârşit, ultimul anunţ e o dezamăgire. Câtă naivitate! Haideţi, haideţi, paranteza asta trebuie închisă. O să vă povestesc despre lucrurile pe care le cunoaşteţi deja şi o să fiu econom cu surprizele. Dacă nu, ce farmec ar mai avea? Vă pregătesc şi alte surprize!

Bun, ia să vedem. Glasgow. Nu m-aţi întrebat nimic despre asta şi cred că abia aşteptaţi. Treaba s-a desfăşurat destul de simplu. Geniala carte a lui McIlvanny vă oferă toate detaliile acestui caz, a cărei eleganţă o veţi observa. Romanul a fost inspirat dintr-un caz real şi iată că se întoarce la origini. Îmi plac la nebunie aceste volute care leagă într-un mod atât de perfect viaţa de literatură.

Am reperat-o pe tânăra Grace Hobson la intrarea în taverna în faţa căreia îmi lăsasem maşina închiriată. Am ales-o din prima. Cu faţa ei copilăroasă, cu şoldurile încă neformate, dar promiţătoare, părea încarnarea acelui oraş tulburător şi nostalgic. Era deja târziu şi strada se golise de mult, când am văzut-o ieşind singură, neliniştită şi nervoasă. Nici nu visasem la un astfel de chilipir. Mă pregătisem s-o urmăresc, să-i

studiez mişcările şi obiceiurile, apoi s-o răpesc… Nu voiam să rămân prea mult în Glasgow, dar nu mă aşteptam să mi se ofere pe tavă. Am coborât imediat din maşină, ţinând harta oraşului în mână şi i-am cerut nişte lămuriri fictive într-o engleză pe care o voiam stângace şi fermecătoare. Am zâmbit timid. Nu trebuia să rămân prea mult în faţa tavernei. Aşadar, în timp ce ascultam explicaţiile fetei, ridicând sprâncenele ca pentru a percepe cu atenţie şi greutate o explicaţie într-o engleză prea fluentă pentru mine, am condus-o pe nesimţite spre maşină. Pusesem harta pe capotă. M-am prefăcut că trebuia să iau un creion din borsetă. Lăsasem portiera deschisă. Trăgând-o cu putere spre mine, i-am acoperit gura cu o pânză îmbibată bine în cloroform. Câteva minute mai târziu, mergeam liniştiţi printr-un oraş pustiu: eu conducând prudent, ea dormind liniştită, în siguranţă. Chiar dacă nu intenţionasem s-o fac, am violat-o chiar acolo, pe bancheta din spate a maşinii. S-a trezit dintr-odată în momentul în care am penetrat-o exact cum scrie în carte. A trebuit s-o adorm din nou. Am strangulat-o apoi, în timp ce eram încă în ea. Am împărtăşit bucuria împlinirii şi a morţii, despre care noi doi ştim că sunt atât de asemănătoare.

A trebuit să trec pe la hotel, să-mi iau cele de trebuinţă. M-am gândit să-i păstrez chiloţii.

Colegii dumneavoastră scoţieni v-au arătat, probabil, fotografiile scenei pe care am aranjat-o în Kelvingrove Park. Fără falsă modestie, sper ca William McIlvanny, care locuieşte în Glasgow, să fi simţit pentru mine o mândrie cel puţin egală cu admiraţia pe care i-o port eu.

Laidiaw *e prima operă pe care m-am hotărât s-o semnez. Până în acel moment, niciun anchetator n-a fost capabil să înţeleagă o boabă din munca mea şi asta mă agasa. Am înţeles că trebuia să le ofer o pistă, un semn care să le permită să facă legătura între* Laidiaw *şi celelalte cazuri. Mi-au trecut prin minte o groază de metode. Soluţia cu amprenta pe cadavru mi s-a părut cea mai nimerită. De fapt, îmi propusesem deja, chiar dacă nu mă simţeam încă suficient de bine pregătit, să lucrez la textul lui Ellis, în care apare amprenta. Lăsând în urmă un semn distinctiv, o semnătură, speram că, în lipsa poliţiştilor – care, cu excepţia dumneavoastră, sunt toţi nişte brute fără minte – esteţii, adevăraţii cunoscători vor recunoaşte opera mea şi o vor aprecia la justa ei valoare. Şi apoi, o biată amprentă pe degetul micuţei Hobson n-ar fi stricat cu nimic magnificul tablou pe care reuşisem să-l creez în parcul din Kelvingrove. Totul era aranjat la milimetru. Am lucrat, cred eu, perfect.*

Știu că ați descoperit și minunata carte a scumpilor noștri suedezi. Roseanna *a fost un adevărat șoc pentru mine. Am făcut chiar efortul de a citi și celelalte lucrări ale duetului de scriitori. Niciuna nu mi-a produs aceeași plăcere magică.*

În ce constă magia unei cărți? Iată un alt mare mister… La fel de impenetrabil ca apele canalului Ourcq. E vorba de răbdare, multă răbdare. Martin Beck, detectivul, e un bărbat pe care îl consider morocănos, dar captivant, atât de diferit de mizerabilii din cărțile americane sau de anchetatorii plați sau prea rafinați ai autorilor noștri francezi.

Să scriu o Roseanna în variantă franceză, așa cum am procedat, a fost o provocare. Trebuia să creez un decor credibil, în care să regăsiți atmosfera reală a lucrării originale. Pentru asta, nu m-am uitat la bani.

Și atunci imaginați-vă bucuria, mai bine zis exaltarea cu care, în acea dimineață de 25 august, pierdut în gloata de pe ecluză, am văzut bena întorcându-se spre noi, asemenea unei cortine ridicându-se la teatru și l-am auzit pe tipul de lângă mine, aplecat peste balustradă, strigând: „Uitați-vă, e o femeie înăuntru!" Vestea s-a răspândit în grupul din care făceam parte, ca o adiere de vânt. Ce fericire!

Tânăra mea recrută… Sunt convins că ați remarcat că fizicul ei e un portret fidel al Roseannei, același corp puțin greoi și lipsit de grație, aceleași glezne fine.

Sjowall și Wahloo nu dau detalii despre moartea femeii. Aflăm doar că „victima și-a găsit moartea în urma strangulării și a violențelor de natură sexuală". Criminalul, ni se spune, „s-a purtat cu brutalitate. Se remarcă indicii de natură perversă". Asta îmi lăsa multă libertate de acțiune. Autorii se exprimau formal: „Nu cursese prea mult sânge". Era singurul indiciu cu care trebuia să mă descurc. Cel mai mult mă descumpănea pasajul: „Nu era exclus să fi suferit mutilări înainte de moarte. Sau cel puțin în stare de inconștiență, în raportul medicului legist, unele detalii sugerau această posibilitate".

Și mai era acea „zgârietură" care se întindea de la talie până la osul iliac, dar cum ați fi interpretat elementul ăsta?

Am ales să fac o zgârietură cu o bucată de ciment fabricat la mine în beci. Cred că autorii ar fi apreciat sobrietatea acestei soluții. Apoi am strangulat-o cu mâinile goale, după ce am sodomizat-o foarte brutal, cu un încălțător. Cât despre mențiunile legate de mutilare, vagi și ele, am ales să împușc doi iepuri dintr-odată: am ales acel încălțător, care a distrus în

mod convenabil mucoasele, dar a făcut să curgă destul de puțin sânge.

Treaba cea mai delicată a fost să imit acea pată din naștere. Analizele de laborator v-au arătat, sunt sigur, că am folosit un produs absolut comun. Totuși, am muncit destul de mult ca să găsesc o siluetă de animal în conformitate cu semnul Roseannei. Spre deosebire de dumneavoastră, nu am norocul de a fi un desenator de geniu.

Am transportat cadavrul într-o mașină închiriată, până la canalul Ourcq. Știți că am așteptat aproape un an până când s-a luat hotărârea de a se draga un segment de canal corespunzător locului faptei? Asta spune multe despre minunata noastră Administrație. Glumesc, Camille. Doar mă cunoașteți.

Presupun că muriți de nerăbdare să aflați răspunsul la întrebarea care vă roade încă de când ați descoperit această crimă.

„Cine era Roseanna?"

Roseanna se numea în realitate Alice Hedges. Probabil era un fel de studentă (vă trimit și hârtiile necesare pentru a putea să-i găsiți familia din Arkansas și să-i mulțumiți în numele meu pentru cooperarea fiicei lor). O parte foarte importantă a lucrării mele a presupus ca victima să nu fie găsită imediat, așa cum în carte marele mister era identitatea ei. În definitiv, Roseanna *e povestea acestei căutări și ar fi fost ridicol, chiar obscen, să-i descoperiți identitatea în două zile. Am întâlnit-o la frontiera maghiară, cu șase zile înainte. Tânăra făcea autostopul. Din primele discuții, am înțeles că nu mai dăduse niciun semn de viață familiei sale de mai bine de doi ani și că locuise singură înainte de această călătorie în Europa, despre care nimeni din anturajul ei nu știa nimic. Toate acestea mi-au permis să înfăptuiesc această capodoperă, de care sunt fericit că a fost descoperită, în sfârșit.*

Cred că mă considerați un palavragiu. Dar nu am niciun alt confident. După ce am înțeles ce mi se cere, mă străduiesc din răsputeri să mă conformez așteptărilor, fără să am speranța unui posibil dialog. Doamne, ce lume ignorantă, Camille! Și ce volatilă. Ce rare sunt lucrurile importante, care rămân în memorie! Nimeni nu înțelegea ce aveam eu de oferit lumii și mărturisesc că uneori eram extrem de furios. Da, m-am revoltat. Și încă mai mult decât credeți. Iertați-mi exprimarea stereotipă, dar furia nu e un bun sfătuitor. A trebuit să pun în practică operele marilor clasici, a căror lectură reprezintă deja o înălțare spirituală, pentru ca furia ce mă stăpânea să înceapă să se potolească. A durat luni de zile doar să pot accepta ceea ce sunt. A fost o luptă cruntă, dar am

învins şi acum iată cât de frumoasă e răsplata mea! Tenebrelor acestei perioade le-au urmat luminile revelaţiei. Nu, nu e un cuvânt exagerat, Camille, vă asigur. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Furia mea contra lumii întregi s-a disipat dintr-odată şi am înţeles, în sfârşit, ce mi se cerea, de ce sunt aici, am înţeles ce misiune aveam. Succesul de necrezut al literaturii poliţiste demonstrează cu prisosinţă câtă nevoie are lumea de moarte. Şi de mister. Lumea aleargă după aceste scene nu pentru că are nevoie de imagini, ci pentru că doar asta îi rămâne. În afara cazurilor din război sau a incredibilelor măceluri gratuite pe care politica le oferă oamenilor pentru a le potoli setea de moarte, ce au ei în plus? Imagini. Lumea se repede asupra imaginilor morţii pentru că tânjeşte după moarte. Scriitorii sunt singurii care le pot satisface această foame. Scriitorii vorbesc despre moarte oamenilor care vor moarte, construiesc drame pentru a le ostoi setea de dramă. Dar lumea vrea întotdeauna mai mult. Ea nu vrea doar poveşti puse pe hârtie. Vrea sânge, sânge adevărat. Omenirea vrea să-şi pună în practică dorinţele, transfigurând realitatea – oare nu chiar mama dumneavoastră, acea mare artistă, nu şi-a consacrat opera misiunii de a potoli acea dorinţă intrinsecă fiinţei umane, prin imagini? – dar dorinţa este de neoprit, de necontestat. Şi atunci vrea sânge. Oare între expresia artistică şi realitate nu rămâne o mică fantă, aceea a compasiunii pentru umanitate? Oare nu merită omenirea un mic sacrificiu? O, Camille, nu mă erijez în salvator. Departe de mine acest gând. Nici nu pretind că sunt un martir. Mă mulţumesc să-mi cânt mica simfonie modest. Şi dacă toţi oamenii ar face un asemenea efort, lumea ar fi, cu siguranţă, mai bună.

Amintiţi-vă de Gaboriau, vorbind prin gura comandantului Lecoq: „Sunt oameni care au obsesia teatrului. Aceeaşi obsesie o am şi eu. Dar, cum sunt mai dificil şi mai blazat decât publicul obişnuit, eu am nevoie de comedii veritabile ori de drame reale. Piesa mea de teatru e societatea. Actorii mei râd sincer sau plâng cu lacrimi adevărate". Fraza asta m-a emoţionat întotdeauna. Şi actorii creaţi de mine plâng cu lacrimi adevărate, Camille. Atât pentru Evelyne a lui Bret Easton Ellis, cât şi pentru Roseanna simt o tandreţe specială. Amândouă plângeau magnific. S-au dovedit a fi actriţe perfecte şi s-au ridicat la înălţimea rolului atât de dificil pentru care le-am ales. Au răsplătit cu prisosinţă încrederea pe care am investit-o în ele.

Poate că aţi presimţit: vom pune capăt prieteniei noastre la distanţă. Sunt sigur că mai devreme sau mai târziu vom relua acest

dialog, din care am învăţat amândoi atât de multe.

Dar trebuie să mai aşteptăm. Trebuie să-mi desăvârşesc „opera" şi asta cere un imens efort de concentrare. O să reuşesc, sunt convins. Puteţi avea încredere în mine. Trebuie să termin edificiul pe care l-am ridicat cu atâta grijă. Veţi constata atunci cât de demn de a se număra printre capodoperele acestui secol e proiectul meu, conceput atât de minuţios şi elaborat în mod atât de savant.

Rămân servitorul dumneavoastră devotat.

Cu prietenie.

5

— Doctorul a trecut din nou pe aici. Îl miră lipsa contracţiilor.

— Ei, zise Camille surâzând. Micuţul seamănă cu tatăl lui. Se simte bine acolo. Îl înţeleg.

O auzi râzând la telefon.

— Şi ce se mai întâmplă acum?

— Am făcut o ecografie. Micuţul te salută. Dacă într-o oră sau două nu încep contracţiile, mă întorc acasă şi aştept.

— Cum te simţi?

— Împovărată. M-am speriat rău de tot. Cred că de asta încă mă ţin aici.

Camille îşi simţea şi el inima grea. În vocea tandră cu care Irene pronunţase aceste cuvinte simţea o chemare atât de intensă, încât se simţi sfâşiat.

— Vin cât de repede pot.

— Nu-i nevoie, iubirea mea. Elizabeth a fost foarte drăguţă. Să-i mulţumeşti, da? A rămas cu mine, am stat puţin de vorbă. Am simţit că ar fi vrut să fie în altă parte. Mi-a spus că ai primit încă o scrisoare. Nu ţi-e uşor nici ţie.

— E destul de greu… Ştii că sunt alături de tine, nu?

— Ştiu. Nu mă îndoiesc.

— Deocamdată nu avem nimic concret. Agendă, mişcări financiare, avem încă destule necunoscute.

— Credeţi că ar fi putut trimite scrisoarea înainte de a fi arestat?

— E posibil.

Judecătoarea Deschamps se îmbrăcase în după-amiaza aceea într-un *deux-pièces* – vestă cu pantaloni – deosebit de urât, potrivit mai curând pentru bărbaţi, o salopetă şi un bolero. Privirea îi era deosebit de inteligentă şi Camille înţelese, în sfârşit, ce farmec bizar şi tulburător

putea să exercite asupra anumitor bărbaţi.

Ţinea în mână scrisoarea „Romancierului" şi o parcurgea încăodată cu ochi de vultur, cărora nimic nu părea să le poată scăpa.

— Aţi hotărât să-i daţi drumul surorii?

— Deocamdată e important să-i izolăm unul de celălalt, zise Le Guen. Ea e gata să confirme orice ar spune el. Sacrificiu de soră.

— Oricum, îi va fi destul de greu, confirmă Camille. Nu va fi suficient să declare că a fost cu el, ca să-i justifice absenţele. Dispunem de suficiente elemente concrete, care nu vor fi uşor de combătut.

— După câte spuneţi, pare mai degrabă scos din minţi…

— Dacă el e perversul pe care îl căutăm, ne putem aştepta la orice. Dacă a jucat atâta timp un joc dublu faţă de sora lui, nu va fi uşor: e uns cu toate alifiile. O să am nevoie de ajutorul doctorului Crest. Va trebui să-l urmărească de la distanţă.

— În tot cazul, aveţi dreptate. Odată eliberat din arest, va deveni, probabil, extrem de periculos. Domnule comisar-şef, dacă vom fi nevoiţi să-l eliberăm, dispuneţi de mijloacele necesare asigurării unei supravegheri constante?

Le Guen arătă spre ziarul rulat pe care îl ţinea în mână de la începutul întâlnirii.

— Având în vedere întorsătura pe care au luat-o evenimentele, nu cred c-o să-mi fie greu să fac rost de efectivele necesare, spuse el sumbru.

Judecătoarea se abţinu de la orice comentariu.

— Ne ameninţă, îndrăzni Le Guen. Poate că o face doar de formă… Poate că nu ştie nici el ce va face în continuare.

— Ţţţţ, făcu judecătoarea printre dinţi, fără să-şi ia ochii de la scrisoare. Dacă vă închipuiţi că individul a putut pune la punct o astfel de strategie fără să încerce să o ducă la capăt, vă înşelaţi. Ba chiar ne-a oferit un indiciu esenţial, spuse ea privindu-i tăios pe cei doi: întotdeauna face ce zice. Chiar de la început. Şi mă înspăimântă, adăugă ea privindu-l pe Camille, că strategia e în derulare de multă vreme. Încă de la început ştie exact ce are de făcut.

— …Iar noi nu ştim nimic, îi completă Camille fraza.

6

Louis continuase interogatoriul cu Lesage, apoi fusese înlocuit de Maleval şi Armand. Fiecare avea stilul său de lucru şi contrastul între cei patru bărbaţi dăduse deja rezultate în multe cazuri. Atent, elegant, Louis

conducea discuţiile cu subtilitate, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, cu o răbdare îngerească, reflectând îndelung asupra fiecărei întrebări, ascultând fiecare răspuns cu o atenţie neliniştitoare, lăsând să plutească în aer mirosul îndoielii. Maleval, fidel stilului său judoka, proceda prin accelerări bruşte. Familiar cu suspecţii, le dădea încredere. Juca un rol seducător, dar putea să plaseze subtil o concluzie extrem de brutală, subliniind incoerenţele cu aceeaşi forţă cu care pe vremuri efectua o priză decisivă. Armand era Armand. Aplecat asupra notiţelor, neridicând ochii spre interlocutor aproape deloc, punea întrebări extrem de minuţioase, nota cu scrupulozitate toate răspunsurile, revenea asupra celui mai mic detaliu. Era în stare să piardă o oră disecând cel mai mărunt eveniment, urmărind implacabil cea mai mică nepotrivire, cea mai nevinovată ambiguitate. Louis interoga în volute, Maleval, în linie dreaptă, Armand, în spirală.

Când apăru Camille, Lesage se întreţinuse deja cu Louis timp de o oră, iar Maleval tocmai îşi terminase interogatoriul. Cei doi, aşezaţi la masă cu notiţele în faţă, schimbau impresii. Camille se îndreptă spre ei, dar fu oprit de Cob. Din spatele monitoarelor, informaticianul îi făcu semn să se apropie.

— Veşti proaste? întrebă Camille.

Cob îşi puse coatele pe masă, cu bărbia sprijinită pe mâinile încrucişate.

— Cum nu se poate mai proaste, Camille.

Se priviră îndelung, nehotărâţi. Apoi informaticianul întinse mâna spre imprimantă şi vorbi fără să se uite la foaia pe care o ţinea:

— Sunt consternat, Camille.

Camille citi. O coloană lungă de cifre, date, orare. Apoi ridică capul şi ţintui îndelung cu privirea monitorul lui Cob.

— Îmi pare foarte rău… repetă Cob, privindu-l cum se îndepărta.

7

Verhoeven traversă sala şi, fără să se oprească, atinse umărul lui Louis:

— Vino cu mine.

Louis se uită în jur fără să înţeleagă ce se întâmplă, se ridică grăbit şi îl urmă pe Verhoeven, care se îndrepta spre scară. Nu schimbară niciun cuvânt până când ajunseră pe partea cealaltă a străzii, la braseria în care uneori beau un pahar. Camille alese o masă pe terasa închisă cu sticlă, se instală pe bancheta de muşama, lăsând liber pentru Louis

scaunul cu spatele la stradă. Aşteptară în linişte venirea chelnerului.

— O cafea, ceru Camille.

Louis se mulţumi să facă un semn, sugerând că voia acelaşi lucru. Apoi, în aşteptarea comenzii, privea pe rând, cu discreţie, masa şi pe Verhoeven.

— Maleval îţi datorează o groază de bani, Louis?

Şi înainte ca Louis să poată schiţa cel mai mic semn de negare, Camille lovi masa cu pumnul atât de violent, încât cafelele începură să se clatine, atrăgând atenţia clienţilor de la mesele învecinate. Nu mai spuse nimic.

— Destui, răspunse Louis. Ei, nu prea mulţi…

— Cât?

— Nu ştiu exact…

Camille ridică din nou pumnul deasupra mesei.

— Cam cinci mii…

Camille, care nu se pricepuse niciodată să calculeze în euro, făcu un calcul mental.

— De ce are mereu nevoie de bani?

— Jocuri de noroc. A pierdut mult în ultimul timp şi datora o groază de bani.

— Faci de mult pe bancherul lui personal?

— Sincer, nu. I-am mai împrumutat sume mici şi mi le-a înapoiat destul de repede. E adevărat că în ultima vreme lucrurile s-au precipitat. Când aţi trecut pe la mine duminica trecută, tocmai îi semnasem un cec de 1.500 de euro. L-am prevenit că o fac pentru ultima dată.

Camille nu se uita la el. Stătea cu o mână în buzunar şi cu cealaltă învârtea agitat mobilul.

— E o chestie personală… continuă Louis calm. N-are de-a face cu…

Nu termină. Citi foaia pe care Camille i-o întinse şi o aşeză apoi pe masă. Camille avea lacrimi în ochi.

— Vreţi să-mi dau demisia? întrebă tânărul.

— Nu mă lăsa baltă, Louis. Nu în momentul ăsta…

8

— Sunt nevoit să te dau afară, Jean-Claude…

Aşezat în faţa lui Verhoeven, Maleval clipi de câteva ori, căutând disperat un punct de sprijin.

— Nici nu ştii cât mi-e de greu… Nici măcar nu-ţi imaginezi… De

ce nu ai venit să vorbeşti cu mine?

Din felul în care arăta Maleval, Camille îi întrezări viitorul şi îl duru extrem de tare. Concediat, fără slujbă, îndatorat până în gât, Maleval va trebui să se „descurce" – cuvânt teribil, rezervat celor care nu mai aveau multe opţiuni.

Camille îi pusese în faţă lista cu apelurile telefonice de pe mobil, pe care Maleval le făcuse către jurnalistul de la *Le Matin.*

Cob se mulţumise să scoată desfăşurătorul începând din 15 aprilie, ziua descoperirii crimei din Courbevoie.

Primul apel, la 10: 34.

Nu se putea informare mai eficientă.

— Când a început povestea asta?

— La sfârşitul anului trecut. El m-a contactat. La început i-am dat doar firimituri. Era mulţumit…

— Şi apoi… apoi nu te-ai mai descurcat.

— Am pierdut mult, într-adevăr. Louis m-a ajutat, dar n-a fost de ajuns, aşa că…

— Pe Buisson ăsta îmi vine să-l iau la pumni! zise Camille, cu o furie abia reţinută. Pentru coruperea unui funcţionar public pot să-l salt pe mizerabil din mijlocul propriei redacţii.

— Sunt conştient de asta.

— Şi eşti conştient că n-o s-o fac, doar ca să te protejez?

— Da, zise Maleval, plin de recunoştinţă.

— O să lucrăm pe şest. Va trebui să-l sun pe Le Guen. O să aranjez lucrurile în modul cel mai simplu cu putinţă…

— O să plec acum.

— Ba nu pleci nicăieri până nu-ţi dau eu voie, auzi?

Maleval se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— De cât ai nevoie, Jean-Claude?

— N-am nevoie de nimic.

— Nu mă enerva şi mai tare! Cât?

— Unsprezece mii.

— La dracu'…

Trecură câteva secunde.

— O să-ţi scriu un cec.

Şi adăugă înainte ca Maleval să poată interveni:

— Jean-Claude… zise Camille pe un ton extrem de dulce. Vom face cum spun eu, da? Prima dată o să-ţi plăteşti datoria. Despre cum o să-mi

restitui suma vom mai vorbi. Voi avea grijă ca formalităţile administrative să se rezolve cât de repede. Dacă pot interveni ca să te lase să demisionezi, o s-o fac. Dar ştii şi tu că nu depinde doar de mine.

Maleval nu-i mulţumi. Dădu din cap privind în altă parte, ca şi cum tocmai ar fi conştientizat amploarea dezastrului.

9

Armand părăsi în sfârşit camera de interogatoriu şi reveni în birou, unde domnea o atmosferă încărcată, pe care o percepu chiar de la intrare.

Cob lucra în linişte. Louis, baricadat în spatele biroului, nu-şi ridica deloc privirea. Cât despre Mehdi şi Elizabeth, simţind gravitatea situaţiei şi neştiind cum să reacţioneze, discutau cu voce scăzută, ca şi cum s-ar fi aflat într-o catedrală.

Louis se ocupă de informaţiile aduse de Armand şi de analizarea datelor furnizate de celelalte interogatorii.

La 16: 30, Camille nu ieşise încă din birou. Louis bătu la uşă. Auzindu-l vorbind la telefon, intră în linişte. Camille, absorbit de conversaţie, nu-i dădu nicio atenţie.

— Jean, fă-o pentru mine. Cu toată nebunia de care avem deja parte, gândeşte-te ce s-ar putea întâmpla. Ar fi picătura care umple paharul. Treaba o să explodeze. Nimeni nu ştie unde se poate ajunge…

Louis aşteptă răbdător, cu spatele lipit de uşă, aşezându-şi febril şuviţa.

— Da, continuă Camille. Gândeşte-te şi sună-mă. Dar înainte să mişti un deget mă suni, da? Bine, te las…

Camille închise şi ridică din nou receptorul. Formă numărul de acasă. Aşteptă un moment, apoi sună pe mobilul lui Irene.

— Sun la clinică. Irene trebuie să fi plecat de acolo mai târziu decât era prevăzut.

— Poate să aştepte?

— De ce? vru să ştie Camille şi ridică din nou receptorul.

— Din cauza lui Lesage. Am noutăţi.

Camille puse receptorul în furcă.

— Spune…

10

Fabienne Joly. Treizeci de ani, dichisită, curăţică, de parcă s-ar fi pregătit pentru o plimbare duminicală. Păr scurt, blond. Ochelari. Tipul banal, dar cu un element atrăgător nedefinit, pe care Camille încercă să-

l ghicească. O latură sexy. Să fie cămaşa descheiată la primii trei nasturi, lăsând sânii la vedere? Ori felul în care îşi ţinea picioarele încrucişate, cu o timiditate excesivă? După ce îşi pusese poşeta lângă scaun, femeia îl privise în ochi, pozând în persoana care nu se lasă uşor intimidată. Îşi încrucişase mâinile pe genunchi şi părea că e în stare să facă faţă momentului de tăcere, oricât ar fi durat.

— Probabil ştiţi că orice afirmaţie pe care o veţi face va fi consemnată în declaraţia pe care urmează să o semnaţi.

— Bineînţeles. Chiar pentru asta am venit.

Vocea ei uşor răguşită îi sporea farmecul straniu. Genul de femeie de la care, dacă o observi, e greu să-ţi iei privirile. Avea o gură foarte drăguţă. Camille rezistă tentaţiei de a păstra ceva din acest vino-ncoace schiţându-i portretul pe mapa de birou.

Louis rămăsese în picioare, lângă biroul lui Camille şi scria ceva în carnet.

— Bun, atunci am să vă rog să-mi repetaţi ce i-aţi declarat colegului meu.

— Mă numesc Fabienne Joly. Am treizeci şi patru de ani. Locuiesc pe strada Fraternite, în Malakoff. Sunt secretară specializată în limbi străine, deocamdată şomeră. Şi sunt amanta lui Jérôme Lesage din 11 octombrie 1997.

Ajunsă la finalul discursului pregătit, tânăra părea uşor descumpănită.

— Şi…?

— Jérôme e foarte atent cu sănătatea surorii sale Christine. E convins că, dacă ea află de relaţia noastră, riscă să cadă din nou în depresie aşa cum s-a întâmplat după moartea soţului. Jérôme a simţit mereu nevoia s-o protejeze. Şi eu n-am avut nimic împotrivă.

— Nu înţeleg… începu Camille.

— Toate neclarităţile pe care le aveţi în legătură cu Jérôme au de-a face cu mine. Am aflat din ziare că-l ţineţi în arest preventiv începând de ieri. M-am gândit că refuză să vă comunice informaţii care din punctul lui de vedere sunt… compromiţătoare. Ştiu că inventează pretexte de natură profesională ca să ne putem întâlni. Din cauza ei, înţelegeţi…

— Încep să înţeleg. Dar nu sunt sigur că asta o să fie de-ajuns să explicăm…

— Ce anume, domnule inspector-şef?

Camille nu reacţionă.

— Domnul Lesage refuză să justifice felul în care îşi petrece timpul şi…

— Despre ce zi este vorba? îl întrerupse tânăra femeie.

Camille se uită spre Louis.

— Păi, de exemplu, în iulie 2001 domnul Lesage ajunge în Edinburgh…

— Chiar aşa. În 10 iulie. Mă rog, pe 9 seara, mai precis. Ne-am întâlnit la Edinburgh, unde ajunsesem şi eu cu zborul de după-amiază. Ne-am petrecut patru zile în Highlands. Apoi Jérôme s-a întors la Londra, la sora lui.

— Nu e suficient să faceţi această afirmaţie, domnişoară Joly. Mă tem că, dată fiind situaţia domnului Lesage, nu va fi de ajuns o mărturie pe cuvânt de onoare.

Tânăra înghiţi cu dificultate.

— Ştiu c-o să vi se pară ridicol… începu ea roşind.

— Vă rog, o încurajă Camille.

— Poate că e o prostie de adolescentă întârziată. Ţin un jurnal, spuse ea băgând o mână în poşetă.

Scoase un caiet gros, cu copertă roz cu flori albastre, care întăreau aspectul romantic.

— Da, ştiu, e o prostie, adăugă ea, forţându-se să râdă. Notez toate lucrurile importante. Zilele în care mă văd cu Jérôme, locurile în care mergem, lipesc bilete de tren, de avion, cărţi de vizită ale hotelurilor unde ne oprim, meniurile restaurantelor în care mâncăm.

Îi întinse caietul lui Camille, dar îşi dădu seama că era prea scund ca să-l poată lua pe deasupra biroului şi se răsuci să i-l dea lui Louis.

— La sfârşitul caietului notez şi cheltuielile. Nu vreau să-i rămân datoare. Îmi plăteşte chiria pentru locuinţa din Malakoff, m-a ajutat să-mi cumpăr mobilă. Ăsta e caietul din prezent. Mai am încă trei.

11

— Tocmai am primit vizita domnişoarei Joly, zise Camille.

Lesage ridică capul. Ostilitatea lăsase loc furiei.

— Chiar că vă băgaţi nasul peste tot. Sunteţi un…

— Opriţi-vă imediat! îl preveni Camille.

Continuă, ceva mai calm:

— Voiaţi să spuneţi o prostie care ar fi căzut sub incidenţa legii şi aş vrea să vă scutesc de neplăcerea asta. Vom verifica datele pe care ni

le-a furnizat domnişoara Joly. Dacă obţinem probe concludente, o să vă eliberăm imediat.

— Şi în caz contrar…? a vrut Lesage să ştie.

— În caz contrar, vă arestez pentru crimă şi vă trimit la Parchet. O să daţi explicaţii judecătoarei.

Mânia lui Camille era mai mult o capcană. Era obişnuit să fie tratat cu respect şi atitudinea lui Lesage îl făcea să se simtă uşor vexat. „Nu mai am vârsta la care să mă pot schimba", îşi repetă el, aşa cum o făcea adesea.

— Şi cu sora mea… începu Lesage, pe un ton mai împăciuitor.

— Nu vă faceţi griji. Dacă informaţiile sunt clare şi coerente, tot ce am discutat va rămâne sub incidenţa secretului de anchetă. Veţi putea să-i spuneţi surorii dumneavoastră ce doriţi.

Lesage ridică ochii spre Camille şi pentru prima dată în ei se citea ceva ce semăna a recunoştinţă. Camille ieşi. Odată ajuns pe culoar, dădu ordin ca Lesage să fie condus în celulă şi să i se dea de mâncare.

— Vă fac legătura cu secretariatul.

Camille se hotărâse să sune din sala de la subsol.

Se abţinuse deocamdată să apeleze la clinică, mulţumindu-se să lase mesaje pe telefonul de acasă.

— Aveţi idee dacă şi-a luat mobilul? o întrebă el pe Elizabeth, acoperind microfonul telefonului.

— I l-am dus eu odată cu valiza. Nu vă faceţi griji.

Tocmai asta îl îngrijora. Îi mulţumi fără să mai adauge nimic.

— Nu, pot să vă confirm, răsună în sfârşit vocea femeii. Doamna Verhoeven a plecat de la clinică la ora 16. Am în faţă registrul de externări: la 16: 05, mai exact. De ce? E vreo problemă?

— Nicio problemă. Mulţumesc, spuse Camille, fără să închidă. Rămase cu ochii pierduţi.

— Mulţumesc încă o dată. Louis, fă-mi rost de o maşină. Trec pe acasă.

12

La 18: 18, Verhoeven urca grăbit scările, cu mobilul la ureche. Aştepta ca ea să răspundă, când împinse uşa apartamentului rămasă întredeschisă. În mod curios, auzi sunetul de apel din casă. Oricât de prostesc ar fi părut, rămase cu telefonul la ureche, în timp ce intra şi pătrundea în salon. Nu o strigă pe nume, aşa cum făcea uneori când se întorcea şi ea era în bucătărie sau în baie. Ascultă doar. Soneria se oprise

şi acum intra mesageria. Înainta în salon, în timp ce asculta mesajul de întâmpinare şi vocea feminină ale cărei intonaţii la cunoştea atât de bine. Valiza lui Irene, valiza aceea drăguţă pe care o pregătise cu mâinile ei era acolo, deschisă, cu conţinutul revărsat pe podea. Cămaşa de noapte, trusa de toaletă, hainele…

Aţi sunat la…

Masa din salon fusese răsturnată şi toate lucrurile – cărţi, coşuleţul împletit, reviste – zăceau ca moarte pe mochetă, întinzându-se până la perdeaua verde, pe care cineva o smulsese de pe galeria metalică.

…Irene Verhoeven. Deocamdată nu sunt disponibilă…

Cu mobilul încă la ureche, pradă unei senzaţii de vertij abia stăpânite, Camille înaintă spre dormitor, unde noptiera zăcea şi ea răsturnată. Dâra de sânge de pe mochetă îl conduse în baie.

…aceste mici detalii ne fac să pricepem că destinul e o prostie…

La picioarele lui se observa o mică pată de sânge, o alta minusculă chiar lângă cadă. Toate obiectele de pe etajera de sub oglindă fuseseră măturate şi zăceau răspândite pe podea şi în cadă.

…lăsaţi-mi un mesaj şi o să vă.

Se întoarse în fugă în dormitor, apoi în salon şi se opri în pragul biroului, unde mobilul lui Irene, aruncat pe jos, îl asigura: *… O să vă sun eu.*

Fără să-şi conştientizeze acţiunile, Camille formă un număr. Încremenise în prag, cu ochii pironiţi pe podea, hipnotizat de vocea lui Irene.

Pe curând.

Îşi repeta în minte: „Sună-mă, iubirea mea… Sună-mă, te implor…" Auzi vocea lui Louis:

— Louis Mariani la telefon. Vă ascult.

Camille căzu în genunchi.

— LOUIS! urlă, hohotind. Louis, vino repede. Te implor…

13

Întreaga brigadă sosi la faţa locului în exact şase minute. Trei maşini cu sirenele urlând se opriră mai jos, pe stradă. Maleval, Mehdi şi Louis zburară pe scări. În urma celor trei, fiecare în ritmul său, se grăbeau cât puteau, Armand şi Elizabeth. Le Guen încheia plutonul, gâfâind şi lamentându-se la fiecare etaj. Maleval lovi violent cu piciorul uşa de la intrare şi se năpusti înăuntru.

Încă de când intrară şi văzură în faţa lor valiza lui Irene deschisă, părăsită, perdeaua smulsă şi pe Camille încremenit pe canapea, cu mobilul încă în mână, privind în jur ca şi cum ar fi văzut casa pentru prima dată, toţi înţeleseră ce se întâmplase. Intrară în priză. Louis se lăsă în genunchi lângă Camille şi îi luă telefonul din mână cu atâta grijă, de parcă ar fi fost jucăria unui copil adormit.

— A dispărut, articulă Camille, în culmea disperării.

Apoi le arătă baia, cu o privire înnebunită:

— Acolo e sânge…

Paşii răpăiau pe parchet. Maleval smulsese din zbor un prosop din bucătărie şi deschidea toate uşile, una câte una, în timp ce Elizabeth suna la Criminalistică.

— Nu atingeţi nimic! urlă Louis la Mehdi, care începuse să deschidă dulapurile de perete, fără mănuşi.

— Ţine, îi zise Maleval în trecere, întinzându-i alt prosop.

— Îmi trebuie o echipă, urgent… spunea Elizabeth.

Le dictă adresa.

— Dă-mi-l mie, zise Le Guen livid, cu răsuflarea tăiată, smulgându-i telefonul. Sunt Le Guen. Vreau o echipă aici în două minute. Prelevări de probe, fotografii, tot tacâmul. Vreau şi toată Grupa 3. Spuneţi-i lui Morin să mă sune de urgenţă.

Apoi scoase cu dificultate din buzunarul interior propriul telefon şi formă un număr. Avea o privire sumbră.

— Comisar-şef Le Guen. Dă-mi-o pe judecătoarea Deschamps. Prioritate absolută.

— Nu e nimeni aici, anunţă Maleval apropiindu-se de Louis.

Îl auziră pe Le Guen urlând:

— Am zis „acum”! Ce dracu’!

Armand se aşezase pe canapea, lângă Camille, cu coatele pe genunchi şi cu privirea în pământ. Începând să-şi vină în fire, acesta se ridică încet şi toată lumea se întoarse spre el. Poate că nici el nu avea să ştie vreodată ce se petrecea în mintea şi în sufletul lui. Se uită un moment prin cameră, îşi privi tovarăşii pe rând. Dintr-odată, în el se puse în mişcare un fel de mecanism născut din furie, dar şi din experienţă, din deznădejde, dar şi din obişnuinţa meseriei; un amestec ciudat, care ar fi putut doborî cele mai curajoase inimi, dar care în cazul lui trezeşte simţurile, ascute vederea şi insuflă o hotărâre aproape sălbatică. Poate că asta e definiţia fricii.

— A părăsit clinica la 16: 05, articulă el cu o voce atât de scăzută, că oamenii lui se apropiară pe nesimţite ca să-l poată auzi. A venit aici, adăugă Camille, arătând spre valiza pe care toţi o ocoliseră cu grijă. Elizabeth, cercetează clădirea, ceru brusc, luând prosopul pe care Maleval încă îl ţinea în mână.

Merse până la birou, căută o clipă printre hârtii şi scoase o poză recentă de-a lui Irene. Se fotografiaseră împreună cu o vară în urmă, în vacanţă.

I-o întinse lui Maleval.

— La mine în birou, imprimanta are şi scaner. Apasă butonul verde…

Maleval porni imediat spre birou.

— Mehdi şi Maleval, pe stradă. Vecinii o cunosc, dar ia oricum fotografia. Irene e însărcinată. N-a putut s-o ia fără să vadă cineva ceva. Mai ales dacă e… rănită. Armand, iei o fotografie şi mergi la clinică, la secretariat, la toate etajele. În momentul în care ajung colegii de la Criminalistică, vă trimit întăriri tuturor. Louis, te întorci la birou şi coordonezi echipele, îl ţii pe Cob la curent. Să aibă o linie liberă. Vom avea nevoie de el.

Maleval se întoarse. Făcuse două copii şi îi dădu înapoi originalul. Camille îl puse în buzunar. În clipa următoare, toată lumea plecase. Se auzeau zgomotele paşilor pe scară.

— Eşti bine? întrebă Le Guen apropiindu-se.

— O să fiu când o s-o găsim, Jean.

Mobilul lui Le Guen îi întrerupse.

— Câţi băieţi ai? întrebă el. Îi vreau pe toţi. Da, pe toţi. Repede. Vino şi tu cu ei. La Camille acasă… Da, poate… Te aştept, dă-i bice.

Camille făcuse câţiva paşi şi tocmai se lăsase în genunchi lângă valiza deschisă. Cu vârful stiloului, ridică cu grijă o haină, o lăsă să cadă la loc, se ridică şi se îndreptă spre perdeaua ruptă pe care o cercetă îndelung, de sus în jos.

— Camille, îi zise Le Guen, apropiindu-se. Trebuie să-ţi spun…

— Da. Lasă-mă să ghicesc…

— Da, da, m-ai înţeles bine… Ştii cât de conformistă e judecătoarea. Nu poţi să conduci ancheta. Va trebui să i-o dau lui Morin.

Le Guen clătină din cap.

— Morin e de treabă, să ştii. Doar îl cunoşti… Eşti mult prea implicat, Camille. Nu-i în regulă.

În acel moment se auziră sirene pe stradă.

Camille rămăsese nemişcat, gândind intens.

— Chiar e nevoie să fie altcineva? Neapărat?

— Absolut, Camille. Ne trebuie un om mai puţin implicat. Nu pe tine te…

— Atunci te ocupi tu.

— Ce?

Pe scară răsunară paşi grăbiţi de bărbaţi, uşa se izbi de perete şi Bergeret intră primul. Îi strânse mâna lui Camille şi se mulţumi să-l asigure:

— O să ne mişcăm repede, Camille, nu-ţi face probleme. Pun toată lumea la treabă urgent.

Înainte ca Verhoeven să răspundă, Bergeret se întorsese deja şi dădea ordine, trecând în revistă fiecare cameră. Doi tehnicieni instalară proiectoarele. Apartamentul fu inundat de o lumină orbitoare. Reflectoarele se îndreptară către primele elemente care urmau a fi cercetate, în timp ce alţi trei tehnicieni, după ce strânseră fără un cuvânt mâna lui Camille, îşi puneau mănuşile şi îşi deschideau servietele.

— Ce vrei să spui? continuă Le Guen discuţia.

— Vreau să conduci tu ancheta. Ştii că poţi. Nu mă scoate din pepeni.

— Ascultă, Camille, n-am mai fost pe teren de-o veşnicie. Mi-am pierdut îndemânarea şi tu ştii asta. E o nebunie să-mi ceri aşa ceva!

— Ori tu, ori nimeni. Deci?

Le Guen se scărpină la ceafă, îşi masă bărbia. Privirea îi dezminţea gesturile mecanice. În ochii lui se citea o spaimă teribilă.

— Nu, Camille, eu nu…

— Tu sau nimeni altcineva. Te bagi? Da, sau ce dracu'?

Tonul lui Camille era neîndurător.

— Păi, da… J… Jur că e…

— Asta înseamnă că accepţi?

— Păi… da… Dar…

— Dar ce, dracu' să te ia?

— Bine, accept! Dracu' să te ia şi pe tine! Da!

— OK, răsuflă Camille, fără să mai aştepte. Eşti la comandă. Astea fiind zise, pentru că nu mai ai experienţă pe teren, reflexe slăbite şi tot tacâmul, o să fii prins pe picior greşit!

— Dar… Tocmai asta spuneam şi eu, Camille! urlă Le Guen.

— Foarte bine, încuviinţă celălalt, privindu-l fix. În cazul ăsta, va trebui să-ţi delegi atribuţiile unui tip cu experienţă. Accept. Mulţumesc, Jean.

Le Guen nu avu timp să protesteze. Camille îi întorsese deja spatele.

— Bergeret! Vreau să-ţi arăt ce anume îmi trebuie.

Le Guen băgă mâna în buzunar, scoase telefonul şi formă un număr.

— Sunt comisarul-şef Le Guen. Faceţi-mi legătura cu judecătoarea Deschamps. Urgent.

Şi în timp ce aştepta legătura îl văzu pe Camille discutând cu tehnicienii de la Criminalistică.

— Imbecilule… murmură Le Guen.

14

Echipa lui Morin sosi câteva minute mai târziu. Pentru a nu-i încurca pe tehnicieni, ţinură o şedinţă rapidă pe palier, unde nu încăpeau decât Le Guen, Camille şi Morin. Ceilalţi cinci agenţi fură nevoiţi să stea pe treptele de mai jos.

— Eu conduc ancheta dispariţiei lui Irene Verhoeven. Cu acordul judecătoarei Deschamps, am decis să deleg efectuarea cercetării inspectorului-şef Verhoeven.

Comentarii?

Tonul pe care Le Guen făcuse anunţul nu prea lăsa loc de comentarii. Se lăsă o tăcere adâncă, pe care acesta o prelungi suficient de mult pentru a-şi dovedi hotărârea.

— E rândul tău, Camille, adăugă el.

Verhoeven se scuză repede în faţa lui Morin, care ridică mâinile în semn de aprobare. Apoi, fără nicio altă explicaţie, cu acordul colegului său împărţi echipele şi toată lumea coborî în fugă la parter.

Diferiţi tehnicieni coborâră şi urcară scările de mai multe ori, cărând valize de aluminiu, cutii, chiar şi o ladă. Doi agenţi rămaseră de pază chiar în clădire, unul la etajul superior şi altul pe palierul situat chiar sub apartament, cu scopul de a împiedica deplasarea locatarilor. Le Guen distribuise alţi doi agenţi pe trotuar, în faţa uşii imobilului.

— Nimic. De la ora 16 până acum n-au fost acasă decât locatarii a patru apartamente, explică Elizabeth. Toţi ceilalţi erau la serviciu.

Camille se aşezase pe prima treaptă a scării de palier, frământând telefonul mobil în mâini şi se întorcea iar şi iar spre uşa apartamentului,

rămasă larg deschisă. Prin fereastra de sticlă mată, întotdeauna închisă, menită să lase un fir de lumină să se strecoare pe palier, putea vedea dansul spasmodic descris de girofarurile maşinilor de poliţie care blocau strada.

Clădirea în care locuiau Irene şi Camille se găsea la aproximativ douăzeci de metri de colţul Străzii Martirilor. Nişte lucrări ale celor de la canalizare blocau de mai bine de două luni tot trotuarul de vizavi de imobil. Muncitorii se mutaseră de mult din faţa clădirii şi lucrau acum la 300 de metri depărtare, la cealaltă extremitate a străzii, care dădea spre bulevard. Totuşi, barierele care împiedicau staţionarea în faţa clădirii rămăseseră pe loc. Chiar dacă nu se mai făceau lucrări, barierele permiteau maşinilor de pe şantier şi camioanelor cu remorcă să oprească acolo. Din loc în loc, trei barăci adăposteau materialele, folosind probabil şi drept cantină sau loc de odihnă. Două maşini de poliţie postate în mijlocul drumului blocau capetele străzii. Celelalte maşini şi cele două camionete ale Laboratorului Criminalistic nici măcar nu încercaseră să intre în parcare. Staţionau în şir indian în mijlocul străzii, atrăgând atenţia trecătorilor şi pe cea a locatarilor imobilelor din vecinătate, care se iviseră la ferestre.

Camille nu dăduse niciodată atenţie acestor detalii, dar când ajunse pe trotuar privi îndelung strada şi barierele şantierului. Traversă şi cercetă aliniamentul barierelor. Se întoarse spre intrarea în clădire, observă unghiul străzii, ferestrele apartamentului său, apoi din nou barierele.

— Evident… murmură el.

Pe urmă o luă la fugă spre Strada Martirilor, urmat cu greutate de Elizabeth, care îşi strângea poşeta la piept.

O cunoştea, dar nu-şi aducea aminte numele.

— Doamna Antonapoulos, o prezentă Maleval pe vânzătoare.

— Antanopoulos, îl corectă femeia.

— Crede că i-a văzut… comentă Maleval. O maşină a oprit în faţa clădirii şi Irene s-a urcat în ea.

Inima lui Camille începu să bubuie, răsunându-i până în creier. Se abţinu să se sprijine de Maleval şi închise ochii ca să-şi alunge orice imagine din minte.

O făcu să povestească de două ori scena. Puţinele ei informaţii confirmau ceea ce Camille intuise câteva minute mai devreme, când efectuase acele cercetări pe stradă. Pe la 16: 35, o maşină de culoare

închisă oprise pe stradă, mai sus de clădirea lor. Un bărbat destul de înalt, pe care vânzătoarea nu-l văzuse decât din spate, coborâse, îndepărtase cu dezinvoltură bariera şi parcase în aşa fel încât să nu împiedice circulaţia. Când martora aruncase din nou o privire în stradă, portiera din dreapta spate era larg deschisă. O femeie, căreia îi zărise doar picioarele, tocmai urca în maşină, ajutată de bărbatul respectiv, care apoi trântise portiera. Atenţia îi fusese distrasă un moment. Când privise din nou într-acolo, maşina dispăruse.

— Doamnă Antanopoulos, spuse Camille arătând spre Elizabeth, v-aş ruga s-o însoţiţi pe colega mea. O să avem nevoie de ajutorul şi memoria dumneavoastră.

Vânzătoarea, care crezuse că le povestise tot ce văzuse, se holbă la el. Evenimentele din seara aceasta aveau să-i dea subiect de conversaţie pentru tot restul semestrului.

— Continuă cercetările pe toată strada, mai ales la parterul clădirilor învecinate. Să mi-i găseşti şi pe muncitorii din capătul străzii. Programul lor se termină devreme. Ia legătura cu firma. Ţine-mă la curent.

15

Complet pustie, după ce toţi agenţii plecaseră în misiune, sala de operaţiuni părea că rămăsese suspendată în neant. În spatele monitoarelor, Cob îşi vedea de treabă navigând de la harta rutieră a Parisului la lista firmelor de lucrări publice şi la cea a personalului de la clinica Montambert, ca să înlesnească munca echipelor operative.

Secondat de un agent tânăr pe care Camille nu-l cunoştea, Louis reorganizase deja în întregime sala, panourile de plută, cele cu hârtii, dosarele. Avea acum la dispoziţie o masă uriaşă pe care pusese din nou la punct toate dosarele în curs şi-şi petrecea o treime din timp la telefon, pentru a transmite informaţii tuturor celor implicaţi. Îl sunase şi pe doctorul Crest încă de la sosirea acestuia la Brigadă, ca să-l roage să li se alăture cât de repede posibil. Fără îndoială, Crest avea ceva în gând şi voia să-i acorde lui Camille tot ajutorul de care urma să aibă nevoie în orele următoare.

La intrarea acestuia, Crest se ridică şi îi strânse mâna cu deosebită delicateţe. Camille îl citi ca pe o carte deschisă. Pe faţa aceea atentă şi calmă văzu oglindirea propriului chip, pe care frământările interioare începuseră să lase urme adânci, cearcăne de durere, dând întregii înfăţişări un aspect încordat şi rigid.

— Îmi pare extrem de rău… zise Crest, cu voce calmă.

Dincolo de această replică, Verhoeven auzi alte cuvinte, inutil de exprimat. Crest îşi reluă locul din capătul mesei, pe care i-l rezervase Louis şi unde întinsese cele trei scrisori ale Romancierului. Pe marginea copiilor sale, doctorul notase unele lucruri, desenase săgeţi, făcuse trimiteri.

Camille observă că informaticianul adăugase la materialul de intervenţie o cască telefonică. Aşa putea vorbi cu agenţii de teren fără a fi nevoit să se oprească din tastat. Louis se apropie pentru a-i propune un punct de plecare. Observând însă privirea severă a şefului, se mulţumi să spună:

— Nimic, pentru moment… îşi însoţi cuvintele de un gest către şuviţa de păr, pe care, lucru curios şi-l reprimă de data aceasta.

— Elizabeth e în sala de interogatorii, cu vânzătoarea. Nu-şi mai aminteşte nimic în plus. Un bărbat, înalt de un metru 80, costum închis la culoare. Nu poate să ne spună nimic despre modelul maşinii. Susţine că nu a trecut mai mult de un sfert de oră între momentul în care a parcat şi cel în care a plecat.

Gândindu-se la sala de interogatorii, Camille spuse:

— Lesage?

— Comisarul-şef a vorbit cu judecătoarea şi am primit ordin să-l eliberez. A plecat acum douăzeci de minute.

Camille se uită la ceas, 20: 20.

Cob imprimă o listă rezumând investigaţiile echipelor de pe teren.

Armand nu făcuse nicio brânză la clinica Montambert. După cum se părea, Irene ieşise singură, nesilită de nimeni. Conştiincios, luase datele celor două infirmiere şi ale celor două persoane din serviciul de întreţinere care erau de serviciu la ora respectivă, dar nu le putuse interoga, pentru că ieşiseră din tură. Patru echipe plecaseră să le caute la domiciliu. Două dintre ele sunaseră şi confirmaseră că deocamdată nimeni nu îşi amintea nimic dubios. Nici cercetarea străzii nu dăduse rezultate, în afară de doamna Antanopoulos, nimeni nu remarcase nimic. Individul acţionase calm, dând dovadă de sânge rece. Cob obţinuse informaţii despre câţiva dintre muncitorii de la firma care efectua lucrări la capătul străzii. Trei echipe plecaseră spre casele acestora. Rezultatele nu le parveniseră încă.

Chiar înainte de ora 21, Bergeret sosi personal, ca să le aducă

primele rezultate. Bărbatul nu purtase mănuşi. Printre nenumăratele amprente ale lui Camille şi ale lui Irene, găsiseră în câteva locuri unele necunoscute.

— Nu tu mănuşi, nu tu grijă. Nu i-a păsat. Ăsta nu-i un semn prea bun…

Bergeret îşi dădu seama instantaneu că vorbise gura fără el.

— Îmi pare rău, bâigui el tulburat.

— Nu-ţi face griji, spuse Camille, bătându-l pe umăr.

— Am verificat imediat în baza de date. Nu apare acolo.

Scena răpirii nu putuse fi reconstituită în detaliu, dar unele lucruri erau certe. Gafa de adineauri îl făcea acum pe Bergeret să gândească fiecare cuvânt şi fiecare sunet.

— A sunat negreşit la uşă şi… se… Irene i-a deschis. Probabil că aşezase valiza în vestibul şi cred că… o lovitură de picior a…

— Ascultă bătrâne, i-o tăie Camille, aşa n-o să ne descurcăm. Nici tu, nici eu. Să spunem „Irene" şi pentru restul să folosim cuvintele potrivite, oricât de dureroase ar fi. Deci o lovitură de picior… Unde?

Uşurat, Bergeret luă hârtia cu notiţe şi continuă fără să mai ridice privirea.

— A lovit-o probabil în momentul în care i-a deschis uşa.

Lui Camille i se făcu greaţă şi îşi puse mâna la gură, închizând ochii. Doctorul Crest vorbi:

— Cred că domnul Bergeret ar trebui să-l informeze mai întâi pe domnul Mariani. În prima fază…

Camille nu mai auzea. Închise ochii, îi deschise la loc, lăsă mâna să-i cadă şi se ridică. Sub privirile tuturor se îndreptă spre dozatorul de apă şi bău pe nerăsuflate două pahare de apă îngheţată. Reveni şi se aşeză lângă Bergeret.

— Sună. Irene îi deschide. O loveşte instantaneu. Putem şti în ce fel?

Pierdut, Bergeret caută din ochi confirmarea lui Crest şi, primind gestul de încurajare al doctorului, continuă:

— Am găsit o urmă de salivă cu secreţii biliare. Probabil a ameţit şi s-a aplecat.

— Nu putem afla unde anume a lovit-o?

— Nu.

— Apoi?

— A fugit probabil înăuntru. Prima dată la fereastră. Ea a fost cea

care s-a rezemat de perdea şi a smuls-o. În timpul urmăririi bărbatul a lovit valiza, care s-a deschis. Nu pare s-o mai fi atins cineva, până la plecarea lor din apartament. Apoi Irene a fugit spre baie şi cu siguranţă că acolo a fost prinsă.

— Sângele de pe podea…

— Da. De la o lovitură la cap, fără îndoială. Nu foarte puternică, suficientă însă pentru a o ameţi. A sângerat uşor, în cădere. Fie în cădere, fie când s-a ridicat, Irene a măturat cu mâna toate obiectele de pe etajera de sub oglindă. Probabil că s-a tăiat, pentru că am găsit puţin sânge pe etajeră. Începând din acel moment, nu mai ştim exact ce s-a întâmplat. Mai ştim doar că a târât-o până la uşă. Urmele de pe parchet provin de la tocurile pantofilor ei. Bărbatul s-a plimbat prin apartament. Presupunem că a făcut-o la sfârşit, înainte de a pleca. În dormitor, în bucătărie, a atins două, trei lucruri…

— Ce lucruri?

— În bucătărie, a deschis sertarul cu feţe de masă. I-am găsit amprentele şi pe cremona ferestrei, dar şi pe mânerul frigiderului.

— Ce înseamnă oare toate astea?

— Aştepta ca ea să se trezească şi se plimba de colo-colo. A atins şi un pahar din bucătărie şi robinetul de la chiuvetă.

— Aşa a trezit-o.

— Aşa cred şi eu. I-a dus un pahar cu apă.

— Ori i l-a turnat pe faţă.

— Nu, nu cred. Cred că mai curând i-a dat să bea. Erau acolo câteva fire de păr ale lui Irene. Cred că a tras-o de păr, ca să se ridice. După aceea, nu mai ştim… Am încercat să cercetăm scările. Inutil. Prea multă lume s-a plimbat pe acolo, n-am fi putut să aflăm altceva.

Cu mâna pe frunte, Camille încerca să reconstituie scena în minte.

— Altceva? întrebă într-un târziu, ridicând ochii spre Bergeret.

— Ar mai fi ceva. Am găsit fire de păr care îi aparţin. Păr scurt, şaten. Nu prea multe. Le-am trimis la analize. Avem şi grupa lui de sânge.

— Cum aşa?

— Cred că Irene l-a zgâriat în timpul luptei. Am prelevat un mic eşantion din baie şi de pe un şerveţel cu care s-a şters. L-am comparat cu sângele tău, pentru orice eventualitate. Are grupa zero pozitiv, cea mai comună cu putinţă.

— Şaten, păr scurt, zero pozitiv. Altceva?

— Asta e tot, Camille! Nu am…

— Scuză-mă. Mulţumesc.

16

La întoarcerea tuturor echipelor de pe teren avu loc o lungă şedinţă de informare. Rezultatele nu erau încurajatoare. La ora 21 nu se ştiau multe lucruri în plus faţă de momentul descoperirii dispariţiei lui Irene. Crest analizase ultima scrisoare a Romancierului şi confirmase ceea ce Camille cunoştea sau intuia în mare parte. Le Guen, instalat în singurul fotoliu veritabil din sală, ascultase deosebit de serios raportul medicului psihiatru.

— Îi face plăcere să se joace cu voi. La începutul scrisorii creează un moment de suspans, ca şi cum aţi juca un joc. Asta confirmă ce intuisem încă de la început.

— Şi acum a devenit o afacere personală? întrebă Le Guen.

— Da, răspunse Crest întorcându-se spre el. Cred că înţeleg unde bateţi… Dar să nu confundăm lucrurile. În esenţă, nu e vorba de nimic personal. Nu cred că avem de-a face cu un individ arestat de domnul inspector-şef cândva în trecut sau ceva asemănător. Nu.

Nu vorbeam de o afacere personală în sensul acesta. Evoluează însă în ceva personal. În special din momentul în care a citit primul anunţ. Faptul că domnul inspector-şef a folosit o metodă mai puţin ortodoxă, că a semnat cu propriile iniţiale, că i-a indicat adresa de acasă…

— Ce tâmpit am fost! zise Camille către Le Guen.

— Nu puteai şti ce-o să se întâmple, Camille, răspunse Le Guen în locul psihiatrului. La fel ca mine, de altfel, nu eşti greu de reţinut sau de găsit.

Camille îşi analiză un moment propria aroganţă. Ce înfumurat se dovedise a fi acţionând astfel, într-o manieră atât de personală, ca şi cum ar fi fost vorba de o confruntare unu la unu. Îşi aminti de judecătoarea Deschamps, de întâlnirea din biroul ei, când îl ameninţase cu înlăturarea din anchetă. De ce dorise să se arate mai tare decât ea? Obţinuse o victorie firavă, fără lauri, care îl costa acum mult mai scump decât un eventual eşec.

— Individul avea un plan bine pus la punct chiar de la început, zise Le Guen. Şi să fi acţionat în alt mod, tot n-aţi fi schimbat cu nimic situaţia. Putem fi siguri de asta, deoarece o spune chiar el în scrisoare: *N-o să puteţi ieşi din treaba asta decât odată cu mine, când voi decide eu.*

— Cel puţin asta era clar. Dar de aici şi până la a-mi închipui c-o

să ne facă rău mie, lui Irene…

— Nu sunt sigur că eu însumi m-aş fi gândit la asta.

Deşi doctorul Crest vorbise pe un ton împăciuitor, Le Guen şi – cu atât mai mult – Camille înţeleseră reproşul ascuns. Crest primise scrisoarea destul de târziu. Foarte târziu…

— Nu. Cele mai importante informaţii sunt concentrate în ultima parte a scrisorii, în acea lungă dizertaţie în care transcrie pasaje întregi din cartea lui Gaboriau.

— Crede că a fost investit cu o misiune, ştiu…

— Ei bine, cu riscul de a vă surprinde, îl cred din ce în ce mai puţin.

Camille ciuli urechea. La fel şi Louis, care se aşezase lângă Le Guen.

— Să zicem doar, continuă Crest, că devine puţin cam prea explicit. Exagerează, am putea spune. E cabotin. Unele fraze sunt de-a dreptul pompoase.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu e nebun, ci pervers. Joacă în faţa dumneavoastră rolul marelui psihopat care nu mai face distincţia dintre realitate şi imaginaţie; în cazul nostru, între realitate şi literatură. Dar în opinia mea, e doar un alt şiretlic de-al lui. Nu ştiu de ce face asta. Nu avem decât scrisorile. Ştiu doar că vrea cu tot dinadinsul să-l credeţi.

— Cu ce scop? întrebă Louis.

— Nu ştiu. Lunga tiradă despre nevoile umanităţii, transfigurarea realului… e atât de pompoasă, că frizează caricatura! Una gândeşte şi alta scrie. Dar de ce, nu ştiu.

— Ca să ne trimită pe pişte greşite? întrebă Le Guen.

— Posibil. Sau poate că are un alt motiv, mai amplu.

— Adică? nu înţelese Camille.

— Pentru că face parte din planul său.

Se redistribuiră dosarele tuturor anchetelor în curs. Câte doi oameni la un dosar. Misiune: revizuirea tuturor indiciilor, a tuturor mărturiilor; se redistribuiră şi mesele. La 21: 45, departamentul tehnic instală patru linii telefonice noi şi încă trei computere, pe care Cob le legă la reţea în aşa fel încât fiecare computer să poată accesa câte o bază de date, în care el regrupase toate indiciile disponibile.

Sala începu să zumzăie ca un stup; fiecare echipă efectua interogatorii şi îi chestiona pe colaboratorii lui Camille ori de câte ori

apărea un amănunt nou.

Camille împreună cu Louis şi Le Guen, pironiţi toţi trei în faţa panoului de plută, preluau una câte una sintezele de date, uitându-se înfriguraţi la ceas. Irene dispăruse deja de mai bine de cinci ore şi nu era un mister pentru nimeni că fiecare minut urma să-i coste dublu, într-o numărătoare inversă care se declanşa inexorabil şi căreia nimeni nu-i cunoştea capătul.

La cererea lui Camille, Louis alcătui pe un panou de hârtie lista tuturor locaţiilor (Fontainebleau – Corbeil – Paris – Glasgow – Tremblay – Courbevoie), apoi pe cea a victimelor (Maryse Perrin – Alice Hedges – Grace Hobson – Manuela Costanza – Evelyne Rouvray – Josiane Debeuf) şi a datelor (7 iulie 2000 – 24 august 2000 – 10 iulie 2001 – 21 noiembrie 2001 – 11 aprilie 2003). Cei trei bărbaţi se opreau în faţa fiecărui caz căutând cu disperare legături, emiţând ipoteze care nu duceau nicăieri. Tăcut, retras într-un colţ, Crest sublinie ideea că logica Romancierului era una literară şi că poate ar fi mai bine să se concentreze mai mult asupra operelor copiate, a căror listă Louis o făcu pe loc. (*Crimele misterioase* – *Roseanna* – *Laidiaw* – *Dulcele sărut al Daliei* – *American Psycho*), dar fără rezultate.

— Astea nici nu mai contează, sublinie Le Guen. Pe astea deja le-a materializat. Nu ne mai sunt de folos.

— Aşa-i, confirmă Camille. Am ajuns la cartea din care urmează să se inspire. Dar care e?

Louis căută lista lui Ballinger, trecu pe la fotocopiator, mări fiecare pagină la dimensiunea A_3 şi prinse totul cu bolduri pe panou.

— Sunt cam multe… comentă Crest.

— Mult prea multe, aşa e… recunoscu Camille. Ar trebui să fie una dintre astea… sau nu… care…

Se opri un moment, concentrat asupra ideii.

— În care dintre cărţile astea este vorba despre o femeie însărcinată, Louis?

— În niciuna, răspunse acesta, luând din nou lista cu rezumate.

— Ba da, Louis. Există!

— Nu văd niciuna de genul ăsta…

— Ba da, fir-ar al dracului! urlă Camille furios, luându-i lista din mână. Trebuie să fie una.

Consultă rapid documentul şi i-l dădu înapoi.

— Nu în lista asta, Louis. În cealaltă.

Louis îl privi perplex.

— Da, uitasem de ea…

Alergă la masa lui şi apucă prima listă alcătuită de Cob. Cu scrisul lui elegant, Louis adăugase câteva notiţe pe care le trecu rapid în revistă.

— Aici, zise în sfârşit, întinzându-i foaia.

Recitind notele lui Louis, Camille îşi aminti foarte clar discuţia cu Ballinger: *Unul dintre studenţii mei… cazul din martie 1998, povestea femeii eviscerate într-un depozit… o carte pe care eu n-o cunosc…* Asasinul din umbră… *Necunoscută încă.*

Între timp, Louis afişase panoul pe care consemnase cazurile suspecte ale căror descrieri i le trimisese lui Ballinger.

— Sunt conştient că e foarte târziu, domnule Ballinger…

Se întoarse discret cu spatele şi îi prezentă situaţia rapid, cu voce scăzută.

— Vi-l dau, da… zise în sfârşit, trecându-i telefonul lui Camille.

Acesta îi aminti în câteva cuvinte respectiva discuţie.

— Da, dar v-am spus şi atunci că nu cunosc cartea. Nici studentul respectiv nu era absolut sigur. Era doar o idee… Nimic nu dovedeşte…

— Domnule Ballinger! Am nevoie de cartea aia. Acum! Unde locuieşte studentul dumneavoastră?

— Nu ştiu… Ar trebui să consult fişierele studenţilor.

Sunt la mine în birou.

— Maleval! strigă Camille, fără să-i mai răspundă lui Ballinger. Ia o maşină, du-te la domnul Ballinger şi mergeţi la universitate. Ne întâlnim acolo.

Cob găsise deja vreo treizeci de adrese posibile, pe care Elizabeth şi Armand le localizau pe harta regiunii pariziene. Examinau cu atenţie fiecare adresă, fiecare loc, fiecare detaliu pe care Cob îl obţinea în legătură cu fiecare depozit. Întocmiră două liste. Cea prioritară, a celor mai izolate depozite, care păreau nefolosite de multă vreme, cea de-a doua, a celor care ofereau mai puţine indicii interesante, dar care rămâneau pertinente în raport cu ancheta.

— Armand, Mehdi, preluaţi sarcinile lui Cob, decise Camille. Elizabeth, organizezi echipele. Mergem urgent la toate adresele găsite. Tu începi cu cele mai apropiate: întâi în Paris, apoi spre periferie, în cercuri concentrice. Cob, tu îmi cauţi cartea. Hub, Chub, ceva de genul ăsta. *Asasinul din umbră.* Un roman vechi. N-am alte detalii de adăugat. Merg la universitate. Mă găseşti pe mobil. Hai, Louis. Să mergem.

Noaptea, doar doi stâlpi de iluminat din cinci aruncau o lumină gălbuie şi palidă pe faţada universităţii. În spatele ferestrelor mari de sticlă ale holului de la intrare, câteva lumini îndepărtate lăsau să se ghicească două scări – dispuse în dreapta şi în stânga – urcau la etaje. Părăsită, clădirea părea un pachebot naufragiat.

În timp ce Louis derapa cu maşina pe esplanadă, lăsându-l pe Camille în faţa intrării principale, la celălalt capăt al clădirii se năpustea o altă maşină. Paznicul clădirii fusese alertat de zgomotul sirenelor şi de luminile zvâcnind violent ale girofarurilor. Se apropiase de uşi, ţinându-şi câinele în lesă. Maleval îl lăsase în urmă pe Ballinger, care tocmai cobora din maşină şi ajunse în fugă până la uşa de la intrare. Îşi lipise legitimaţia de geam, sub nasul paznicului. Acesta scoase iute o legătură de chei şi se aplecă să descuie.

Camille strânse iute mâna lui Ballinger, complet înnebunit de situaţie şi destul de zdruncinat de drumul în maşină la care fusese supus de Maleval.

— Mulţumesc… bâigui Camille, în fugă.

— Cu plă… începu profesorul.

Dar în timp ce Maleval îi explica paznicului situaţia, Camille şi Louis se năpustiseră pe scara din stânga, urmaţi de Ballinger, care îşi strângea cheile în mână. Câteva clipe mai târziu, după o cursă neîntreruptă pe culoare, cei trei bărbaţi deschideau uşa micului birou. Ballinger se aruncă asupra unui fişet, trăgând sertarele şi răscolind dosarele, în căutarea literei „G”.

Mobilul lui Camille sună.

— Sunt Cob. Nu găsesc nimic.

— Imposibil! urlă Camille.

— Camille! Am iniţiat o căutare care utilizează 211 cuvinte-cheie! Eşti sigur că mi-ai dat datele corecte?

— Aşteaptă. Ţi-l dau pe Louis. Rămâi pe fir.

Părând el însuşi o umbră a nopţii, Ballinger îi întindea lui Camille dosarul universitar al unui anume Sylvain Guignard, arătându-i cu degetul locul unde era notat numărul de telefon al persoanei. Camille înşfăcă mobilul lui Louis şi formă numărul. O voce voalată îngăimă un „alo”.

— Sylvain Guignard?

— Nu, sunt tatăl lui… Ştiţi cât e ceasul?

— Inspectorul-şef Verhoeven, de la Brigada Omoruri. Daţi-mi-l

imediat la telefon pe fiul dumneavoastră.

— Ce…?

Camille repetă mai calm cererea şi adăugă:

— Mergeţi şi căutaţi-l urgent pe fiul dumneavoastră domnule Guignard. Urgent!

— Bine. Of…

Camille auzi un zgomot de paşi, şuşoteli, apoi o voce mai tânără şi mai limpede.

— Sylvain?

— Da.

— Inspector-şef Verhoeven, Brigada

Omoruri. Sunt împreună cu profesorul Ballinger. Aţi participat la un studiu pentru noi, dacă vă amintiţi…

— Da… Era prin…

— I-aţi atras atenţia asupra unei cărţi pe care profesorul nu o cunoştea şi care părea să semene cu un caz… Autorul se numea Hub sau Chub. Mai ţineţi minte?

— Da. Îmi amintesc.

Camille aruncă o privire în dosar. Tânărul locuia în Villeparisis. Chiar dacă ar fi mers foarte repede…

Se uită la ceas.

— Aveţi cartea respectivă? întrebă.

— Nu. Era doar o cărţulie veche, mi s-a părut doar că-mi amintesc…

— Ce?

— Situaţia… Nici nu mai ştiu, mi s-a părut cunoscută…

— Ascultaţi cu mare atenţie, Sylvain. O femeie însărcinată a fost răpită. Chiar azi după-amiază, în Paris. Trebuie s-o găsim neapărat, înainte… E posibil ca femeia să fie… Vreau să zic… E soţia mea.

Ce cuvinte cumplite! Camille înghiţi cu dificultate.

— Am nevoie de cartea aia. Urgent.

Tânărul tăcu pentru un scurt moment.

— N-o mai am, spuse în sfârşit, cu voce calmă. Am citit-o acum mai bine de zece ani. De titlu sunt sigur: *Asasinul din umbră.* Autorul se numea Philip Chub. Nu-mi amintesc editura. Mă străduiesc, dar nu-mi aduc aminte, îmi amintesc doar coperta.

— Şi ce era pe copertă?

— Era genul de carte cu ilustraţii… sforăitoare: femei îngrozite

care ţipă… şi umbra unui bărbat cu pălărie plutind deasupra lor, genul ăsta de prostioare…

— Intriga?

— Un bărbat răpeşte o femeie însărcinată, de asta sunt sigur. Îmi atrăsese atenţia pentru că nu se potrivea deloc cu stilul cărţilor pe care le citeam atunci. Ceva destul de urât, dar nu-mi mai amintesc detalii.

— Locaţia?

— Un depozit sau aşa ceva.

— Ce fel de depozit? Unde?

— Nu-mi mai amintesc. Un depozit, cu siguranţă, dar…

— Ce aţi făcut cu romanul?

— Ne-am mutat de trei ori în zece ani. Habar n-am ce s-a ales de el.

— Şi editura?

— Nu mai ştiu.

— O să trimit pe cineva la dumneavoastră şi o să-i spuneţi tot ce vă amintiţi, aţi înţeles?

— Da. Cred…

— Că tot veni vorba, poate o să reuşiţi să vă mai amintiţi câte ceva. Orice amănunt ne-ar fi de folos. Orice lucru mărunt poate deveni important la un moment dat. Rămâneţi acasă, lângă telefon. Încercaţi să vă amintiţi exact când aţi citit cartea, locul în care eraţi, ce făceaţi pe vremea aceea. Uneori ajută. Luaţi ceva de scris. Adjunctul meu o să vă dea mai multe numere de telefon. Dacă vă amintiţi ceva, orice, ne sunaţi imediat. Aţi înţeles?

— Da.

— Bine, zise Camille şi, înainte să facă schimb de telefoane cu Louis, adăugă: Sylvain?

— Da?

— Vă mulţumesc… încercaţi să vă amintiţi… E foarte important.

Îl sună pe Crest şi îl rugă să meargă în Villeparisis.

— Băiatul pare inteligent. Şi cooperant. Trebuie să-i câştigăm încrederea, pentru a-şi putea aminti. E posibil să-şi aducă aminte anumite lucruri. Mi-ar plăcea să mergeţi dumneavoastră acolo.

— Plec acum, zise Crest calm.

— Louis o să vă sune de pe alt număr ca să vă dea adresa şi o să vă găsească o maşină cu un şofer bun.

Imediat formă un alt număr.

Ballinger se aşezase la biroul său. Judecând după privirea lui alertă, urmărea conversaţia telefonică. Louis era adâncit în gânduri şi mergea de colo-colo în faţa bibliotecii, cu capul plecat.

Camille formă un număr şi lăsă mobilul să sune.

— Domnule Lesage, sunt inspectorul-şef Verhoeven.

— Da, răspunse Lesage cu o seriozitate bănuitoare şi afectată.

— Sunt conştient, domnule Lesage, că nu sunteţi dornic să ne ajutaţi…

— Aveţi dreptate. Dacă doriţi ajutor, căutaţi în altă parte.

Louis se răsuci şi îl privea pe Camille, aplecând capul într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să observe cea mai mică schimbare pe faţa şefului său.

— Ascultaţi, reluă Camille. Soţia mea e însărcinată în opt luni jumate.

Vocea i se pierdu. Înghiţi cu greu.

— A fost răpită de acasă în după-amiaza asta. Este el, înţelegeţi? El… Trebuie s-o găsesc.

Se lăsă un lung moment de tăcere.

— O s-o omoare, adăugă Camille. O s-o omoare…

Şi certitudinea pe care o rumega de ore întregi îi apăru atunci, poate pentru prima dată: reală, palpabilă, atât de limpede, încât aproape scăpă telefonul şi fu nevoit să se rezeme cu o mână de perete.

Louis nu se mişca şi îl ţintuia cu privirea pe Camille, ca şi cum ar fi devenit transparent. Se uita încremenit, cu buzele tremurând.

— Domnule Lesage… reuşi să articuleze Camille.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă librarul, cu o voce puţin mecanică.

Camille închise ochii şi suspină de uşurare.

— O carte. *Asasinul din umbră.* Philip Chub.

Între timp, Louis se întorsese spre Ballinger.

— Aveţi cumva un dicţionar englez? întrebă el, cu o voce lipsită de expresie.

Ballinger se ridică, îl ocoli şi se opri în faţa unui stelaj.

— Cunosc cartea. Da, e foarte veche, zise în sfârşit Lesage. A fost publicată prin anii ’70 sau ’80. Mai curând, la sfârşitul anilor ’70. A publicat-o Bilban. O editură care a dispărut prin ’85. Catalogul lor nu a mai apărut.

Louis pusese pe birou un dicţionar *Harap,* pe care Ballinger tocmai i-l dăduse. Îl deschise şi se întoarse livid spre Camille.

Acesta îl privi la rândul lui şi îşi simţi inima strângându-i-se în piept.

Întrebă mecanic:

— Aveţi cumva cartea?

— Nu, tocmai verificam… Nu, nu cred…

Louis întoarse capul spre dicţionar apoi din nou spre Camille. Buzele sale schiţară un cuvânt pe care celălalt nu-l înţelese.

— Am putea s-o găsim cumva?

— Cu genul ăsta de lucrări e cel mai greu. Sunt colecţii lipsite de valoare, chiar cărţi proaste. Nu mulţi vor să le păstreze. De obicei le găsim din întâmplare. E nevoie de noroc.

Fără să-şi slăbească din ochi adjunctul, Camille adăugă:

— Credeţi că puteţi s-o găsiţi?

— O să arunc o privire mâine…

Lesage înţelese dintr-odată cât de aberantă era propoziţia asta.

— O să… o să văd ce pot să fac.

— Vă mulţumesc, încheie Camille. Louis…?

— Chub… pronunţă acesta. E denumirea englezească a unui peşte.

Camille îl privea, încă nedumerit.

— Şi…?

— În franceză… traducerea e *chevesne*[17]*.*

Camille deschise gura şi scăpă telefonul, care căzu la pământ cu un zăngănit metalic.

— Philippe Buisson de Chevesne, zise Louis.

Ziaristul de la *Le Matin.*

Camille se întoarse dintr-o singură mişcare şi se uită la Maleval.

— Ce-ai făcut, Jean-Claude?

Maleval îşi legăna capul privind spre tavan, cu ochii înecaţi în lacrimi.

— N-am ştiut… N-am ştiut…

18

Odată ajunşi în faţa imobilului din bulevardul Richard-Lenoir, cei trei bărbaţi săriră din maşini, urcând câte patru trepte odată. Maleval, cel mai înalt dintre ei, era cu câţiva paşi înaintea lui Camille şi Louis.

---

[17] În limba română, „clean”.

Camille se aplecă peste balustradă, dar nu zări decât palierele de la doi până la cinci, urcând în spirală până sus. Când ajunse în faţa uşii larg deschise, a cărei broască fusese pulverizată de glonţul lui Maleval, zări în penumbră un vestibul luminat difuz de o lampă aprinsă undeva mai în spate, în dreapta. Scoţându-şi şi el arma, intră precaut. La dreapta, pe hol, văzu spatele lui Louis, care înainta atent pe lângă uşi, lipit de perete. În stânga, Maleval dispăru un moment într-o cameră care părea a fi bucătăria şi reapăru imediat, deplasându-se cu ochii în patru. Camille îi făcu semn să-i acopere spatele lui Louis, care deschidea cu lovituri puternice uşile, una câte una, ca apoi să se dea înapoi, la adăpostul peretelui. Maleval se deplasă rapid spre el. Camille se afla în pragul salonului, plasat în faţa uşii de la intrare. Înaintă, uitându-se precaut în stânga şi în dreapta. Brusc, avu certitudinea că apartamentul e pustiu.

Se întoarse din nou cu faţa spre salon şi spre cele două ferestre care dădeau spre bulevard.

Din poziţia lui, avea o imagine panoramică a apartamentului. Era aproape gol. Fără să piardă din ochi ferestrele, bâjbâi după întrerupător. Undeva mai departe, auzi paşii colegilor lui şi simţi cum se apropie din spate. Apăsă întrerupătorul şi o lumină slabă se aprinse în stânga. Cei trei intrară împreună în cameră, care părea mai mare în lumină. Pe pereţi se vedeau urmele unor tablouri care fuseseră scoase; lângă ferestre, trei-patru cutii de carton, dintre care una deschisă şi un scaun. Pe jos, parchet cerat. În stânga, atenţia le fu atrasă de o masă solitară, cu un scaun lângă ea, asemănător celuilalt.

Coborâră armele. Camille se apropie încet de masă. Se auzeau paşi pe palier. Maleval se întoarse şi se îndreptă rapid spre uşa de la intrare. Camille îl auzi şuşotind ceva nedesluşit. Lumina provenea de la o lampă de noptieră aşezată pe masă şi al cărei fir electric mergea până la priza încastrată în perete, în apropierea şemineului din colţ.

Pe colţul mesei, un dosar închis, a cărui copertă roşie se bomba în locul în care se afla şina.

Camille văzu o altă foaie aşezată în mijlocul mesei, la vedere.

Dragă Camille.

Sunt fericit că sunteţi aici. Recunosc că apartamentul e puţin cam gol, neprimitor. Dar ştiţi că e pentru o cauză nobilă. Probabil că sunteţi dezamăgit, simţindu-vă acolo atât de singur. Aţi sperat, fără îndoială, că o s-o găsiţi pe fermecătoarea dumneavoastră soţie. Va trebui să mai

aşteptaţi puţin…

În câteva clipe veţi conştientiza amploarea proiectului meu. Totul o să se clarifice, în sfârşit. Ce n-aş da să fiu acolo, să vă pot vedea…

Aţi înţeles şi în curând o să înţelegeţi şi mai bine că „opera" mea a fost doar un şiretlic. Chiar de la început.

Cred că pot afirma că succesul nostru e asigurat. Presimt că lumea o să se bată ca să citească povestea „noastră"… Am scris-o deja. Se află pe masă, în dosarul roşu din faţa dumneavoastră. Aproape terminată. Am reconstituit, cu răbdarea pe care mi-o cunoaşteţi deja, crimele din cinci romane poliţiste.

Aş fi putut face mai mult; demonstraţia nu ar fi fost cu nimic mai valoroasă. Cinci nu e un număr mare pentru nişte crime, dar e suficient. Şi ce crime! Ultima va fi absolut la înălţime, vă promit. În momentul în care vă scriu, fermecătoarea dumneavoastră Irene e gata să joace rolul principal. Se simte foarte bine micuţa Irene. Va fi absolut perfectă.

Perfecţiunea capodoperei mele constă în faptul că am scris cartea celei mai fascinante crime… chiar înainte de a pune în scenă şi de a comite crimele din cele mai fascinante cărţi tipărite vreodată. Nu e absolut minunat? Nu se găseşte aici, în această buclă temporală perfectă, atât de perfect anticipată, ceva ideal?

Ce victorie, Camille! O poveste atât de realistă, atât de adevărată, precedată de un caz de crimă a cărui cronică apare în cartea ce o relatează… Fără discuţie, de data aceasta îşi vor smulge din mâini cartea celui pe care în trecut nici nu-l băgau în seamă. O să se înghesuie, Camille, veţi vedea… Şi atunci o să fiţi mândru de mine, de noi şi mai cu seamă de delicioasa Irene, care se comportă cu adevărat minunat.

Toate bune. Permiteţi-mi să semnez de data aceasta cu numele care mă va face celebru… pe mine, dar şi pe dumneavoastră.

Philip Chub

PARTEA A DOUA

Camille trage scaunul şi se prăbuşeşte cu toată greutatea. Îl doare capul. Îşi masează tâmplele şi rămâne nemişcat un moment nesfârşit parcă. Tace, privind fix dosarul cu şină. Îl trage spre sine. Desface cu greutate şina. Citeşte:

— Alice… începu el, privind către femeia care oricărei alte persoane, în afară de el, i s-ar fi părut tânără.

Îi spusese pe nume pentru a crea o atmosferă de complicitate, dar nu reuşi să-i stârnească nici cea mai mică reacţie.

Îşi coborî privirea spre notiţele luate în grabă de Armand, în timpul primului interogatoriu: Alice Vandenbosche, douăzeci şi patru de ani.

Întoarce câteva pagini:

— Oribil, se decise Louis, cu voce distorsionată. Un măcel. Nu e ceva obişnuit, dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

— Nu prea înţeleg, Louis…

— N-am mai văzut aşa ceva…

Prinde între degetul mare şi arătător câteva pagini şi le întoarce cu totul:

Mama lucrează cu roşu. Foloseşte cantităţi industriale.

Roşu ca sângele, carmin şi roşu închis ca noaptea.

Trece puţin mai departe:

Tânăra, caucaziană, de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, purta pe corp urmele unui tratament brutal în timpul căruia fusese literalmente târâtă de păr, aşa cum o dovedeau fruntea zdrelită şi smocurile întregi de păr smuls. Asasinul o lovise repetat cu un ciocan.

Întoarce brusc întreg dosarul şi revine apoi la ultima pagină, la ultimele fraze:

Lumina provenea de la o lampă de noptieră aşezată pe masă şi al cărei fir electric mergea până la priza încastrată în perete, în apropierea şemineului din colţ.

Pe colţul mesei, un dosar închis, a cărui copertă roşie se bomba în locul în care se afla şina.

Camille văzu o altă foaie aşezată în mijlocul mesei, la vedere.

Buimac, Verhoeven se întoarce către partea din spate a camerei, unde încremenise Maleval.

În spatele acestuia, în picioare, Louis continuă să citească peste umărul lui ultimele rânduri. A apucat mai multe foi, le frunzăreşte în fugă, citind în diagonală, se opreşte ici-colo, ridicând uneori capul ca să gândească, apoi continuă lectura.

În capul lui Camille, gândurile se învălmăşesc şi aleargă într-o cavalcadă nebună. Nu reuşeşte, oricât ar încerca, să încetinească derularea furibundă a imaginilor care îl copleşesc.

Buisson, „opera" lui, cartea.

Cartea care relatează viaţa lui Camille, anchetele… îţi vine să te dai cu capul de pereţi.

Ce e adevărat şi ce e fals din toate astea?

Cum să distingi încă o dată adevărul de minciună?

Totuşi, Camille a înţeles esenţialul: Buisson a comis cinci crime.

Cinci crime reale, inspirate în amănunt din cinci romane. Toate cinci nu sunt decât pregătiri în vederea unei singure crime.

Aceasta, CRIMA, marele final, spre care converg toate celelalte, va fi a şasea, inspirată din propria carte.

Crima în derulare.

Cea mai frumoasă dintre toate.

Cu Irene în rolul principal.

Cum a spus?

Am scris cartea celei mai fascinante crime… chiar înainte de a pune în scenă şi de a comite crimele din cele mai fascinante cărţi apărute vreodată.

Trebuie s-o găsească.

Unde e? Irene…

Sediul brigăzii – ora 22: 45.

Dosarul cu şină e deschis pe masă. Foile sunt împrăştiate. Armand a dus conţinutul la xerox.

Toată lumea în picioare. De partea cealaltă a mesei, Verhoeven îi priveşte pe rând.

Le Guen e singurul care stă jos. A găsit un creion şi îl morfoleşte febril.

Pe burta care îi foloseşte drept suport, mâzgăleşte ceva într-un carnet. Un cuvânt aici, unul colo. Aşa gândeşte el. Cu jumătate de ureche, reuşeşte să şi asculte. Apoi îl urmăreşte atent pe Camille.

— Philippe Buisson… începe Verhoeven.

Cu mâna la gură, îşi drege vocea.

— Buisson, repetă el, a dispărut. În momentul de faţă Irene e cu el, după ce a răpit-o la sfârşitul după-amiezii. Trebuie să mai aflăm unde se află şi ce intenţionează să-i facă… Şi când… Cam multe necunoscute. Şi avem foarte puţin timp la dispoziţie.

Le Guen nu mai observă pe faţa prietenului său acea panică vizibilă cu câteva minute în urmă, când intrase în sală. Verhoeven nu mai e Camille. A redevenit inspectorul-şef Verhoeven, şeful Brigăzii Omoruri, concentrat, profesionist.

— Textul pe care l-am găsit acasă la el este un roman scris de Buisson însuşi. Un roman în care spune povestea anchetei noastre, aşa cum şi-a închipuit-o. E prima noastră sursă de investigaţie. Cât despre… ce vrea să facă în continuare, există o a doua sursă de care nu dispunem

încă: prima carte a lui Buisson, publicată sub pseudonimul Chub…

— Suntem siguri de asta? întreabă Le Guen, fără să ridice capul.

— Dacă informaţiile pe care le avem sunt corecte, da: o femeie însărcinată omorâtă într-un depozit. Mi se pare mai mult decât probabil.

Aruncă o privire spre Cob, care şi-a părăsit computerele pentru a participa la şedinţa de informare. Lângă el, doctorul Viguier, aşezat cu fundul pe marginea unei mese, cu picioarele întinse, ascultă cu atenţie. Nu se uită la Verhoeven, ci la membrii echipei. Cob dă din cap în semn că nu şi adaugă:

— Încă nimic.

Armand se întoarce cu cinci exemplare fotocopiate. De aproape o oră, Maleval se leagănă de pe un picior pe altul, ca şi cum ar avea nevoie la toaletă.

— Vom forma trei echipe. Jean, Maleval şi cu mine ne concentrăm asupra primei surse. Împreună cu doctorul Viguier. A doua echipă, coordonată de Armand, continuă cercetările în legătură cu antrepozitele din regiunea pariziană. E o treabă extrem de ingrată, pentru că înaintăm la nimereală. Dar pentru moment, nu avem nimic mai bun de făcut. Louis, tu iei la puricat biografia lui Buisson: cunoştinţe, adrese, resurse, tot ce poţi găsi… Cob, continui să cauţi cartea semnată Philip Chub. Întrebări?

Nimeni nu are întrebări.

Două mese sunt aşezate faţă în faţă: Le Guen şi Camille de o parte, Maleval şi psihiatrul de cealaltă.

Armand a fugit să caute în imprimanta lui Cob lista depozitelor pe care o consultă cu creionul în mână, tăindu-le pe cele deja cercetate de echipele operative, care pleacă acum spre noile adrese care li se încredinţează.

Louis e deja la telefon, cu receptorul între umăr şi ureche. Mâinile îi aleargă pe tastatura computerului.

Cob dispune acum de un indiciu nou: numele editurii care a tipărit cartea lui Chub: Bilban. Rezultatele căutărilor sunt deja afişate. Întreaga încăpere palpită într-o tăcere încordată, punctată de şuşoteli, de sunetul degetelor pe tastatură şi de voci şoptind la telefoane.

Înainte de a se pune pe treabă, Le Guen scoate mobilul, dă ordin ca doi agenţi pe motociclete să fie pregătiţi pentru o viitoare intervenţie şi alertează Echipa de Intervenţie Rapidă. Verhoeven a înţeles. Le Guen îi adresează un gest resemnat.

Verhoeven ştie că acesta are dreptate.

Dacă găsesc ceva concret şi se impune o intervenţie rapidă, au nevoie de profesionişti.

Echipa de Intervenţie.

I-a mai văzut în acţiune. Băieţi cât muntele, silenţioşi, îmbrăcaţi în negru, echipaţi după ultimele standarde, ca nişte roboţi. Îţi vine să te întrebi cum de se mai mişcă de atâta greutate. Dar mai ales profesionişti. Studiază terenul cu hărţi din satelit, pun la punct cu minuţiozitate militară planul de intervenţie, ţinând cont de toate datele posibile. Se abat asupra obiectivului ca un trăsnet.

În momentul în care vor dispune de o adresă, de vreo localizare, Echipa de Intervenţie se va ocupa de restul. Cu bune şi rele. Camille are totuşi o rezervă în legătură cu acest tip de intervenţie. Nu i se pare potrivită cu profilul pe care Buisson l-a dovedit prin punerea în scenă a întregii poveşti. Minuţiozitate contra artă a detaliului semnificativ. Buisson are un avans prea mare. De săptămâni, poate chiar de luni întregi pune la cale lucrurile, cu o răbdare de entomolog. Cu toate elicopterele, grenadele fumigene, radarele şi puştile lor cu lunetă, trăgătorii de elită din Brigada de Intervenţie o să tragă în gol.

Verhoeven deschide gura să i-o spună lui Le Guen, dar se răzgândeşte. Ce alte opţiuni are?

Va putea el, Camille Verhoeven, să o salveze pe Irene cu pistolul din dotare, pe care nu-l scoate decât o dată pe an, pentru inspecţia obligatorie?

Cei patru bărbaţi au deschis „romanul” lui Buisson la prima pagină, dar nu au toţi aceeaşi viteză de lectură. Nici nu folosesc aceeaşi metodă.

Viguier, bătrânul psihiatru, survolează cu ochi de vultur. S-ar putea spune că mai mult observă foile decât le citeşte. Dă paginile rapid, ca şi cum ar fi luat o decizie fără drept de apel. Nu caută aceleaşi lucruri precum ceilalţi. A căutat mai întâi portretul lui Buisson, atât cât reiese din ceea ce scrie. Observă stilul narativ, tratează persoanele ca pe nişte realităţi de hârtie.

Asta pentru că în acest text, cu excepţia tinerelor victime, totul nu e decât ficţiune.

Pentru el, singurul care contează e Buisson. Privirea lui, felul în care vede lumea, cel în care reconstruieşte realitatea, încearcă să perceapă modul în care criminalul a modelat datele în funcţie de propria

viziune despre lume.

Lumea nu e aşa cum e ea în realitate, ci aşa cum i-ar plăcea lui să o vadă. O fantezie în stare pură, întinzându-se pe 300 de pagini…

Le Guen, pe de altă parte, trudeşte. Înţelege repede, dar citeşte anevoie. A optat pentru o metodă potrivită felului său de a fi. Începe cu finalul şi se apropie de început, capitol cu capitol. Ia puţine notiţe.

Pare că nimeni nu observă că Maleval nu întoarce nicio pagină. Privirea îi e pironită pe prima pagină, de minute întregi. În momentul în care doctorul Viguier face cu voce scăzută primele comentarii, el e tot acolo, ţintuit la aceeaşi eternă pagină. Ar vrea să se ridice. Să se apropie de Camille şi să-i spună… Dar nu are puterea necesară: atâta timp cât nu întoarce pagina, se simte la adăpost. E pe marginea abisului şi o ştie. Mai ştie şi că în câteva minute cineva îi va da un brânci şi gata… Urmează căderea vertiginoasă. Ar trebui să facă un pas înainte, să-şi ia inima-n dinţi şi să-şi caute numele, mai jos pe pagină, să aibă confirmarea că dezastrul îl pândeşte după colţ. Că acea capcană în care a căzut se va închide cu violenţă. Acum. Trebuie să se hotărască. Dar nu poate face nicio mişcare. Se teme.

Verhoeven, lipsit de expresie, frunzăreşte cu furie, sare pasaje întregi, mâzgăleşte nişte note pe ici, pe colo, revine pentru a verifica vreun amănunt, ridică capul reflectând adânc. Citeşte în grabă scena în care Buisson şi-a imaginat întâlnirea lui cu Irene, dar evident că nu e aşa cum s-a întâmplat. Ce poate şti Buisson ăsta despre prima lor întâlnire? Cu ce rimează această poveste de reportaj de televiziune… „A fost o poveste simplă. Şase luni mai târziu, se căsătorea cu Irene”. Simplă, poate. Dar e invenţia lui Buisson.

Ca un înecat care vede dinaintea ochilor, într-o fracţiune de secundă, filmul vieţii sale, cel adevărat, pe care memoria sa l-a păstrat intact. Magazinul de la muzeul Luvru. Tânăra care într-o dimineaţă de duminică era în căutarea unei cărţi despre Tiţian, „un cadou pentru un prieten” şi care nu se poate hotărî; se uită la una, apoi la a doua, se răzgândeşte şi o cumpără pe a treia. Pe cea mai proastă. Şi el, micul Verhoeven, fără vreo intenţie ascunsă, spune: „Nu pe aceea, dacă vreţi o părere…”. Tânăra care surâde. Surâsul acela o caracterizează. Splendida şi simpla Irene. E deja „Irene a lui” când răspunde „da…?!” cu un aer de supunere ipocrită, care îl obligă să-şi ceară scuze. Şi se scuză, se justifică, îi vorbeşte despre Tiţian – câteva cuvinte, pe care le vrea nepretenţioase. Dar ce are de spus e pretenţios pentru că e părerea

unuia care crede că înţelege. Se bâlbâie, nu-şi găseşte cuvintele. N-a mai roşit de-o viaţă. Roşeşte. Ea zâmbeşte: „Atunci, credeţi că asta e bună?” A vrut să spună prea multe dintr-odată, aşa că încearcă un rezumat, în disperare de cauză. În acesta se amestecă teama de a părea snob cu stânjeneala de a recomanda cartea cea mai scumpă, dar tot o zice: „Ştiu că e cea mai scumpă… dar e, de departe, cea mai bună”. Irene e îmbrăcată într-o rochie cu nasturi în faţă, de sus până jos. „Aşa se întâmplă şi când cumperi pantofi”, zice Irene surâzând în continuare. E rândul ei să roşească. „Doar că acum e vorba de un Tiţian”. Îi este ruşine că a bagatelizat subiectul. I-a mărturisit mai târziu că nu mai pusese piciorul la Luvru de mai bine de zece ani. Camille nu a îndrăznit mult timp să-i spună că el îl vizita aproape în fiecare săptămână. Nici când ea se îndepărtează şi se îndreaptă spre casa de marcat nu îi spune că nu-l interesează pentru cine e cartea, că vine aici mai ales duminica dimineaţa şi că ştie că are o şansă la un milion să o revadă vreodată. Irene plăteşte, tastează codul cardului de credit, cu ochi mijiţi de miop, aplecată peste tejghea. Camille se întoarce către raioane, dar inima lui nu mai e la locul ei. Peste câteva minute, plictisit, copleşit de o tristeţe inexplicabilă, hotărî să iasă. Înmărmurit, o vede acolo, în picioare. Stă la umbra piramidei de sticlă, citind cu atenţie un pliant, întorcându-se apoi să-şi găsească drumul cu ajutorul nenumăratelor panouri cu indicaţii. Trece pe lângă ea. Ea îl vede, surâde, el se opreşte: „Despre cum să mă orientez în muzeu nu aveţi niciun pont?” îl întreabă Irene, cu acelaşi surâs.

Verhoeven se concentrează deja asupra următorului pasaj.

În momentul în care vrea să plece spre birou, ridică ochii şi îl vede pe Maleval, cu mâinile pe dosar şi uitându-se fix la Le Guen, care dă din cap a mustrare.

— Camille, îl strigă Le Guen, fără să-l privească. Cred că trebuie să avem o mică discuţie cu prietenul nostru Maleval…

Verhoeven termină de citit:

— Sunt nevoit să te dau afară, Jean-Claude…

Aşezat în faţa lui Verhoeven, Maleval clipi de câteva ori, căutând disperat un punct de sprijin.

— Nici nu ştii cât mi-e de greu… Nici măcar nu-ţi imaginezi… De ce nu ai venit să vorbeşti cu mine?

(…).

— Când a început povestea asta?

— *La sfârşitul anului trecut. El m-a contactat. La început, i-am dat doar firimituri. Era mulţumit…*

Apoi îşi aşază ochelarii pe masă. Strânge pumnii. Când se uită la Maleval, furia rece i se citeşte atât de clar în ochi, încât celălalt se lasă imperceptibil pe spătarul scaunului. Le Guen se simte dator să intervină.

— Camille, toate lucrurile la timpul lor. Maleval, continuă el întorcându-se către tânăr, e adevărat ce scrie acolo?

Maleval îi răspunde că nu ştie, că n-a apucat să citească tot, că trebuie să caute…

— Să cauţi ce? întreabă Le Guen. Tu îl informai. Da sau nu?

Maleval lasă capul în jos.

— Bun. Atunci, deocamdată eşti în stare de arest…

Maleval deschide gura mare, ca un peşte pe uscat.

— La ce te aşteptai, când vorbim despre complicitate cu un tip care a ucis de şapte ori? întreabă Verhoeven.

— Nu ştiam… bâiguie Maleval. Vă jur că…

— Asta, dragul meu, să i-o spui judecătorului! Dar acum vorbeşti cu mine!

— Camille! face Le Guen o încercare.

Dar Verhoeven nu mai ascultă.

— Tipul pe care îl informezi de luni de zile mi-a răpit nevasta. Pe Irene! O cunoşti pe Irene, Maleval? Doar ţii la ea!

Tăcere. Nici măcar Le Guen nu ştie ce să mai spună.

— E drăguţă, continuă Camille. Însărcinată în opt luni. Aveai de gând să-i cumperi un cadou sau ai cheltuit deja toţi banii?

Le Guen închide ochii. Când Camille e pornit în halul ăsta…

— Camille…

Dar Verhoeven nu mai poate fi oprit. De la un cuvânt la altul, de la o frază la alta, se învăluie în propriul discurs şi furia i se hrăneşte din cuvintele lui.

— Comandanţi de unitate cu ochii în lacrimi găseşti doar în romane, Maleval. Eu aş avea mai curând chef să-ţi stâlcesc mutra. O să te încredinţăm în curând „serviciilor de specialitate", dacă înţelegi ce vreau să spun. Urmează Parchetul, judecătorul, puşcăria, procesul şi eu într-o răzbunare în mare stil. Roagă-te Cerului s-o găsesc vie şi întreagă, Maleval. Pentru că altfel o să plângi cu lacrimi de sânge, imbecilule!

Le Guen loveşte cu pumnul în masă. În acelaşi moment, îi vine o idee.

— Camille, pierdem prea mult timp…

Verhoeven se opreşte şi se uită la el.

— O să avem timp să-l luăm pe Maleval la întrebări. O să mă ocup personal de asta. Tu ar trebui să te întorci la treabă. Ar trebui să cerem ajutorul Serviciului de Investigaţii Interne. E cel mai bine aşa, Camille, crede-mă.

Se ridică. Vrea să-şi îndeplinească hotărârea rămasă deocamdată în aşteptare. Camille a rămas privindu-l pe Maleval în ochi.

Se ridică într-un sfârşit şi iese trântind uşa.

— Unde e Maleval? întreabă Louis.

Camille se mulţumeşte să răspundă laconic: – Cu Le Guen. Nu va dura mult.

Nu ştie nici el de ce a spus asta. E ca un lapsus. Orele se învârt într-o horă nebună, ei bat pasul pe loc, timpul trece şi încă n-a apărut nimic care să le ofere o pistă.

Când s-a anunţat răpirea lui Irene, toată lumea se aşteptase să-l vadă pe Camille distrus, ieşit din funcţiune şi totuşi inspectorul-şef Verhoeven e în linia întâi.

Luând încă o dată textul, numele lui Irene îi sare din nou în ochi.

Cum a putut Buisson să reproducă atât de exact reproşurile pe care ea i le-a făcut atunci când se simţea singură?

Când nu-i dădea destulă atenţie?

Poate că aşa se întâmplă în toate familiile de poliţişti. Şi de jurnalişti.

*

E trecut de ora 23. Louis îşi păstrează sângele-rece. Impecabil, ca întotdeauna.

Cămaşa lui nu are nicio cută. În ciuda acelui du-te-vino din cursul întregii zile, pantofii lui nu şi-au pierdut deloc strălucirea. Ai crede că trece pe la toaletă în mod regulat, pentru a le reda luciul.

— Philippe Buisson de Chevesne. Născut la 16 septembrie 1962 în Perigueux. Un strămoş, Leopold Buisson de Chevesne, devine general al Imperiului la douăzeci şi opt de ani. La lena. Un decret semnat de Napoleon redă familiei averea pierdută. Una considerabilă.

Camille nu îl ascultă cu adevărat. Dacă ar fi avut vreo informaţie care i-ar fi putut ajuta, ar fi început cu ea.

— Ştiai de Maleval? întreabă deodată.

Louis se uită la el. Ar pune întrebarea, dar îşi muşcă buzele. Apoi

se decide.

— Ce anume?

— Că îl informează pe Buisson de luni întregi. Că l-a ţinut la curent cu mersul întregii anchete. Că datorită lui, Buisson a dispus mereu de un avans considerabil faţă de noi.

Louis e palid ca un mort. Verhoeven înţelege dintr-odată că nu ştiuse nimic. Tânărul se aşază, zdrobit de greutatea celor aflate.

— Buisson a scris totul aici. Le Guen a luat atitudine imediat. Maleval e la interogatoriu chiar acum.

Inutil să-i explice mai multe. În mintea ascuţită a lui Louis se face imediat lumină. Ochii săi se perindă înfrigurați de la un obiect la altul, trădându-i frământarea interioară. Buzele i se întredeschid:

— E adevărat că i-ai împrumutat bani?

— Cum de…?

— Tot din cartea lui Buisson, Louis. Totul e aici, scris negru pe alb. Maleval i-o fi făcut şi astfel de confidenţe. Ai devenit erou de roman, Louis. Ca noi toţi, de altfel. Nu e minunat?

Louis se întoarce instinctiv spre sala de interogatorii.

— Nu va avea cu ce să ne ajute prea mult, spune Camille, ghicindu-i gândurile. După mine, Maleval nu ştie despre Buisson mai mult decât a hotărât el că trebuie să ştie. A fost manipulat de la bun început. Cu mult înainte de cazul din Courbevoie. Buisson i-a luat urma cu mult înainte. Şi Maleval a căzut în capcană. Iar noi, împreună cu el.

Louis rămâne pe scaun, cu ochii plecaţi.

— Te ascult. Ce voiai să zici?

Louis îşi reia notiţele, dar vocea lui e mai puţin fermă.

— Tatăl lui Buisson…

— Mai tare! strigă Camille, îndreptându-se spre dozatorul de apă rece.

Louis ridică vocea. Ai zice că se pregăteşte să strige şi el. Se controlează. Se mulţumeşte să continue, cu glas tremurat.

— Buisson tatăl a fost industriaş. Mama, născută Pradeau de Lanquais, a adus în familie în principal bunuri imobiliare. Studii cu întreruperi, la Perigueux. O scurtă internare într-o casă de odihnă, în 1978. Am trimis pe cineva acolo, vom vedea… Criza de la începutul anilor ’80 afectează şi familia Buisson. Tânărul Buisson încearcă să-şi ia licenţa în Litere, dar nu termină cursurile. Se înscrie, în schimb, la Şcoala de Jurnalism, pe care o termină în 1985, fără rezultate remarcabile. În

anul următor, îi moare tatăl. În 1991 devine liber-profesionist. Se angajează la Le M*atin în* 1998. Nimic deosebit până la cazul din Tremblay-en-France. Articolele sale se fac în sfârşit remarcate, aşa că avansează până la poziţia de redactor-şef adjunct la Departamentul evenimente. Acum doi ani îşi pierde şi mama. Buisson e singur la părinţi şi celibatar. În rest, averea familiei nu mai e ce era odată. Buisson a vândut aproape totul, în afară de locuinţa familiei, a transformat activele într-un portofoliu de acţiuni la Gamblin & Chaussard şi în rente imobiliare, care sunt totuşi de şase ori mai mari decât salariul lui de la Le M*atin. Într*eg portofoliul a fost lichidat în ultimii doi ani.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că s-a pregătit multă vreme. În afară de reşedinţa familială, a lichidat totul. Toată averea lui se găseşte în prezent într-un cont în Elveţia.

Verhoeven strânge din dinţi.

— Altceva?

— În rest: cunoştinţe, prieteni, viaţă de zi cu zi, ar trebui să le punem întrebări celor din jurul său. Ceea ce nu mi se pare recomandabil deocamdată. Presa o să se arunce imediat asupra osului, ne va sufoca şi vom pierde o grămadă de timp.

Verhoeven ştie prea bine că Louis are dreptate.

Investigatorii ajung la finalul listei cu depozitele susceptibile de a putea fi utilizate de Buisson.

La 23: 25 sună Lesage.

— N-am reuşit încă să iau legătura cu toţi colegii la care mă gândisem, îi mărturiseşte lui Camille. În cazul unora, nu dispun decât de date cu caracter profesional. Acestora le-am lăsat mesaje. Până acum, nici urmă de carte. Îmi pare rău.

Camille îi mulţumeşte.

Uşile i se închid una câte una.

Le Guen e tot cu Maleval. Toată lumea începe să resimtă oboseala.

Doar Viguier mai studiază manuscrisul. Camille îl vede mascând un căscat. Ai putea crede că la câteva luni înainte de pensie, după o activitate care durează deja de cincisprezece ore, micuţul doctor aplecat ca un şcolar sârguincios asupra manuscrisului se va prăbuşi dintr-odată. Dar nu; şi-a păstrat privirea ascuţită şi, în ciuda cearcănelor care încep să i se ivească sub ochi, vorbeşte cu o voce hotărâtă:

— Se observă, desigur, destule derapaje de la realitate. Aş spune

că Buisson le-ar numi „elemente specifice creaţiei literare”. În romanul lui, eu mă numesc Crest şi sunt cu douăzeci de ani mai tânăr. Trei dintre agenţii dumneavoastră poartă prenumele de Fernand, Mehdi şi Elizabeth, dar fără nume de familie. Primul e alcoolic, al doilea, un tânăr fără experienţă, al treilea, o femeie de cincizeci de ani. Un ditamai evantaiul sociologic spre deliciul publicului larg… Mai apare un student, Sylvain Guignard, care vă pune pe urmele cărţii lui Chub, în locul profesorului Didier, care în carte se numeşte Ballinger.

Deci Viguier, asemenea lui Le Guen, nu s-a putut abţine să verifice cum a fost reprezentat ca personaj. Iată-i pe toţi în marea oglindă deformatoare: literatura. Ce adevăruri surprinde ea despre fiecare dintre ei?

— Portretul dumneavoastră e destul de şocant, continuă Viguier, ca şi cum ar putea citi gândurile lui Camille. E un portret mai degrabă flatant. Poate v-ar plăcea să fiţi aşa cum vă descrie. Vă prezintă inteligent şi cumsecade. Nu visează oricine să fie văzut în felul acesta? Observ aici o sete deosebită de a fi admirat, în concordantă cu stilul său de a scrie şi din afinităţile sale literare. Ştim deja că prin crimă Buisson încearcă să se revolte împotriva autorităţii care poartă, fără îndoială, masca Tatălui. Pe de o parte, calcă în picioare autoritatea; pe de altă parte, o admiră. Individul ăsta e o contradicţie din cap până-n picioare. V-a ales pe dumneavoastră drept încarnare a luptei sale. Prin intermediul lui Irene, încearcă să vă facă rău dumneavoastră. E clasic. Vă transformă în obiectul admiraţiei sale, dar apoi încearcă să vă anihileze.

Procedând astfel, speră să-şi restabilească încrederea în sine.

— De ce Irene? întreabă Camille.

— Pentru că e la îndemână. Pentru că e una cu dumneavoastră.

Foarte palid, Verhoeven coboară ochii pe manuscris, fără să mai spună nimic.

— Scrisorile pe care le-a folosit în roman, continuă Viguier, sunt aceleaşi pe care vi le-a trimis. Doar portretul dumneavoastră, aşa cum vi l-a schiţat în *Le Matin,* este complet inventat. Pentru restul manuscrisului avem nevoie, evident, de o analiză de text foarte minuţioasă. Dar, mă rog… De la prima lectură se observă câteva elemente importante.

Verhoeven se lasă pe spătarul scaunului. Aruncă o privire către pendula pe care păruse să o ignore până atunci.

— Va comite exact crima pe care o descrie în cartea veche, nu-i aşa?

Viguier nu pare descumpănit de aceste cuvinte. Aşază calm hârtiile pe masă şi îl priveşte pe Camille. Rosteşte cuvintele apăsat, articulând clar. Vrea ca celălalt să înţeleagă tot ce are să-i spună. Cuvânt cu cuvânt.

— Am încercat să descoperim logica după care se ghidează. Am găsit-o. Vrea să reproducă în realitate crima pe care a descris-o în trecut într-o carte şi să termine de scris acea carte, povestindu-ne-o. Trebuie oprit, pentru că e hotărât s-o facă.

Spune adevărul. Acum ori niciodată. Nu-i ascunde nimic lui Camille. Confirmă-i ceea ce ştie deja. Verhoeven a înţeles manevra. E de aceeaşi părere. Asta trebuie să facă.

— Unele necunoscute rămân cu toate acestea mai… cum să spun, liniştitoare, adaugă Viguier. Până când nu vom găsi cartea pe care vrea s-o transpună în realitate, nu vom şti nici în ce loc, nici în ce moment va avea loc crima. Nu există niciun motiv obiectiv să credem că se va întâmpla acum sau în orele care urmează. Poate că scenariul prevede să-şi ţină victima prizonieră o zi, două, mai multe, nu ştim nimic sigur. Avem deja destule certitudini dificil de asumat ca să mai adăugăm şi altele care rămân încă la nivelul speculaţiilor.

Viguier tace îndelung, fără să-l privească pe Verhoeven. Pare să aştepte ca vorbele lui să-şi facă efectul. Apoi, dintr-odată, estimând că timpul necesar s-a scurs, îşi continuă tirada.

— Avem de-a face cu două categorii de fapte. Cele pe care le-a anticipat şi cele pe care le-a inventat.

— Cum a putut să anticipeze atâtea lucruri?

— Asta o să aflaţi de la el când o să-l arestaţi.

Viguier face un semn vag din bărbie spre sala de interogatorii.

— Am înţeles că are surse de informare pertinente…

Îşi trece arătătorul pe după guler, gânditor.

— După toate aparenţele, uneori şi-a modificat textul în funcţie de evenimente. Ca într-un fel de reportaj în direct. Şi-a dorit ca povestea să semene cât mai mult cu realitatea. Atât de mult, încât de câteva ori laţi surprins cu garda jos. Dar chiar şi aceste surprize au fost, dacă îmi permiteţi, prevăzute undeva în proiect. A fost de la început conştient că va trebui să adapteze uneori povestea la reacţiile dumneavoastră, la iniţiative. Şi asta a şi făcut.

— La ce vă gândiţi?

— Să spunem, de exemplu, că nu şi-a imaginat că o să-l contactaţi prin mica publicitate. I s-a părut un gest foarte drăguţ. Şi excitant. De altfel, vă consideră un fel de coscenarist al poveştii sale. „O *să fiţi mândru de mine. De noi”,* aşa vă scria, vă amintiţi?

Dar ceea ce mă uimeşte este, evident, felul în care reuşeşte să anticipeze lucrurile. A ştiut că veţi fi capabil să faceţi legătura între una dintre crime şi cartea din care s-a inspirat. Şi că veţi urmări această pistă, chiar şi singur împotriva tuturor. Nu sunteţi o persoană încăpăţânată, comandante, dar el vă cunoaşte suficient de bine ca să ştie că uneori… ţineţi cu dinţii de ce credeţi că e corect. În plus, credeţi cu tărie în intuiţie. Şi el a ştiut să speculeze asta. Ştia şi că unul dintre voi vă face, mai devreme sau mai târziu, legătura între pseudonimul Chub şi numele său de familie. Întreaga lui strategie s-a sprijinit pe elemente de felul acesta. Vă cunoaşte mult mai bine decât v-aţi putea închipui.

Le Guen a ieşit câteva minute din sala de interogatorii, lăsându-l pe Maleval singur. Tehnică verificată. Lasă suspectul singur, mergi din nou peste el, predă ştafeta altui coleg, întoarce-te, lasă-l din nou singur, lasă evenimentele să se succeadă în mod imprevizibil… Chiar şi cu suspecţii cei mai obişnuiţi cu metoda asta – printre care şi poliţiştii, desigur – tehnica dă întotdeauna roade.

— O să trecem în viteza a doua, dar…

— Ce? i-o taie Verhoeven.

— Ştie mai puţine decât m-am aşteptat. Buisson a aflat mult mai mult de la el decât el despre Buisson. I-a dat criminalului multe informaţii. La început, despre cazuri minore. Asta l-a ajutat pe Buisson să-l facă să aibă încredere în el. L-a luat cu binişorul, l-a adus unde a vrut, pas cu pas. Informaţii nesemnificative contra sume nesemnificative. L-a obişnuit cu un fel de rentă. În momentul crimei din Courbevoie, Maleval era copt ca un fruct. N-a observat nimic neobişnuit. L-a lucrat ca pe un debutant pe Maleval al tău.

— Nu e „al meu”, răspunde Verhoeven, reluându-şi notiţele.

— Cum zici tu.

— Editura Bilban, le explică informaticianul, a apărut în 1981 şi a dispărut în mai 1985. La momentul acela, puţini editori aveau un site pe internet. Am găsit totuşi câteva fragmente din catalogul lor, răspândite pe ici, pe colo. Am pus totul cap la cap. Vrei să vezi?

Fără să aştepte răspunsul, Cob scoate lista la imprimantă.

În jur de o sută de romane, publicate între 1982 şi 1985.

Cărţi de citit în tren. Verhoeven parcurge titlurile. Cărţi de spionaj: *Agentul TX nu mai dă nicio veste, Agentul TX contra Abwehr-ului, Greşeală şi atu, Un spion care surâde, Nume de cod: „Ocean”…*; poliţiste: *Rififi în Malibu, Pentru că nu te-am uitat, Împuşcături pentru femei de noapte, în pielea altuia…*; romane de dragoste: *Adorata mea Christelle, Un suflet pur, Sfârşitul iubirii…*

— Specialitatea editurii era să cumpere drepturi de autor şi să le publice schimbându-le titlul.

Ca de obicei, Cob a vorbit fără să-l privească pe Camille, continuând să tasteze.

— Ai găsit şi nume?

— Doar cel al girantului: Paul-Henry

Vaysse. Deţinea părţi sociale în câteva societăţi neînsemnate, dar se ocupa personal de editura Bilban. A dat faliment şi n-a mai apărut în nicio afacere legată de edituri până în anul 2001, când a murit. Mai mult…

— Am găsit!

Camille dă fuga. Ajunge primul.

— Mă rog, cred că… Aşteaptă…

Cob tastează în continuare când la un computer, când la altul. Pagini întregi curg în viteză pe monitoare.

— Ce-ai găsit? întreabă Camille, pierzându-şi răbdarea.

Le Guen şi Louis li se alătură; pentru ceilalţi, care dau să se apropie, Verhoeven ridică mâna agasat.

— Ne ocupăm noi. Întoarceţi-vă la treabă.

— Am găsit un registru al colaboratorilor editurii Bilban. Nu sunt toţi. Am găsit şase.

Pe ecran apare o fişă. Şase coloane cu nume, adrese, date de naştere, numere de asigurări sociale, date ale intrărilor şi ale ieşirilor din societate. Şase rânduri.

— Acuma, suspină Cob întinzându-se pe scaun şi masându-şi spatele, nu ştiu cum vrei să procedezi.

— Scoate-mi-o la imprimantă.

Cob face un semn spre maşinăria din care ies patru copii.

— Cum ai reuşit să le găseşti? se interesează Louis.

— E o poveste destul de lungă. Am acţionat şi fără autorizaţie. A trebuit să mă învârt în cerc de mai multe ori, dacă înţelegi ce vreau să

spun.

Cob aruncă o privire resemnată spre comisarul-şef Le Guen, care se mulţumeşte să ia o copie ca şi cum nu ar fi auzit nimic.

În picioare, lângă computerele lui Cob, citesc lista cu mare atenţie.

— Vine şi restul, spune Cob tastând din nou şi scrutând monitoarele.

— Cum adică restul? întreabă Camille.

— Pedigriul.

Imprimanta bâzâie din nou. Una dintre angajate a murit la începutul anului. Un altul a dispărut fără urmă.

— Să fie ăsta? întreabă Louis.

— Nu-l găsesc nicăieri. S-a evaporat, pur şi simplu. Date personale, bunuri, tot. Imposibil de găsit. Isabelle Russel, născută în 1958. E angajată la Bilban în 1982 şi nu rămâne acolo decât cinci luni.

Camille îşi notează numele.

— Jacinte Lefebvre, născută în 1939. Apare în editură în 1982 şi rămâne până la final. Nicolas Brieuc, născut în 1953. Se angajează în anul apariţiei editurii şi pleacă în 1984. Theodore Sabin apare în 1982 şi rămâne până la închidere. În prezent, pensionar.

Camille face rapid un calcul: şaptezeci şi nouă de ani. Domiciliu: azilul de bătrâni din Jouy-en-Josas. Îl notează.

— Ăştia doi, zice Camille, arătând spre cele două nume pe care le-a încercuit: Lefebvre şi Brieuc.

— Se face, confirmă Cob.

— Putem afla cu ce se ocupa fiecare?

Întreabă Louis.

— Nu, n-am cum. Uite. Jacinte Lefebvre, pensionară, Vincennes, bulevardul Bel-Air numărul 124.

— Şi Nicolas Brieuc, strada Louis-Blanc numărul 36, arondismentul X, Paris. Fără ocupaţie.

— Tu vorbeşti cu prima, eu cu al doilea, îl îndeamnă pe Louis, grăbindu-se spre telefon.

— Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie… Da, înţeleg… Vă sfătuiesc oricum să nu închideţi. Sunt Louis Mariani. De la Brigada Omoruri…

La Brieuc, telefonul sună în van.

— Cu cine vorbesc…? Şi mama nu e acolo?

Verhoeven numără instinctiv: şapte, opt, nouă…

— La ce spital?… Da, înţeleg…

Unsprezece, doisprezece. Dă să închidă, când aude un declic. Cineva a ridicat telefonul la celălalt capăt al firului, dar nu se aude nicio voce.

— Alo, domnule Brieuc? Alo! urlă Camille. Mă auziţi?

Louis a închis telefonul şi strecoară o foaie de hârtie pe biroul lui Camille: spitalul Saintlouis. Internată provizoriu.

— Mama dracului de treabă…! E cineva pe fir? Mă auziţi?

Iar declic şi ton de ocupat. A închis.

— Hai cu mine, zice ridicându-se.

Le Guen face semn către doi dintre agenţi să-l urmeze. Aceştia se ridică repede, luându-şi vestele din mers. Verhoeven s-a repezit deja spre ieşire, dar revine în fugă spre birou, deschide sertarul, ia arma de serviciu şi pleacă din nou.

E ora douăsprezece şi jumătate noaptea.

Cei doi agenţi pe motociclete conduc mai repede decât Camille, care face totuşi tot ce poate. În dreapta, Louis îşi aranjează întruna şuviţa, cu un gest compulsiv, păstrând tăcerea. Pe bancheta din spate, alţi doi agenţi tac şi ei, concentraţi. Sirenele urlă, întrerupte doar de claxoanele imperative ale celor de pe motociclete. La ora asta străzile sunt, în sfârşit, mai puţin aglomerate. 120 de kilometri la oră, pe bulevardul Flandres; 115 pe strada Faubourg-Saint-Martin. După mai puţin de şapte minute de la plecare, maşinile se opresc pe strada Louis-Blanc. Agenţii pe motociclete au blocat deja strada la cele două capete. Cei patru bărbaţi sar din maşini şi pătrund în trombă în imobilul de la numărul 36. La ieşirea din sediul brigăzii, Camille nici nu observase ce agenţi luase Le Guen. Îşi dă seama dintr-o privire că sunt tineri. Mai tineri decât el. Primul se opreşte o clipă lângă cutia de scrisori, murmurând concentrat: „La etajul trei, pe dreapta”. Când Verhoeven ajunge pe palier, cei doi bat deja în uşă urlând: „Poliţia! Deschideţi!” Şi uşa se deschide. Dar nu cea bună. Cea de pe partea dreaptă. Capul unei femei în vârstă se iţeşte o clipă, apoi uşa se închide la loc. La etajul superior se aude o altă uşă deschizându-se, dar imobilul rămâne tăcut. Un agent şi-a scos arma, îl priveşte fix pe Camille, apoi întoarce ochii spre broască şi din nou spre Camille. Celălalt reîncepe să bată. Verhoeven priveşte o clipă spre uşă, îl îndepărtează pe agent, se postează lângă zid şi calculează traiectoria pe care glonţul tras din acea

poziţie ar avea-o asupra broaştei unui apartament cu topografie necunoscută.

— Cum te numeşti? îl întreabă pe tânăr.

— Fabrice Pou…

— Şi tu? îl întrerupe, uitându-se spre celălalt.

— Mă cheamă Bernard.

Primul pare să aibă cam douăzeci şi cinci de ani; al doilea, puţin mai mult. Verhoeven studiază din nou uşa, se lasă pe vine, apoi se ridică pe vârfuri, cu braţul drept ridicat, indicând cu arătătorul mânii stângi unghiul de tragere. Verifică din priviri că a fost bine înţeles şi se îndepărtează arătându-l pe cel mai înalt, pe Bernard.

Tânărul îi ia locul, întinde braţele ţinând arma cu amândouă mâinile, când deodată se aude un zgomot de cheie, apoi siguranţa şi, în sfârşit, broasca învârtindu-se. Camille împinge uşa. Un bărbat de aproximativ cincizeci de ani stă înţepenit în vestibul. E îmbrăcat în chiloţi şi într-un tricou lăbărţat, altă dată alb. Pare complet idiot.

— Ce se întâmplă…? reuşeşte să bâiguie şi rămâne cu ochii holbaţi la pistolul îndreptat spre el.

Camille se întoarce şi îi face semn agentului să coboare arma.

— Domnul Brieuc? Nicolas Brieuc? întreabă apoi, precaut.

Bărbatul din faţa lui se clatină. Duhneşte a alcool de-ţi mută nasul.

— Asta îmi mai lipsea… comentează

Camille, împingându-l uşor înăuntru.

După ce a aprins toate luminile în apartament, Louis deschide larg fereastra.

— Fabrice, tu faci cafea, dă ordine Camille, împingându-l pe bărbatul mahmur spre o canapea veche. Tu, îi spune celuilalt agent, culcă-l aici.

Louis a fugit la bucătărie. Cu mâna sub robinet, aşteaptă ca jetul de apă să se răcească. Între timp Camille deschide uşile dulapurilor, în căutarea unui recipient. Găseşte o salatieră de sticlă pe care i-o întinde lui Louis şi se îndreaptă spre salon. Apartamentul nu e vraişte. Doar lăsat în plata Domnului. Lasă impresia că proprietarul a renunţat să se mai ocupe de el. Pereţi goi, linoleum verde pe jos; pe podea zac haine împrăştiate. Un scaun, o masă acoperită cu o muşama, resturi de mâncare şi un televizor cu sonorul dat la minimum, pe care Fabrice se grăbeşte să-l închidă.

Pe canapea, bărbatul a deschis ochii. Are faţa pământie, o barbă

de câteva zile, pe jumătate încărunţită, pomeţi proeminenţi şi picioare subţiri, cu genunchi colţuroşi.

Mobilul lui Camille începe să sune.

— Deci? întreabă Le Guen.

— Tipul e criţă, îi răspunde Camille, uitându-se la Brieuc, care clatină anevoie din cap.

— Ai nevoie de o echipă?

— Nu e timp. Te sun eu.

— Aşteaptă…

— Ce?

— Tocmai am primit un telefon de la brigada din Perigueux. Casa familiei Buisson e goală, chiar golită de orice obiect, de orice mobilă.

— Cadavre?

— Două. I-a ucis acum vreo doi ani şi nu i-a mutilat. I-a îngropat în spatele casei. O să-i dezgroape. Te ţin la curent.

Louis întinde salatiera plină cu apă şi un prosop decolorat. Verhoeven îl bagă pe Brieuc cu capul în apă, apoi trece prosopul peste faţa bărbatului, care abia reacţionează.

— Domnule Brieuc… Mă auziţi?

Brieuc respiră sacadat. Camille repetă manevra şi îi şterge din nou faţa. Apoi apleacă capul. Într-o parte, ascunse după canapea, numără douăsprezece doze de bere.

Îl prinde de braţ şi îi ia pulsul.

— OK, spune, după ce termină de numărat. E vreun duş pe acolo?

Tipul nu a protestat. În timp ce agenţii îl ţin în cadă, Verhoeven potriveşte apa. Nici prea caldă, nici prea rece.

— Să-i dăm drumul, spune el, dând jetul duşului la maximum.

— O, drace! se lamentează Brieuc, în timp ce apa care i se revarsă pe cap îi lipeşte hainele de trupul descărnat.

— Domnule Brieuc? încearcă din nou Camille. Acum mă auziţi?

— Da, da, vă aud, la dracu'. Opriţi-vă…

Verhoeven face un semn. Agentul deplasează capătul duşului, fără să oprească apa, care acum împroaşcă picioarele lui Brieuc. Şiroind de apă, bărbatul se ridică anevoie pe un picior, apoi pe celălalt, ca şi cum ar înainta prin valurile unei mări. Louis îi întinde un prosop şi Brieuc se întoarce, aşezându-se greoi pe marginea căzii. De pe spatele lui apa curge pe podea. Urinează îndelung în cadă, prin chiloţi.

— Aduceţi-l încoace, îi îndeamnă Verhoeven, îndreptându-se

spre salon.

Louis a cercetat în amănunt apartamentul, bucătăria, camera de zi, dulapul de perete. În momentul acesta deschide sertarele şi uşile bufetului în stil Henri al II-lea.

Brieuc a fost aşezat pe canapea. Dârdâie. Fabrice aduce din dormitor cuvertura de pe pat, cu care îl înveleşte. Camille trage un scaun şi se aşază în faţa omului. Se privesc pentru prima dată. Brieuc îşi vine în fire cu greutate. Îşi dă seama în sfârşit că în preajma lui se găsesc patru bărbaţi: doi în picioare, care se uită la el cu un aer pe care îl consideră ameninţător, al treilea scotoceşte prin sertare şi, în faţa lui, al patrulea, cu o figură bonomă, îl priveşte cu răceală. Brieuc îşi freacă ochii. Deodată, i se face frică şi se ridică. Camille e luat prin surprindere, Brieuc îl împinge şi Verhoeven cade greoi la pământ. Brieuc abia reuşeşte să facă un pas şi cei doi agenţi i-au prins braţele la spate şi l-au culcat la podea. Fabrice i-a pus un picior pe gât şi Bernard îi ţine mâinile la spate.

Louis s-a repezit la Camille.

— Lasă-mă dracului! se scutură acesta cu un gest nervos, ca şi cum ar vrea să alunge o viespe.

Se ridică apoi, ţinându-se cu mâinile de cap şi îngenunchează în faţa lui Brieuc; cu faţa strivită de podea, omul respiră cu greutate.

— Acuma, îi spune Camille, în a cărui voce se simte mânia abia reţinută, să-ţi explic…

— Eu… n-am făcut nimic…! bâiguie Brieuc.

Camille îi pune o mână pe obraz. Ridică ochii spre Fabrice şi îi face un semn din cap. Tânărul se lasă şi mai tare pe picior, smulgându-i celui de jos un strigăt.

— Ascultă-mă cu mare atenţie. Mă grăbesc…

— Camille… zice Louis.

— Să-ţi explic… reia Camille… Sunt inspectorul-şef Verhoeven. O femeie e în pericol de moarte.

Îşi retrage mâna şi se apleacă încet.

— Dacă nu mă ajuţi, îi şopteşte în ureche, o să te omor…

— Camille… repetă Louis, cu o voce mai fermă.

— O să ai timp să te faci iar praştie, continuă Verhoeven cu o voce extrem de dulce, dar a cărei profunzime face să vibreze toată camera. Mai târziu… După ce plec. Acum o să mă asculţi şi, mai ales, o să-mi răspunzi la întrebări. Am fost destul de clar?

Camille nu a sesizat, dar Louis i-a făcut semn lui Fabrice, iar tânărul şi-a ridicat încet piciorul. Brieuc nu se clinteşte. Rămâne culcat, cu obrazul lipit de podea. Se uită la bărbatul extrem de scund şi citeşte în ochii lui o hotărâre care-l înspăimântă. Încuviinţează din cap.

— Le-am distrus…

Brieuc a fost aşezat din nou pe canapea. Verhoeven i-a dat o bere, pe care individul a băut-o pe jumătate dintr-o suflare. Întremat, a ascultat apoi scurtele explicaţii ale lui Camille. N-a înţeles chiar totul, dar a dat din cap a înţelegere şi lui Verhoeven i s-a părut suficient. Caută o carte veche şi-a zis. De altfel, e tot ce a înţeles. Bilban. Fusese magazioner acolo. Câţi ani? Nu prea mai are noţiunea timpului. Oricum, au trecut mulţi ani. Când s-a închis afacerea? Ce s-a întâmplat cu stocul de cărţi? În ochii lui Brieuc se poate citi că se întreabă ce importanţă are acum stocul ăla de vechituri de rahat. Şi care e graba? Şi ce legătură are el… Degeaba se căzneşte să se concentreze; nu reuşeşte să pună lucrurile cap la cap.

Verhoeven nu-i dă nicio explicaţie. Se concentrează asupra faptelor. Să nu-l lase pe Brieuc să-şi piardă din nou cunoştinţa. „Dacă va încerca să înţeleagă, ne va face să pierdem timpul", îşi spune. Faptele. Unde sunt acum cărţile alea?

— Am distrus tot stocul, vă jur. Ce voiaţi să facem? Nu aveau nicio valoare.

Brieuc duce mâna la gură, să bea berea, dar Verhoeven îl opreşte.

— Mai aşteaptă!

Omul caută ajutor din priviri, dar întâlneşte doar feţele necruţătoare ale celorlalţi trei. I se face din nou frică şi începe să tremure.

— Calmează-te, îi spune Verhoeven fără să se mişte. Nu mă face să-mi pierd timpul.

— Dar v-am mai spus…

— Da, da, am înţeles ce mi-ai spus. Dar niciodată nu se distruge totul. Niciodată. Stocuri ţinute în altă parte, depozite care rămân după casare… Aminteşte-ţi.

— Am distrus totul… repetă Brieuc prosteşte, uitându-se cu jind la doza de bere care îi tremură în mână.

— Bun, se plictiseşte Camille dintr-odată.

Se uită la ceas. 1: 20 dimineaţa. Brusc, i se face frig şi se uită la ferestrele care au rămas larg deschise. Îşi pune mâinile pe genunchi şi

se ridică.

— Nu mai scoatem nimic de la el. Haideţi, să mergem.

Louis dă din cap a confirmare, sugerând că e cel mai bun lucru pe care îl pot face. Ies toţi pe palier. Fabrice şi Bernand coboară la primul etaj, refuzând să dea vecinilor curioşi vreo explicaţie. Verhoeven îşi masează capul. Simte că în câteva minute hematomul s-a mărit. Se întoarce în apartamentul a cărui uşă rămăsese deschisă. Brieuc e aşezat în aceeaşi poziţie, cu doza de bere în mână, cu coatele pe genunchi; are o expresie înmărmurită. Camille trece spre baie şi urcă pe coşul de gunoi, pentru a se uita în oglindă. Are o lovitură serioasă pe o parte a capului: roşie, cu tente vineţii. Pune un deget deasupra, lasă apă rece să curgă şi se tamponează.

— Nu sunt sigur, dar…

Verhoeven se întoarce brusc. Brieuc e în cadrul uşii, de toată mila în chiloţii uzi, cu pledul pe umeri, ca un refugiat în urma unei catastrofe.

— Cred că am adus acasă câteva cutii. Pentru băiatul meu. N-am mai apucat să i le dau. Cred că sunt în beci, dacă vreţi să aruncaţi o privire…

Maşina se deplasează cu viteză prea mare. De data asta, conduce Louis. Printre devieri bruşte de la traseu, accelerări, frâne şi zgomotul asurzitor al sirenelor, Verhoeven nu poate să citească nimic. Se ţine cu mâna dreaptă de portieră, încearcă mereu să se desprindă ca să dea paginile, dar este imediat aruncat în faţă sau într-o parte. Zăreşte unele cuvinte, dar pagina îi joacă sub ochi. N-a avut timp să-şi pună ochelarii şi totul e în ceaţă. Ar trebui să poată citi dacă ţine mâna întinsă. După câteva minute, se lasă păgubaş. Nu mai face decât să ţină strâns cartea aşezată pe genunchi. Pe copertă, o femeie tânără, blondă. Stă lungită pe un pat. Corsajul întredeschis lasă la vedere o parte din sânii mari şi din abdomenul rotund. Mâinile îi sunt întinse pe lângă cap, ca şi cum ar fi legată, îngrozită, cu gura larg deschisă, urlă dându-şi peste cap ochii cuprinşi de teroare. Verhoeven ia un moment mâna şi întoarce cartea. Coperta din spate. Caractere imprimate cu alb pe fond negru.

Nu reuşeşte să distingă literele prea mici. Maşina virează la dreapta şi intră în curtea brigăzii. Louis frânează brusc, smulge cartea din mâinile lui Verhoeven şi aleargă înaintea lui spre scări.

Sute de pagini fotocopiate timp de minute nesfârşite şi Louis se întoarce în sfârşit în sală cu patru exemplare puse în mape de plastic verzi, identice. Camille se învârte ca un leu în cuşcă.

— Sunt… începe el deschizând un dosar la cuprins, 250 de pagini. Dacă e să găsim ceva, trebuie să fie la final. Să zicem, începând cu pagina 130. Armand, tu începi de acolo. Louis, Jean şi cu mine, finalul. Domnule doctor, dumneavoastră aruncaţi o privire la început, nu se ştie niciodată. Nici măcar nu ştim exact ce căutăm. Orice amănunt poate fi important. Cob. Încetezi orice altă activitate. Pe măsură ce găsim informaţii care să ne ajute la căutare, i le spunem lui Cob, cu voce tare, să audă toată lumea! La treabă!

Verhoeven deschide dosarul. Pe ultimele pagini, câteva alineate îi atrag atenţia. Trece în viteză în revistă un fragment de câteva rânduri, rezistă tentaţiei de a citi cu atenţie, de a încerca să înţeleagă. Înainte de toate, trebuie să caute. Îşi potriveşte ochelarii, care îi alunecă pe nas.

Aplecându-se până aproape de sol, Mattheo zări corpul lui Corey întins pe jos. Fumul îl sufoca şi începu să tuşească violent. Se lungi şi începu să se târască. Arma îl jena. Pe pipăite, trase siguranţa şi, mişcându-şi şoldurile, reuşi să o pună în toc.

Două pagini mai încolo.

Nu reuşea să vadă dacă, într-adevăr, Corey mai trăia. Nu se mişca, dar vederea lui Mattheo era înceţoşată. Ochii îl usturau îngrozitor. Într-un…

Verhoeven se uită la numărul paginii şi răsfoieşte cu furie până ajunge la 181.

— Am un personaj numit Corey, strigă Louis în direcţia lui Cob, fără să ridice capul.

Pronunţă încă o dată numele, pe silabe.

— Prenumele nu apare încă.

— Fata se numeşte Nadine Lefranc, adaugă Le Guen.

— O să găsim vreo trei mii cu numele ăsta, protestează Cob.

*

Pagina 71: *Nadine ieşi din clinică pe la ora 16 şi se îndreptă spre maşina lăsată în parcarea supermarketului. După noutăţile aflate la ecografie, fremăta de bucurie. În clipa asta, viaţa i se părea frumoasă. Chiar şi vremea noroasă, aerul proaspăt, oraşul, chiar dacă…*

„Mai departe", îşi spune Verhoeven. Dă paginile rapid. Reţine în treacăt unele cuvinte, dar nimic care să sară în ochi.

— Am găsit un anume comisar Mattheo. Francis Mattheo, zice Armand.

— O firmă de pompe funebre la Lens, în Pas-de-Calais, anunţă Le

Guen. Se numeşte Dubois şi fiul.

— Mai încet, băieţi, mormăie Cob, tastând cu toată viteza. Am găsit 87 de Corey. Dacă găseşte careva prenumele…

Pagina 211: *Corey se instalase la fereastră. Precaut, nu voia să atragă atenţia vreunui trecător, chiar dacă zona era destul de pustie. Nu spălase ferestrele, devenite gri din cauza prafului care data, probabil, de la ultima vizită, cu zece ani în urmă. În faţa lui, în lumina a doua felinare, vedea…*

Verhoeven se întoarce cu câteva pagini înapoi.

Pagina 207: *Corey rămase multă vreme în maşină, scrutând clădirile pustii. Se uită la ceas: ora 22. Refăcu calculul şi ajunse la aceeaşi concluzie. Luând în considerare timpul de care va avea nevoie ca să se îmbrace, să coboare, plus inevitabil panicată, la care se adaugă cele câteva minute necesare pentru a găsi drumul, Nadine va ajunge în mai puţin de douăzeci de minute. Deschise geamul şi îşi aprinse o ţigară. Totul era pus la punct. Dacă tot…*

Mai departe. Mereu mai departe.

Pagina 205: *Era o clădire lungă, situată la extremitatea unei străduţe care, cu doi kilometri mai încolo, ducea la intrarea în Parency. Corey avea…*

— Localitatea se numeşte Parency, anunţă Camille. E un sat.

— Nu există nicio firmă de pompe funebre Dubois în Lens, zice Cob. Am găsit alte patru firme cu numele Dubois: instalaţii, contabilitate, răsaduri de plante, grădinărit. Am imprimat lista.

Le Guen se ridică să o ia.

Pagina 221: *Spuneţi odată, repetă comisarul Mattheo.*

Christian nu părea să-l audă.

— Dacă aş fi ştiut… murmură el. În…

— Fata lucrează pentru un avocat pe nume Pernaud, anunţă Armand. Pe strada Saint-Christophe.

Verhoeven se opreşte din citit. Nadine Lefranc, Corey, Mattheo, Christian, pompe funebre, Dubois, repetă el în minte, dar niciunul dintre cuvinte nu-i spune nimic.

Pagina 227: *Tânăra îşi venea, în sfârşit, în fire. Întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă şi îl descoperi pe Corey. Stătea în picioare, aproape de ea, cu un surâs straniu pe buze.*

Verhoeven simte brusc un puseu de transpiraţie şi mâinile încep să-i tremure.

— Dumneata eşti? spune ea.

Cuprinsă dintr-odată de panică, încercă să se ridice, dar mâinile şi picioarele îi erau legate. Legăturile erau atât de strânse, încât îşi simţea extremităţile îngheţate. De cât timp sunt aici? se întrebă ea.

— Ai dormit bine? întrebă Corey, aprinzându-şi o ţigară.

Lăsându-se pradă deznădejdii care friza isteria, Nadine începu să urle întorcând capul în toate părţile. Urlă până când simţi că nu mai are aer şi atunci se opri, răguşită şi cu respiraţia tăiată. Corey nici nu clipise.

— Eşti foarte frumoasă, Nadine. Pe cuvânt… Eşti foarte frumoasă când plângi.

Fără să se oprească din fumat, îşi puse mâna liberă pe pântecele enorm al tinerei femei. Ea tresări instantaneu.

— Şi sunt sigur că vei fi foarte frumoasă şi când vei muri, spuse el surâzând.

— Nicio stradă Saint-Christophe în Lille, anunţă Cob. Nici vreun avocat Pernaud.

— Mama dracului… îi scapă lui Le Guen.

Camille ridică privirea spre el, apoi se uită la dosarul deschis din faţa lui. Şi Le Guen citeşte aceleaşi ultime pagini. Verhoeven coboară ochii spre propriul dosar.

Pagina 237:

— Drăguţ, nu? întrebă Corey.

Nadine reuşi să întoarcă puţin capul. Faţa îi era tumefiată şi ochii umflaţi nu zăreau decât o rază de lumină. Vânătăile de deasupra arcadelor căpătau o culoare urâtă. Dacă tăietura din obraz încetase să mai sângereze, din buza inferioară curgea încă un fir de sânge gros, roşu-închis, care i se prelingea pe gât în jos. Respira cu greutate şi pieptul i se ridica spasmodic, cu mari întreruperi.

Corey, cu mânecile cămăşii suflecate până la coate, înaintă spre ea.

— De ce, Nadine? Nu ţi se pare drăguţ? adăugă el, arătându-i un obiect aşezat la picioarele patului.

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, femeia reuşi să distingă un fel de cruce de lemn aşezată pe un şevalet. Părea să aibă aproximativ 50 de centimetri în lăţime. Era ca o cruce de biserică, în miniatură.

— Asta e pentru bebe, Nadine, şopti el, cu o voce extrem de dulce.

Îşi înfipse degetul mare atât de adânc sub sânul ei, încât lui Nadine îi scăpă un urlet de durere. Unghia coborî încet-încet până la pubis, lăsând o dâră pe pielea întinsă a pântecelui şi smulgându-i femeii încă un ţipăt

lugubru şi răguşit.

— O să-l scoatem chiar pe aici, spunea el încetişor, pe măsură ce trasa linia. Un fel de cezariană. Şi apoi, tu n-o să fii tocmai vie, ca să-l vezi, dar va fi tare frumos bebeluşul tău, crucificat. Crede-mă pe cuvânt. Christian va fi foarte mulţumit. Micul său Iisus…

Verhoeven se ridică dintr-odată, ia din nou manuscrisul şi dă paginile cu furie. *Crucea… mur*mură el… Pe şe*valet… găseşte în* sfârşit pasajul. Pagina 205. Nu, următoarea. Tot nimic. Pagina 207. Se opreşte, încremenit, cu textul în faţă. Şi iată:

Corey alesese locul cu grijă. Clădirea care funcţionase ani de zile ca depozit al fabricii de încălţăminte era ideală. Fost atelier al unui ceramist care îl abandonase, în urma falimentului…

Verhoeven se întoarce cu un gest brutal. Dă nas în nas cu Louis.

Revine la textul lui Buisson şi dă paginile înapoi, cu gesturi febrile.

— Ce cauţi? îl întreabă Le Guen.

Fără să-l privească, Verhoeven explică:

— Dacă vorbeşte despre…

Paginile se succed şi, brusc, Camille are o revelaţie.

— Depozitul, zice, zgâlţâind teancul de hârtii. Un fost atelier de artist… A dus-o la Monfort. În atelierul mamei.

Le Guen se repede la telefon, ca să alerteze Echipa de Intervenţii, dar Camille îşi înhaţă deja vesta antiglonţ. Apucă o legătură de chei şi fuge spre scări. Louis adună toţi oamenii şi, înainte de a-l urma pe Camille, le dă indicaţii. Doar Armand rămâne la masă, cu dosarul deschis în faţă. Se organizează echipele. Le Guen vorbeşte cu agentul de la Brigada de Intervenţii, explicându-i situaţia.

Tocmai când se pregăteşte să-l ajungă din urmă pe Camille, atenţia lui Louis este atrasă într-un punct fix. În toată agitaţia din sală, cineva stă pe loc. E Armand, încremenit în faţa dosarului. Louis ridică din sprâncene, punând întrebarea din ochi.

Cu degetul pus pe un anumit rând, Armand bâiguie:

— O omoară fix la ora două dimineaţa.

Toate privirile se îndreaptă înspre pendula de pe perete. E două fără un sfert.

Verhoeven dă înapoi cu un scrâşnet de roţi şi Louis este proiectat în spate de mişcarea maşinii care demarează în trombă.

În timp ce prin faţa lor defilează bulevardul Saint-Germain, în

mintea celor doi bântuie aceeaşi imagine: tânăra femeie legată, bătută, urlând şi degetul acela coborând peste pântecele ei.

Camille accelerează şi Louis, ţintuit de centura de siguranţă, îl priveşte cu coada ochiului. Ce-o fi în sufletul lui? Ce gânduri lor trece în momentele astea prin minte? Oare în spatele acelei măşti hotărâte aude vocea lui Irene, care îl cheamă şi care îi spune: „Camille, grăbeşte-te, vino să mă salvezi!”? Maşina virează evitând un vehicul oprit la stop, pe bulevardul Denfert-Rochereau şi e limpede că el aude acel glas, pentru că mâinile i se încordează pe volan, mai să-l rupă.

Brusc, Louis o vede în gând pe Irene: urlă de groază când înţelege că va muri urât, atunci şi acolo, neputincioasă, legată, oferită morţii.

E clar că pentru Camille întreaga sa viaţă se condensează în aceeaşi imagine a feţei lui Irene, pe care sângele se prelinge până la gât; maşina traversează în trombă intersecţia pentru a vira prin mijlocul şoselei spre strada General-Leclerc, cu viteză prea mare, periculos de mare. „Dă, Doamne, să nu murim în clipa asta”, gândeşte Louis. Dar nu se teme pentru viaţa lui.

Străzile aleargă şi ele, goale, grăbite, atât de grăbite, în noaptea asta, care ar fi putut fi atât de frumoasă. Maşina cu sirenele urlând se apropie de ieşirea din Paris, dă buzna ca un berbec de asalt în periferia adormită, face slalom printre celelalte vehicule, se apropie de intersecţie în mare viteză, gata să se răstoarne pe două roţi şi să alunece pe şosea, lovindu-se de trotuar. „E doar o lovitură”, gândeşte Louis. I se pare că maşina se ridică în aer. Aşa o fi moartea? O fi venit dracu’ să ne ia şi pe noi? Camille apasă convulsiv frâna, făcând asfaltul să urle. Alte maşini merg în dreapta, în timp ce ei derapează.

Lovesc una, apoi alta. Din maşina scăpată de sub control sar bucăţi de tablă, în mijlocul scânteierilor de girofaruri roţile urlă, maşina se cabrează, proiectată de pe o parte a străzii pe cealaltă, trecând în trombă, cu frânele împotrivindu-se haotic.

A început să acroşeze maşinile parcate de-a lungul trotuarului: una, a doua, făcând încă salturi de pe o parte pe cealaltă a străzii, strivind portiere, smulgând oglinzi retrovizoare, în timp ce Verhoeven, apăsând frâna până la podea, încearcă să redreseze dansul nebunesc al maşinii. Apoi maşina se opreşte, în sfârşit, în colţul intersecţiei din care se intră pe Plessis-Robinson, urcată cu două roţi pe trotuar.

Liniştea care se lasă dintr-odată pare asurzitoare. Sirena s-a oprit şi ea. Girofarul, desprins în timpul cursei, spânzură de-a lungul

caroseriei. Verhoeven, azvârlit în portieră, s-a lovit puternic la cap şi sângerează abundent. O maşină trece pe lângă ei. Nişte ochi miraţi îi privesc şi apoi se îndepărtează. Camille îşi schimbă poziţia şi îşi trece mâna peste faţă. E plină de sânge.

Îl doare spatele, îl dor gambele şi pare buimac din cauza şocului; se chinuie să se îndrepte, dar renunţă şi cade la loc, greoi.

Rămâne aşa câteva secunde şi încearcă din nou, cu un efort disperat, să se ridice. Lângă el, Louis e ameţit. Îşi lasă capul într-o parte, apoi în cealaltă.

Verhoeven se scutură. Pune mâna pe umărul adjunctului şi îl împinge uşor.

— Sunt bine… şopteşte tânărul, venindu-şi în fire. O să-mi revin.

Verhoeven îşi caută mobilul. A căzut pe undeva în momentul impactului. Îl caută pe la picioare, pe sub scaune, dar lumina slabă nu îl ajută. Nimic. Degetele întâlnesc, în sfârşit, un obiect. E arma lui, pe care reuşeşte s-o recupereze, desfăcându-şi centura. Ştie că zgomotele impactului care au răsunat în plină noapte aici, la periferie, vor atrage lumea: bărbaţii vor coborî în stradă, femeile vor ieşi la ferestre. Se apropie de portieră şi cu o lovitură puternică reuşeşte să o deschidă. Portiera scoate un scrâşnet de tablă care abia se mai ţine. Reuşeşte, în sfârşit, să iasă. Sângerează abundent, dar nu-şi dă seama de unde.

Înconjoară maşina şchiopătând, deschide cealaltă portieră şi îl prinde pe Louis de umeri. Tânărul îi face un semn cu mâna. Verhoeven îl lasă să-şi revină, merge şi deschide portbagajul şi în învălmăşeala care domneşte acolo găseşte o cârpă murdară, pe care şi-o apasă pe frunte. Se uită apoi la cârpă, caută cu arătătorul rana şi găseşte o tăietură la rădăcina părului. Toate cele patru portiere au fost lovite. La fel şi cele două aripi din spate. În acel moment îşi dă seama că motorul e încă în funcţiune. Pune din nou pe capotă girofarul, carecontinuă să pâlpâie şi constată în trecere că un far e spart. Apoi se aşază din nou la volan, se uită spre Louis, care încuviinţează din cap şi dă uşor înapoi. Maşina coboară de pe trotuar. Văzând că funcţionează, cei doi au brusc un sentiment de uşurare, ca şi cum ar fi evitat accidentul, nu l-ar fi trăit cu adevărat. Camille bagă motorul în viteza întâi, accelerează, trece intra două. Maşina străbate din nou periferia, luând rapid viteză.

Ceasul bordului arată 2: 15, când, încetinind în sfârşit, Verhoeven se înscrie pe străzile adormite care duc spre liziera pădurii. O stradă la dreapta, alta la stânga. Accelerează violent pe linia dreaptă, care pare să

se piardă printre copacii care se văd în zare. Aruncă în spate cârpa pe care a reuşit deocamdată s-o ţină cât de cât lipită de frunte şi scoate arma pe care o pune între picioare, secondat de Louis care, la marginea scaunului, se ţine cu ambele mâini de bord. Acul vitezometrului indică 120 de kilometri la oră în momentul în care maşina începe să frâneze, la aproximativ o sută de metri de străduţa care duce la atelier. E un drum prost întreţinut, plin de gropi, pe care se merge de obicei în ralanti. Maşina face slalom pentru a evita gropile mai adânci, dar se clatină periculos, poticnindu-se în cele pe care nu reuşeşte să le evite. Louis se agaţă mai tare de bord. Camille opreşte girofarul şi frânează brusc îndată ce observă silueta clădirii ascunse în penumbră.

În faţă, nicio maşină. E posibil ca Buisson să fi preferat să parcheze în spatele atelierului, la adăpost de privirile indiscrete. Verhoeven a stins farurile şi are nevoie de câteva momente ca ochii să i se acomodeze cu întunericul. Clădirea are doar un etaj şi toată partea dreaptă a faţadei este din sticlă. Totul pare la fel de părăsit ca întotdeauna. Deodată, îl cuprinde îndoiala. Oare nu s-a înşelat venind aici? Aici a adus-o Buisson pe Irene? Poate că e de vină noaptea ori liniştea pădurii care se întinde sumbru în spatele clădirii: locul pare teribil de ameninţător. De ce nu e aprinsă nicio lumină? se întreabă cei doi, fără cuvinte. Sunt la treizeci de metri de intrare. Verhoeven a oprit motorul şi lasă maşina să ruleze în linişte. Frânează uşor, ca şi cum i-ar fi teamă de zgomot. Bâjbâie după armă, fără să scape din ochi intrarea, deschide portiera încet şi coboară. Louis a încercat să facă acelaşi lucru, dar portiera lovită se opune. Când reuşeşte să o deschidă cu o lovitură de umăr, aceasta scoate un sunet lugubru. Cei doi se privesc şi dau să vorbească, dar aud un zgomot înfundat şi regulat, sacadat. Mai degrabă, două sunete. Camille se îndreaptă prudent spre clădire, cu arma întinsă în faţă. Louis, în aceeaşi poziţie, rămâne cu câţiva paşi în urmă. Uşa e închisă şi nimic nu sugerează vreo prezenţă în apropiere. Camille înalţă capul, întinde gâtul pentru a auzi mai bine zgomotele, care devin din ce în ce mai puternice. Se uită întrebător spre Louis, dar tânărul priveşte în jos, concentrat asupra zgomotului pe care îl aude şi el, dar pe care nu poate să-l înţeleagă.

Şi în timp ce amândoi încearcă să priceapă, să identifice zgomotul pe care îl aud, elicopterul ţâşneşte pe deasupra copacilor. Face un viraj brusc ca să survoleze clădirea şi proiectoarele puternice luminează dintr-odată, ca în plină zi, acoperişul atelierului, inundând curtea de

pământ bătătorit cu o lumină albă. Zgomotul e asurzitor şi o pală violentă de vânt mătură pământul, ridicând praful, care începe să se învârtă ca o tornadă. Uriaşii copaci din jurul curţii se apleacă neputincioşi. Elicopterul se învârte în cercuri strânse şi rapide. Instinctiv, cei doi bărbaţi se lasă la pământ, literalmente ţintuiţi, la vreo patruzeci de metri de casă.

Huruitul sacadat al aparatului, ale cărui pale trec razant la doar câţiva metri de acoperişul atelierului, le învălmăşeşte gândurile.

Curentul iscat e atât de puternic, încât nici nu pot ridica ochii. Se întorc cu spatele, în încercarea de a se proteja. Şi văd acum ceea ce auziseră şi nu putuseră să înţeleagă. La celălalt capăt al străzii, trei vehicule negre, enorme, cu geamuri fumurii, se îndreaptă în viteză, în şir indian, spre ei. Se apropie în linie perfect dreaptă, indiferente la haosul din jur, sărind peste gropi, fără să se abată de la traiectoria corectă. Prima e echipată cu un far de mare putere, care îi orbeşte pe loc.

Elicopterul îşi schimbă imediat poziţia şi îşi îndreaptă proiectoarele spre partea din spate a casei şi spre pădurea din apropiere.

Însufleţit brusc de debarcarea în forţă a Brigadei de Intervenţie, înnebunit de zgomot, de vânt, de praf şi lumină, Camille se întoarce dintr-odată spre atelier şi începe să alerge ca mânat de diavol. În faţă, umbra lui, proiectată de farul primului vehicul, aflat la aproximativ zece metri în spatele lui, descreşte rapid, sporindu-i ultimele forţe. Louis, care l-a urmat câţiva metri, a dispărut subit în dreapta. În câteva secunde Camille a ajuns la intrare, sare câte patru treptele de lemn şubrede şi ajunge în faţa uşii. Fără să ezite, trage două gloanţe în broască, zdrobind o mare parte din canat şi pervaz. Împinge uşa violent şi se năpusteşte înăuntru.

După doi paşi alunecă pe un lichid vâscos şi cade greoi pe spate, fără să aibă timp să se redreseze. Sub forţa impactului, uşa atelierului s-a trântit şi s-a închis în spatele lui. Un moment, camera s-a cufundat în întuneric, dar uşa a lovit cu putere canatul şi se deschide din nou, de data asta mai încet. Proiectorul primului vehicul, ajuns la nivelul intrării, luminează deodată în faţa lui Camille o bucată lată de scândură, proptită pe două capre de lemn. Pe ea se află Irene: întinsă, cu mâinile legate. Capul îi este întors spre el. Are ochii deschişi, trăsăturile îi sunt îngheţate şi buzele întredeschise. Din abdomenul plat se iţesc valuri de

carne, ca şi cum femeia ar fi fost călcată de o roată cu şenile.

Când simte vibraţia violentă a paşilor care strivesc treptele scării şi vede siluetele agenţilor de la Brigada de Intervenţie întunecând intrarea, Camille întoarce capul spre dreapta. În penumbra străpunsă spasmodic de lumina albastră a unui girofar, pe o cruce care pare suspendată deasupra solului, distinge o minusculă siluetă întunecată, aproape informă, cu braţele larg răstignite.

Epilog

Luni, 26 aprilie 2004

Dragul meu Camille.

Un an. A trecut deja un an. Aici, după cum probabil bănuiţi, timpul are o dimensiune proprie. Nu trece nici repede, nici încet. E un timp fără consistenţă, care vine dinspre exterior atât de lipsit de importanţă, încât uneori ni se pare că pentru noi se scurge în alt ritm decât pentru cei de afară. Poate pentru că multă vreme situaţia mea aici a fost destul de puţin confortabilă.

Din momentul în care adjunctul dumneavoastră m-a urmărit în pădurea Clamart şi m-a împuşcat cu laşitate pe la spate, producând coloanei mele vertebrale leziuni… ireversibile, trăiesc în acest scaun cu rotile, din care vă scriu astăzi.

Am reuşit să mă împac cu situaţia. Am ajuns chiar s-o binecuvântez uneori, fiindcă îmi aduce avantaje de care mulţi dintre colegii mei nu pot beneficia. Mi se acordă mult mai multă atenţie decât celorlalţi. Nu mi se cere să îndeplinesc aceleaşi sarcini ingrate. E un avantaj neînsemnat, dar ştiţi şi dumneavoastră că aici contează şi cel mai mic lucru.

De altfel, mă simt mai bine ca la început. Am fost însemnat, cum se spune. Picioarele refuză definitiv să mă mai slujească, dar restul corpului funcţionează perfect. Citesc, scriu. Într-un cuvânt, trăiesc.

Şi apoi am reuşit încet-încet să-mi găsesc aici un loc printre ceilalţi. Pot chiar să vă mărturisesc că, în ciuda aparenţelor, sunt invidiat. După multe luni de spitalizare am ajuns într-un final în acest stabiliment, în care reputaţia de care mă bucuram mi-a asigurat un anumit respect din partea celorlalţi. Respectul ăsta nu a slăbit odată cu trecerea timpului.

Va mai trece destulă vreme până la proces. De altfel, pasul acesta mă interesează prea puţin, câtă vreme verdictul e deja scris. De fapt, nu-i aşa. Am mari speranţe în legătură cu procesul. În ciuda neîncetatelor mizerii îndurate din partea celor din sistem, am mare încredere că avocaţii mei – mă storc de bani, nenorociţii! – vor reuşi să înlesnească

apariția romanului meu, care, după tot ce s-a scris despre mine, va avea un succes răsunător. E menit deja unei recunoașteri internaționale pe care procesul nu va face decât să o întărească. Vorba editorului meu – mizerabilul! – va fi benefică pentru afacere. Suntem deja curtați de cineaști, să vă spun drept…

Mi s-a părut corect ca înainte de tot acest tam-tam al presei, cu articole, reportaje și toată nebunia, să vă adresez câteva cuvinte.

În ciuda precauțiilor pe care mi le-am luat, lucrurile n-au mers perfect, așa cum speram. Cu atât mai regretabil cu cât totul a fost aproape desăvârșit. Dacă m-aș fi ținut de planificarea timpului (pe care eu însumi am stabilit-o atât de riguros înainte), dacă aș fi fost mai puțin sigur de reușita demersului meu, aș fi dispărut imediat după moartea soției dumneavoastră, așa cum hotărâsem la început. Și acum v-aș fi scris din micul paradis pe care mi l-am pregătit dinainte și aș fi mers pe picioarele mele. Dar poate că există totuși o justiție divină. Asta ar trebui să vă ofere alinare.

Observați că vorbesc despre „demers", nu despre opera mea.

Asta pentru că pot acum să mă descotorosesc de jargonul pretențios care mi-a folosit doar pentru realizarea în bune condiții a proiectului meu și în care nu am crezut niciun moment. Să trec în ochii dumneavoastră drept un ins „investit cu o misiune superioară", „călăuzit de o operă mai presus de el însuși" a fost doar o formulă romanescă, nimic mai mult.

N-a fost nici măcar prea inspirată. Din fericire, nu sunt deloc așa. Am observat cu surprindere că v-ați lăsat prins în joc. E clar că psihologii dumneavoastră au dovedit încă o dată ce pot, iar rezultatele sunt dezolante… Nu, eu sunt un individ cu desăvârșire practic. Și modest. În ciuda oricărei dorințe, nu mi-am făcut niciodată iluzii în legătură cu talentul meu de scriitor. Dar grație scandalului și propulsată de plăcerea morbidă a oamenilor pentru faptul divers tragic, cartea mea se va vinde în milioane de exemplare; va fi tradusă, adaptată, va rămâne, cu siguranță, în analele literaturii de specialitate. Se va întâmpla tot ce nu a fost posibil prin talent autentic. N-am făcut decât să ocolesc un obstacol. Nu mi se poate reproșa că am furat acest moment de glorie.

În cazul dumneavoastră, Camille, nu e așa de sigur, mă scuzați că v-o spun atât de direct. Cei care vă cunosc îndeaproape știu ce fel de om sunteți. Nici vorbă de acel Verhoeven pe care l-am descris. Pentru a respecta regulile genului, a trebuit să vă fac un portret ușor… hagiografic,

mai îngăduitor. Cititorii o impun. Dar în adâncul sufletuluidumneavoastră ştiţi că nu sunteţi aşa şi că semănaţi mult mai mult cu portretul pe care vi l-am făcut odată, în ziarul Le Matin.

Nu suntem nici eu, nici dumneavoastră aşa cum îşi închipuie ceilalţi. La urma urmei, poate că noi doi semănăm mai mult decât ne închipuim. Nu am contribuit, într-un fel, amândoi, la moartea bietei Irene?

Vă las să meditaţi în viitor la acest lucru.

Al dumneavoastră întotdeauna.

Ph. Buisson.

Saint-Quen, septembrie 2005.

Omagiu literaturii, fără de care această carte nu ar fi existat.

Pe parcursul cărţii, cititorul a recunoscut, probabil, câteva citate, uneori uşor adaptate, în ordinea apariţiei:

Louis Althusser – Georges Perec – Choderlos de Laclos – Maurice Pons – Jacques Lacan – Alexandre Dumas – Honoré de Balzac – Paul Valéry – Homer – Pierre Bost – Paul Claudel – Victor Hugo – Marcel Proust – Danton – Michel Audiard – Louis Guilloux – George Sand – Javier Marias – William Gaddis – William Shakespeare.

Cuprins

PRIMA PARTE 7
Luni, 7 aprilie 2003 8
Marţi, 8 aprilie 2003 89
Miercuri, 9 aprilie 2003 142
Joi, 10 aprilie 2003 187
Vineri, 11 aprilie 215
Sâmbătă, 12 aprilie şi duminică, 13 aprilie 229
Luni, 14 aprilie 241
Marţi, 15 aprilie 255
Miercuri, 16 aprilie 276
Joi, 17 aprilie 292
Vineri, 18 aprilie 300
Sâmbătă, 19 aprilie 308
Luni, 21 aprilie 318
Marţi, 22 aprilie 328
Miercuri, 23 aprilie 349
Joi, 24 aprilie 381
PARTEA A DOUA 461

Epilog 521
Luni, 26 aprilie 2004 522
Cuprins 528

Pierre Lemaître s-a dedicat scrisului după o lungă carieră ca profesor de literatură. Romanele sale noir au mare succes de public şi de critică, multe fiind şi premiate: Travail soigné (Irène) – Prix Cognac 2006, Robe de marié (Meilleur Polar Francophone 2009), Cadres noirs (Prix Le Point du Polar européen 2010). La revedere acolo sus (Ed. Trei, 2014) i-a adus Premiul Goncourt în 2013.

La Editura Trei, de acelaşi autor, a apărut Alex, distins cu Crime Writers Association International Dagger Award. Alături de Alex şi Camille (în curs de publicare), Irène face parte din trilogia ce-l are în centru pe inspectorul Verhoeven.

LEMAÎTRE

CRIME

Încă de la prima crimă, înfiorătoare şi derutantă, poliţistul Camille Verhoeven înţelege că acest caz nu seamănă cu niciunul de până acum. Şi are dreptate. Alte crime ies la lumină, oribile… Presa, judecătorul, prefectul se dezlănţuie curând împotriva aşa-numitei „metode Verhoeven".

Pe comandantul Verhoeven nu-l sperie provocările, dar aceasta îl va lăsa absolut singur, faţă în faţă cu un asasin care pare că a premeditat totul. În cel mai mic detaliu.

Când Irène, soţia sa însărcinată, dispare, Camille realizează că nici viaţa lui personală nu va scăpa teribilului spectacol în regizarea căruia criminalul a pus atâta pricepere, după toate regulile artei…

TRei

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-183-7